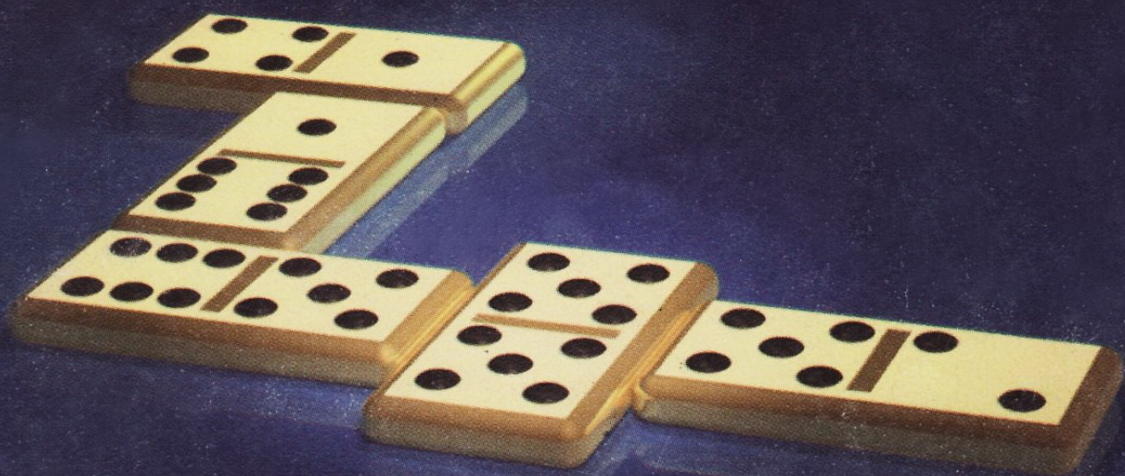

ДАШИЪЛ ХАМЕТ

ДЕТЕКТИВ

ОТ

«КОНТИНЕНТЪЛ»

**ДАШИЪЛ ХАМЕТ
ДЕТЕКТИВ ОТ
„КОНТИНЕНТЪЛ“**

Превод: Георги Шарабов

chitanka.info

ДЕСЕТАТА УЛИКА

— Господин Леополд Гантворт не е вкъщи — каза прислужникът, който отвори вратата, — но синът му, господин Чарлс, е тук и може да говорите с него, ако желаете.

— Не, имах уговорена среща с господин Леополд Гантворт за девет или малко след това. Сега е точно девет. Сигурно ще се върне всеки момент. Ще почакам.

— Моля, сър.

Той се дръпна от вратата, за да влезе, пое палтото и шапката ми, заведе ме до библиотеката на Гантворт на втория етаж и ме остави там. Взех списание от купчината върху масата, придърпах до себе си пепелник и се настаних удобно.

Мина повече от час. Захвърлих списанието и започнах да ставам нетърпелив. Мина още един час и вече не ме свърташе на едно място.

Някъде долу часовник започна да отброява единайсет и в стаята влезе млад мъж на двайсет и пет или двайсет и шест, висок и строен, с невероятно бяла кожа и с много тъмни очи и коса.

— Баща ми още не се е прибрал — осведоми ме той. — Жалко, че трябваше да чакате толкова. Мога ли да ви помогна с нещо? Казвам се Чарлс Гантворт.

— Не, благодаря — надигнах се от стола, приемайки учтивото отпращане. — Ще го потърся утре.

— Съжалявам — промърмори той и заедно тръгнахме към вратата.

Вече бяхме излезли в антрето, когато в дъното на библиотеката иззвъня телефонът. Чарлс се върна да вдигне слушалката, а аз останах на прага.

Той разговаряше с гръб към мен.

— Да. Да, да! — После почти извика: — Какво? Да, да — повтори той едва чуто.

Обърна се към мен с посърнало и измъчено лице, с ококорени от ужас очи и зяпнала уста, слушалката още беше в ръката му.

— Баща ми е мъртъв — изпъшка. — Убили са го.

— Къде? Как?

— Не знам. Обади се от полицията. Искат веднага да отида.

Той поизпъгна рамене и започна да се свестява. Остави слушалката и лицето му сякаш се отпусна.

— Извинете, но трябва...

— Господин Гантворт — прекъснах го, — аз съм от детективската агенция „Континентъл“. Вашият баща се обади днес следобед и поискал тази вечер да му изпратят детектив. Казал, че нещо застрашава живота му. До договор не се стигна, освен ако вие...

— Разбира се! Наемам ви! Ако полицията още не е заловила убиеца, искам да направите всичко възможно да го хванете.

— Добре! Да вървим в участъка.

По пътя и двамата не обелихме дума. Гантворт караше колата си с бясна скорост през града, надвесен над волана. Трябваше да изясним някои въпроси, но при такова шофиране и най-малкото отклоняване на вниманието му можеше да ни коства живота. Затова не го закачах и си мълчах.

Пет-шест цивилни ченгета ни чакаха пред следствения отдел. Разследването водеше О'Гар, сержант, с куршумовидна глава, който се обличаше като селските пристави по филмите, носеше черна шапка с широка периферия и всичко останало, но това не означаваше, че не го бива. Случвало се бе два-три пъти да работим заедно и се разбирахме прекрасно.

Заведе ни в една тясна канцелария до заседателната зала. Там върху едно бюро бяха поставени десетина предмета.

— Искам внимателно да разгледате тези неща — обърна се сержантът към Гантворт — и да посочите кои са на баща ви.

— А той къде е?

— Първо да свършим с това — настоя О'Гар, — после ще го видите.

Докато Чарлс Гантворт отделяше вещите, и аз им хвърлих едно око. Празна кутийка за бижута, бележник, три писма в разкъсани пликосе, адресирани до покойния, някакви други документи, връзка ключове, писалка, две бели ленени носни кърпи, два патрона за пистолет, златен часовник със златен нож и златен молив, закачени за него на златно-платинена верижка, два черни кожени портфейла,

единият — чисто нов, а другият — съвсем износен, пари — банкноти и монети, и малка портативна пишеща машина, поизкривена и оплескана с кръв и косми. Някои от другите неща също бяха изцапани с кръв, други — не.

Гантворт отдели часовника с ножа и молива, ключовете, писалката, бележника, носните кърпи, писмата и другите документи и по-опърпания портфейл.

— Тези бяха на баща ми — каза ни той. — Другите не съм ги виждал. За парите не мога да кажа, разбира се, не знам колко е носил.

— Сигурен ли сте, че нищо от останалите неща не е било на баща ви? — попита го О'Гар.

— Така мисля, но не съм сигурен. Уипъл знае по-добре. — Обърна се към мен. — Мъжът, който ви отвори тази вечер. Той се грижеше за баща ми и със сигурност може да каже дали някоя от тези вещи е била негова, или не.

Един от детективите отиде да се обади по телефона на Уипъл да дойде веднага. Разпита поех аз.

— Липсва ли нещо, което баща ви обикновено носеше у себе си? Нещо ценно?

— Не мисля. Всичко, което би взел, като че ли е тук.

— В колко часа излезе от къщи?

— Преди седем и половина. Може дори да е било седем.

— Имате ли представа къде е отишъл?

— Не ми каза, но предположих, че отива при госпожица Декстър.

Лицата на детективите блеснаха и погледът в очите им се изостри. Както навярно и моят. Безброй са убийствата, в които няма замесена жена, но малко от тях могат да се нарекат изключителни.

— Коя е тази госпожица Декстър? — включи се отново О'Гар.

— Ами тя... — Чарлс Гантворт нещо се двоумеше. — Той, баща ми, беше много близък с нея и с брат ѝ. Ходеше през ден у тях. Дори подозирах, че смята да се жени за нея.

— Коя е тя, какво представлява?

— Татко се запозна с тях преди шест-седем месеца. Виждал съм ги няколко пъти, но не ги познавам добре. Госпожица Декстър — малкото ѝ име е Крида — е около двацет и три годишнина, а брат ѝ Мадън е четири-пет години по-голям от нея. Той сега е в Ню Йорк или пътува за там по делова работа на баща ми.

— Баща ви казвал ли ви е, че ще се жени за нея? — О’Гар захапа веднага женската линия.

— Не, но беше съвсем ясно, че здравата е... ммм... хлътнал. Разменихме няколко думи по този повод съвсем скоро, всъщност миналата седмица. Не че сме се карали, а просто за да се изясним. Той говореше така, че, опасявам се, беше решил да се оженият.

— Какво искате да кажете с това „опасявам се“? — веднага се хвана О’Гар за думата.

Бледото лице на Чарлс Гантворт поруменя и той се изкашля притеснено.

— Не ми се ще да злословя по техни адрес. Не допускам... поточно сигурен съм, че нямат нищо общо с това, което е станало с баща ми. Но не изпитвах добри чувства към тях... не ги харесвах. Смятах ги за мошеници, които се опитват да приберат нечии пари. Татко не беше от най-богатите, но имаше значителни средства. Макар да бе здрав човек, все пак минаваше петдесет и седем достатъчно възрастен, за да подозирам, че Крида Декстър се интересува не от него, а от парите му.

— Как стоят нещата със завещанието му?

— Последното, което знам — някъде отпреди две-три години, — е, че оставя всичко на мен и на жена ми, общо. Неговият адвокат, господин Мъри Абърнати, може да ви каже дали след това е правил друго завещание, но не ми се вярва.

— Баща ви се е оттеглил от семейния бизнес, така ли?

— Да, — преди година той прехвърли целия внос и износ на мен. Остави тук-там някои инвестиции за себе си, но не участваше активно в управлението.

О’Гар килна назад шапката си на селски пристав и се почеса замислено по куршумовидната глава. После вдигна очи към мен.

— Ти имаш ли да питаш още нещо?

— Да. Господин Гантворт, да познавате случайно или пък баща ви да е споменавал пред вас за някой си Емил Бонфис?

— Не.

— Баща ви не ви ли каза, че е получил заплашително писмо? Или че са стреляли по него на улицата?

— Не.

— Бил ли е в Париж през хиляда деветстотин и втора?

— Възможно е. Пътуваше зад граница всяка година, докато работеше.

После с О'Гар заведохме Гантворт до моргата да види баща си. Мъртвият не беше приятна гледка дори за нас двамата, които го познавахме само на външен вид. Помнех го като дребничък и жилиав човек, облечен винаги спретнато, жив и енергичен както малко хора на неговите години.

Сега лежеше със строшено теме, превърнато в кървава каша.

Оставихме Гантворт в моргата и тръгнахме пеш обратно към следственото.

— Каква беше онази глупост за Емил Бонфис и за Париж през деветстотин и втора? — отвори дума сержантът още щом излязохме навън.

— Такава. Убитият се обадил следобед по телефона в агенцията и казал, че получил заплашително писмо от някой си Емил Бонфис, с когото имал ядове в Париж през деветстотин и втора година. Казал още, че този Бонфис стрелял по него предната вечер на улицата. Поискал някой от нас да намине към него. Настоял в никакъв случай полицията да не се намесва — предпочитал Бонфис да го очисти, отколкото работата да се разчуе. Само толкова. Та така се озовах там, когато съобщихте на Чарлс Гантворт за смъртта на баща му.

О'Гар спря наред тротоара и подсвирна леко.

— Това вече е нещо! — извика той. — Ще те шашна, само да стигнем в управлението.

Уипъл ни чакаше в заседателната зала. На пръв поглед лицето му бе гладко и непроницаемо, както когато ме посрещна преди няколко часа в къщата на Руския хълм. Но под обиграната външност на дългогодишен прислужник личеше, че целият трепери.

Заведохме го в малката стаичка, където разпитахме Чарлс Гантворт.

Уипъл потвърди всичко, което ни каза синът на убития. Беше сигурен, че нито пишещата машина, нито кутиятката за бижута, нито двата патрона и новият портфейл са били на Гантворт.

Не можахме да изкопчим какво точно е мнението му за Декстъррови, но се усещаше, че хич не са му симпатични. Според него госпожица Декстър се обадила три пъти по телефона тази вечер — в

осем, в девет и в девет и половина. И трите пъти потърсила господин Леополд Гантворт, но не оставила никакво съобщение за него.

Уипъл останал с впечатлението, че е чакала Гантворт, но той не се е появил.

Той също не знаел нищо за Емил Бонфис, нито пък за заплашителни писма. Предната вечер Гантворт не бил у дома между осем и полунощ. Уипъл не могъл да го види добре, когато се прибрал, за да ни каже бил ли е възбуден, или не. Гантворт обикновено излизал с по стотина долара в джоба.

— Погледнете на бюрото и ми кажете дали нещо, което е взел тази вечер със себе си, не липсва — размърда се О'Гар.

— Не, сър. Май всичко е тук — часовникът и верижката, парите, бележникът, портфейлът, ключовете, носните кърпи, писалката — за друго не се сещам.

— Излизал ли е тази вечер Чарлс Гантворт?

— Не, сър. Двамата с госпожа Гантворт си бяха у дома през цялото време.

— Сигурен ли сте?

Уипъл се умисли.

— Да, сър. За госпожа Гантворт съм съвсем сигурен. Да си призная, не съм виждал господин Чарлс от около осем часа до единайсет, когато слязоха с този господин. — Той посочи мен. — Но съм уверен, че си е бил у дома. Така ми каза госпожа Гантворт.

Тогава О'Гар го попита нещо, което ме озадачи.

— Какви копчета за яка носеше господин Гантворт?

— Питате за господин Леополд ли?

— Да.

— Златни, масивни. С марката на лондонски златар.

— Ще ги познаете ли, ако ги видите?

— Да, сър.

Пуснахме Уипъл да си върви.

Когато останахме сами с О'Гар пред бюрото с куп веществени доказателства, които не ми говореха нищо, подхвърлих:

— Не мислиш ли, че е време да ми светнеш за това-онова?

— Сигурно, слушай! Някакъв бакалин на име Лагъркуист карал тази вечер през Голдън Гейт Парк и минал край кола със загасени фарове, паркирана в тъмна алея. Зад волана мернал човек, но начинът,

по който седял, му се видял неестествен и съобщил за това на първия срещнат полицаи.

Патрулният отишъл да провери и намерил на шофьорската седалка Гантворт — мъртъв, с разбита глава, а това тука — той сложи ръка върху окървавената пишеща машина — било на мястото до него. Станало е в десет и петнайсет. Лекарят каза, че черепът на Гантворт е бил строшен с тази машинария.

Установихме, че джобовете на убития са били преровени щателно. Всички тия работи, дето ги виждаш, с изключение на новия портфейл, бяха в колата, разхвърляни на пода или по седалките. И парите намерихме там — към сто долара са. Между хартиите открихме и това.

Той ми подаде лист, на който на машина беше написано:

„Л.Ф.Г.,

Искам си моето. 10 000 километра и 21 години не могат да те скрият от жертвата на твоего предателство. Смятам да си върна онова, което открадна.

Е. Б.“

— Л. Ф. Г. трябва да е Леополд Ф. Гантворт — предположих аз. — А Е. Б. — Емил Бонфис. Двайсет и една години назад — значи хиляда деветстотин и втора, а десет хиляди километра е горе-долу разстоянието от Париж до Сан Франциско.

Оставих писмото и взех кутийката за бижута. Беше от имитация на черна кожа, подплатена отвътре с бял сатен и без никакви знаци по нея.

Огледах патроните. Бяха два, за „Смит и Уесън“, четирийсет и пети калибър. Върху меките им оловни върхове бяха издълбани дълбоки кръстове — стар трик, при който куршумът се разплесква като чиния, когато удари целта.

— И тях ли намерихте в колата?

— Да, както и това.

От джоба на жилетката си О’Гар измъкна къс кичур руса коса с косми, дълги между два и половина и пет сантиметра. Бяха отрязани, а не изскубнати с корените.

— Нещо друго?

Веществените доказателства сякаш нямаха свършване.

Той вдигна от бюрото новия портфейл, за който Уипъл и Чарлс Гантворт казаха, че не бил на убития, и ми го подхвърли.

— А това открихме на пътя, на три-четири метра от колата.

Не беше от скъпите и нямаше марка на производителя, нито надпис с името на притежателя. В него имаше две десетачки, три малки изрезки от вестници и списък, натракан на машина, с шест имена и адреси. Първи в него бе Гантворт.

Трите изрезки явно бяха от личните обяви в различни вестници, защото не бяха с еднакъв шрифт. Те гласяха:

„Джордж. Всичко е уредено. Не изчаквай прекалено дълго. Д. Д. Д.“

„Р. Х. Т. Не отговарящ Фло“

„Капи. Точно в дванайсет и гледай внимателно. Бинго“

Имената и адресите под тези на Гантворт бяха следните:

Куинси Хийткоут — Денвър, Саут Джейсън Стрийт № 1223

Б. Д. Торнтън — Далас, Хюз Съркъл № 96

Лутър Г. Рандъл — Портсмут, Кълъмбия Стрийт № 615

Дж. Х. Бойд Уилис — Бостън, Харвард Стрийт № 5444

Хана Хиндмарш — Кливланд, Източна 79-а улица № 218

— Още нещо? — поинтересувах се, след като ги прочетох.

Запасите на сержанта не се бяха изчерпали.

— Отмъкнати са копчетата за яка на мъртвия. Яката и вратовръзката си бяха на мястото. Нямаше я и лявата му обувка. Търсихме навсякъде, преровихме всичко наоколо, но не открихме ни копчета, ни обувка.

— Това ли е всичко?

Вече нищо не можеше да ме изненада.

— Какво повече искаш, по дяволите? — изръмжа той. — Дотук не ти ли стига?

— Някакви отпечатъци от пръсти?

— Нищо подозрително! Всичките са на убития.

— А колата, в която е намерен?

— Собственост е на доктор Уолъс Джирарго. В шест вечерта се обадил в полицията да съобщи, че е открадната от ъгъла на

Макалистър Стрийт и Полк Стрийт. Проверяваме го, но мисля, че е чист.

Вещите на убийтия, разпознати от Уипъл и Чарлс Гантворт, не ни говореха нищо. Разгледахме ги внимателно още веднъж, но без резултат. В бележника имаше доста изписани страници, но без всякаква връзка с убийството. Писмата също бяха безинтересни.

Серийният номер на пишещата машина, с която бе извършено убийството, липсваше — явно някой го бе изпиллил от рамката.

— Е, какво ще кажеш? — изпъшка О’Гар, след като свършихме с огледа на уликите и седнахме да запалим цигара.

— Мисля, че трябва да намерим мосю Емил Бонфис.

— Няма да е лошо — промърмори той. — Най-добре да се свържем с петимата от списъка, в който е и Гантворт. Представи си, че е списък на жертви. И че Бонфис е по следите им.

— Възможно е. Така или иначе, трябва да ги открием. Може да се окаже, че някои от тях вече не са живи. Но независимо дали са били убити, или ги чака съдбата на Гантворт, те са свързани по някакъв начин с тая история. Ще телеграфирам до клоновете на агенцията да се погрижат за тях. Ще се опитам също да проследя изрезките от вестниците.

О’Гар погледна часовника си и се прозя.

— Минава четири. Какво ще кажеш да дремнем? Ще оставя бележка за експерта да сравни шрифта на машината с този на писмото, подписано от Е. Б., както и със списъка, за да разберем дали са писани на нея. Предполагам, че е така, но трябва да сме сигурни. Ще наредя още на разсъмване да огледат пак мястото, където намерихме Гантворт — може пък да открием липсващата обувка и копчетата за яка. Ще пусна няколко момчета по магазините за пишещи машини из града, да видим дали от това няма да изскочи нещо.

Отбих се в първата пощенска станция и изпратих няколко телеграми. После се прибрах вкъщи и потънах в сънища без престъпления и без детективска работа.

С пет часа сън в стомаха пристигнах към единайсет сутринта в следствения отдел и заварих О’Гар подпрян на бюрото да зяпа една черна обувка, пет-шест копчета за яка, ръждясал плосък ключ и смачкан вестник, наредени пред него като на изложба.

— Това да не са спомени от сватбата ти?

— И така може да се каже — отвърна той, изпълнен с отвращение. — Чуй сега. Когато започнал да чисти сутринта, един от портиерите на Сийменс Нашънъл Банк намерил във фоайето пакет. Тази обувка — липсващата на Гантворт — била увита в парчето от „Филаделфия Рекърд“, брой отпреди пет дни, заедно с копчетата за яка и този стар ключ. Както виждаш, токът на обувката е отпран и го няма. Уипъл разпозна обувката и две от копчетата, но никога не е виждал ключа. Останалите четири копчета са нови, от обикновените, позлатени. Ключът май не е използван от доста време. Това говори ли ти нещо?

Нищо не ми говореше.

— Как така портиерът се е сетил да се обади в полицията?

— Сутрешните вестници са описали цялата история с подробности — и за липсващата обувка, и за копчетата, за всичко.

— Какво стана с машината?

— Писмото и списъкът със сигурност са написани на нея. Още не можем да разберем откъде е взета. Проверихме и лекаря, собственика на колата — чист е. Знаем къде е бил миналата вечер минута по минута. Лагъркуист, бакалинът, дето намерил Гантворт, също изглежда извън подозрение. Ти какво свърши?

— Още не съм получил отговор на телеграмите, които пратих снощи. Тази сутрин минах през службата на път за насам и хванах четирима юнаци да обиколят хотелите и да издирят всички с името Бонфис, в телефонния указател, има две-три семейства с тази фамилия. Обадих се и на клона ни в Ню Йорк да проверят списъците на пътниците, пристигнали напоследък с параход, дали сред тях няма някой Емил Бонфис. Изпратих и телеграма до агента ни в Париж, може той да изрови нещо там.

— Май трябва да се видим с адвоката на Гантворт — Абърнати, и с онази мацка Декстър, преди да предприемем нещо друго — подхвърли сержантът.

— И аз така мисля — съгласих се. — Дай първо да идем при адвоката. Както стоят нещата, засега нямаме нищо по-добро.

Адвокатът Мъри Абърнати беше висок, жилав, възрастен джентълмен, говореше бавно и още носеше ризи с колосани нагръдници. Той така се опияняваше от представата си за професионална етика, че не успя да ни помогне колкото се надявахме.

Затова го оставихме да говори както намери за добре и все пак разбрахме това-онова.

Убитият и Крида Декстър възнамерявали да се венчаят тази сряда. Изглежда, неговият син и нейният брат са били против брака, та затова Гантворт и изгората му смятали да го направят тайно в Оукланд и още същия следобед да хванат параход за Ориента. Надявали се, докато свърши дългият им меден месец, синът и братът да се примирят с женитбата им.

Направено било и ново завещание, с което Гантворт оставял половината от състоянието си на новата съпруга, а другата половина — на сина и снаха си. Но новият документ още не бил подписан и Крида Декстър го знаела. На нея ѝ било известно — едно от малкото неща, в които Абърнати бе сигурен, — че според старото завещание, все още валидно, наследници на всичко остават Чарлс Гантворт и жена му.

От уклончивите сведения и намеци на Абърнати заключихме, че състоянието на Гантворт е на стойност около милион и половина. Адвокатът не беше чувал за Емил Бонфис и не знаел за никакви заплахи, нито за опити клиентът му да бъде убит. Не можа или не искаше да ни каже нищо, което да изясни защо някой обвинява убития в кражба.

От кантората на Абърнати отидохме до апартамента на Крида Декстър, който се намираше в нова елегантна сграда само на няколко минути пеш от дома на Гантворт.

Крида Декстър беше дребна жена, малко над двайсетте. Първото, което правеше впечатление, бяха очите ѝ — големи, дълбоки, с цвят на кехлибар, а зениците не знаеха почивка. Непрекъснато променях големината си — ту по-бързо, ту по-бавно — и от главички на карфици нарастваха така, че аха да изскочат от кехлибарените ириси.

Според тези очи пред нас стоеше чиста котка. Всяко нейно движение беше бавно, плавно, съвсем котешко. Такива бяха и чертите на хубавичкото ѝ лице, формата на устата, малкият нос, разположението на очите и издадените ръбове на веждите. Ефектът се подсилваше от начина, по-който носеше косата си, светлокестенява и гъста.

— Господин Гантворт и аз — каза ни тя след първоначалните обяснения — трябваше да се оженим вдругиден. Синът и снаха му бяха против брака ни, брат ми Мадън също. И тримата намираха

разликата във възрастта ни за прекалено голяма. За да нямаме неприятности, бяхме решили да го направим тайно и да заминем в чужбина поне за една година. Бяхме сигурни, че през това време всички ще приемат фактите.

Затова господин Гантворт изпрати Мадън в Ню Йорк. Трябваше да свърши там нещо, свързано с представляването на интересите му в една стоманолеярна, и той го използва като претекст да отдалечи Мадън, докато заминем на сватбено пътешествие. С брат ми живеем заедно и би било почти невъзможно да се приготвя за път, без той да разбере.

— Идва ли снощи господин Гантворт у вас? — започнах аз.

— Не, но го чаках, защото щяхме да излизаме. Той обикновено идва пеша, живее само на няколко преки. Когато стана осем часът, а него още го нямаше, се обадох у тях. Уипъл ми каза, че е излязъл близо преди час. После звънях още два пъти. Тази сутрин, преди да видя вестниците, се обадох пак и разбрах, че...

Тук гласът ѝ секна — единственият израз на страдание през целия разговор. От Чарлс Гантворт и Уипъл останахме с впечатлението, че трябва да очакваме повече или по-малко пресилена проява на мъка. Но тя ни разочарова. Никакви нескопосани тръшкания, дори не ни сервира сълзите си.

— Предишната вечер господин Гантворт беше ли у вас?

— Да, пристигна малко след осем и остана почти до полунощ. Не ходихме никъде.

— Пеша дойде и пеша си тръгна, така ли?

— Доколкото знам, да.

— Споменава ли е пред вас, че го заплашват?

— Не.

Тя категорично тръсна глава.

— Познавате ли Емил Бонфис?

— Не.

— Господин Гантворт не ви ли е говорил за него?

— Не.

— В кой хотел е отседнал брат ви в Ню Йорк?.

Неуморните ѝ зеници изведнъж се разшириха и малко остана да залезят и бялото на очите. Това бе първият ясен признак на страх, който

видях. Но ако махнем предателските зеници, изражението ѝ остана същото.

— Не зная.

— Кога тръгна от Сан Франциско?

— В четвъртък, преди четири дни.

След като си тръгнахме от дома на Крида Декстър, с О'Гар вървахме пет-шест преки в пълно мълчание, и двамата замислени. Той проговори първи.

— Бива си го мацето, а? Почеси го както трябва и ще замърка сладко-сладко. Ама настъпиш ли я по опашката, показва си ноктите!

— Какво ти говори светкавицата в очите ѝ, когато попитах за брат ѝ?

— Нещо, но не знам какво. Можем да проверим дали наистина е в Ню Йорк. Ако днес е там, значи не е бил тук снощи — дори пощенските самолети взимат разстоянието за двацет и шест-двацет и осем часа.

— Трябва да разберем — съгласих се. — Както ми се видя, тази Крида Декстър не е много сигурна, че брат ѝ няма пръст в убийството. А и няма доказателства Бонфис да е действал сам. Все пак имам чувството, че Крида не е вътре. Тя е знаела, че новото завещание не е подписано. Трябва да е откачена, та да изпусне така седемстотин и петдесет бона.

Пратихме дълга телеграма до нюйоркския клон на „Континентъл“ и минахме през моята служба да видим дали не са пристигнали отговори на запитванията ми от предната вечер.

Дошли бяха.

От лицата в машинописния списък, в който фигурираше и Гантворт, не бяха открили никого. Ни вест, ни кост — нищо, за което да се хванеш. Два от адресите бяха пълен въздух. На тях нямало жилища и никога не било имало.

До вечерта с О'Гар кръстосвахме улиците между Руския хълм и дома на Декстърови. Разпитахме всички мъже, жени, деца, които живееха, работеха или играеха по трите маршрута, по които убийтът можеше да е минал.

Никой не беше чувал изстрела на Бонфис в нощта преди убийството. Никой не беше забелязал нищо подозрително миналата вечер. Никой не го беше виждал да се качва в кола.

— После се отбихме в дома на Гантворт, пак разпитахме Чарлс, жена му и цялата прислуга — и не научихме нищо ново. Никой не се сещаше да липсва каквато и да е вещ на убийтия — толкова дребна, че да може да се скрие в ток на обувка.

Обувките, с които излязъл вечерта на убийството, били един от трите чифта, които поръчал да му направят в Ню Йорк преди два месеца. Възможно беше да е свалил единия ток, да го е издълбал, за да скрие вътре нещо, и пак да го е заковал. Но Уипъл заяви убедено, че би забелязал всяка поправка по обувките, освен ако не е направена от професионален обуцар.

След като разнищихме и този въпрос, се върнахме в агенцията. Току-що бе пристигнала телеграма от нашия клон в Ню Йорк, че нито една параходна компания няма в списъците на пътниците, пристигнали през последните шест месеца от Англия, Франция или Германия, лице на име Емил Бонфис.

Момчетата, които бях пуснал из града да търсят Бонфис, се върнаха с празни ръце. Бяха открили и проверили единайсет души с тази фамилия в Сан Франциско, Оукланд, Бъркли и Аламеда. И единайсетте се оказали невинни. Никой от тях не познавал съфамилник на име Емил. Търсенето из хотелите не даде резултат.

С О'Гар отидохме да вечеряме заедно. Намусено погълтахме храната и през цялото време разменихме само пет-шест думи. Върнахме се в агенцията и заварихме още една телеграма от Ню Йорк.

Мадън Декстър пристигна в хотел „Макалпин“ тази сутрин с главно пълномощно да продаде дела на Гантворт в стоманодобивната корпорация „Б. Ф. и Ф.“. Отрича да знае за Емил Бонфис и за убийството. Смята да свърши работата и утре да тръгне за Сан Франциско.

Листът, върху който дешифрирах телеграмата, се изплъзна от пръстите ми, двамата седнахме, отегчено загледани един в друг през бюрото, и разсеяно заслушахме как отвън чистачките тропат с кофите си.

— Странна работа — промърмори накрая О'Гар на себе си.
Кимнах. Така беше.

— Имаме девет улики — продължи той след малко — и всичките ни водят доникъде.

Номер едно: убитият се обажда на твоите хора и им казва, че бил заплашван и нападнат от Емил Бонфис, с когото е имал вземане-даване в Париж преди години.

Номер две: пишещата машина, с която е убит и на която са натракани писмото и списъкът. Продължаваме да вървим по тази следа, но засега — нищо. А и що за оръжие е това, по дяволите? Изглежда, този приятел Бонфис нещо се е ядосал и е халосал Гантворт с първото, което му е попаднало подръка. Но защо машината е била в колата? И защо номерът ѝ е изпилен?

Поклатих глава, за да покажа, че не мога да се сетя, а О'Гар продължи да изброява.

— Номер три: заплашителното писмо, което потвърждава казаното от Гантворт вчера следобед по телефона.

Номер четири: тези два патрона с кръстове на върховете.

Номер пет: кутийката за бижута. Номер шест: този кичур руса коса. Номер седем: липсваха обувката и копчетата за яка на убития.

Номер осем: портфейлът с двете десетдоларови банкноти, трите изрезки от вестници и списъка в него, намерени на пътя.

Номер девет: намерихме обувката на следващия ден, увита в парче филаделфийски вестник отпреди пет дни, заедно с копчетата за яка, още четири други и ръждясал ключ.

Това са следите. Ако от тях изобщо може да се разбере нещо, то е, че в Париж през деветстотин и втора Гантворт е свил нещо от Емил Бонфис, а този Бонфис който и да е той, сега е дошъл да си го прибере. Качил е Гантворт в откраднатата кола снощи, взимайки със себе си — Бог знае защо — пишещата машина. Гантворт нещо му се е изрепчил и Бонфис го е треснал с машината по главата. После е преровил джобовете му, но явно не е взел нищо. Решил е, че това, което търси, е в лявата обувка на Гантворт, и затова я е забърсал. После..., но не виждам смисъл в номера с копчетата за яка, нито с фалшивия списък, нито...

— Напротив, има смисъл! — прекъснах го и се изправих вече съвсем бодър. — Това е десетата улика, която имаме — тази, която ще следваме оттук нататък. Списъкът е фалшив, с изключение на името и адреса на Гантворт. Ако беше истински, нашите хора щяха да открият поне едно от лицата в него. А те не хванаха следите на никого. Даже два от адресите изобщо не съществуват!

Списъкът е бил съчинен наизуст, поставен е в портфейла с изрезките и двайсетте долара, та пиеската да е по-убедителна, и е бил подхвърлен на пътя, близо до колата, за да ни отклони. И ако е така, залагам си главата, че всичко останало, също е нагласено.

Вече ще смятам всичките тези девет прекрасни улики за девет пиниза. И ще правя точно обратното на онова, което показват. Търся човек, който не се казва Емил Бонфис и чиито инициали не са Е. и Б., не е французин и не е бил в Париж през деветстотин и втора. Такъв, който не е рус, не носи у себе си патлак четирийсет и пети калибър и не се интересува от личните обяви във вестниците. Човек, който не е убил Гантворт, за да си вземе нещо, скрито в обувка или в копче за яка. Такъв сладур преследвам сега!

Сержантът замислено вдигна зелените си очички и се почеса по главата.

— Май не е толкова налудничаво — рече той. — Може и да си прав. Да предположим, че си — какво излиза? Онова котенце Декстър не го е направило, защото губи седемстотин и петдесет бона. Брат ѝ също, защото е в Ню Йорк. И освен това никой не убива човек само заради това, че го намира прекалено стар, за да се ожени за сестра му. А Чарлс Гантворт? Само той и жена му имат сметка старецът да умре, преди да подпише новото завещание. Само те твърдят, че Чарлс си е бил у дома онази нощ. Прислугата не го е виждала между осем и единайсет. Ти си бил там, но също не си го видял преди единайсет. Но и двамата с теб му вярваме, когато казва, че е бил там цялата вечер. И ти, и аз не смятаме, че е пречукал стария, макар, разбира се, да е могъл. Тогава кой?

— Тази Крида Декстър — подхвърлих — е искала да се омъжи за Гантворт заради парите му, нали? Предполагам, не допускаш, че е била влюбена в него.

— Ами! Като я гледам, влюбена е в милион и половина.

— А така — продължих. — Не е толкрва невзрачна... всъщност изобщо не е. Мислиш ли, че Гантворт е единственият, който ѝ се е натискал?

— Разбрах! Разбрах! — развика се той. — Допускаш, че може да е имало и някой младок в състезанието, дето няма никакъв милион и половина зад гърба си и не се е зарадвал, като е разбрал, че друг с толкова пари го е избутал в канавката. Може би... може би.

— Добре, дай тогава да зарежем всички тия боклуци, над които умувахме, и да опитаме тази възможност.

— Съгласен — каза сержантът. — Започваме сутринта, ще търсим съперник на Гантворт за лапичката на котенцето Декстър.

Решени докрай, така и направихме. Тикнахме всички прекрасни улики в едно чекмедже; заключихме го и забравихме за тях. После тръгнахме да търсим мъжките познанства на Крида Декстър и да ги пресяваме, за да открием убиеца.

Но не беше толкова лесно, колкото изглеждаше.

При цялото ровене в нейното минало не извадихме на бял свят нито един ухажор. Тя и брат ѝ живееха в Сан Франциско от три години. Обиколихме всички квартири, които са сменили за това време. Разпитахме всички съседни, дори онези, които я познаваха само по лице. И никой не можа да ни каже поне за един мъж, който да е проявявал интерес към нея, освен Гантворт. Явно никой не я бе виждал с друго, като изключим Гантворт и нейния брат.

Макар че въобще не напреднахме, това поне ни убеди, че сме напипали правилната посока. За тези три години в живота ѝ не можеше да няма друг мъж, освен Гантворт, навивахме се ние. Освен, ако много бъркахме в преценката си, тя не беше от жените, дето ще пренебрегнат мъжкото внимание. А природата я бе надарила достатъчно, за да го привлича. И ако имаше друг мъж, фактът, че бе обвит в такава тайнственост, засилваше още повече вероятността да е замесен в смъртта на Гантворт.

Не успяхме да научим къде са живели Декстъррови, преди да дойдат в Сан Франциско, но миналото им не ни интересуваше чак толкова. Разбира се, възможно бе някой стар любовник да се е появил отново на сцената, но в такъв случай по-лесно щяхме да хванем сегашната връзка, отколкото старата.

Нашето разследване напълно потвърди преценката на Гантворт-син, че Декстъррови са ловци на богаташи. Всичките им действия го показваха, въпреки че в миналото си явно не бяха вършили престъпления.

Навестих отново Крида Декстър и цял следобед киснах у тях, задавайки въпрос след въпрос, все за предишните ѝ любовни истории. Кого беше разкарала заради Гантворт и неговия милион и половина? Никого, твърдеше тя упорито, но аз така и не можех да повярвам.

Следяхме Крида Декстър денонощно, ала не се придвижихме дори на сантиметър. Може би подозираше, че я наблюдаваме. Рядко напускаше дома си, и то само за покупки. Не изпускахме от поглед апартамента ѝ, дори когато не си беше въщи. Никой не я посети. Подслушвахме телефона ѝ и от цялото слухтене — пак нищо. Проверяхме пощата ѝ — никакви писма, нито дори едно рекламно листче.

Междувременно научихме, че трите изрезки, които намерихме в портфейла, са от колоните с лични обяви в нюйоркски, чикагски и портландски вестник. Броят от Портланд бе издаден два дни преди убийството, този от Чикаго — четири дни, а от Ню Йорк — пет дни. И трите са се появили по будките в Сан Франциско в деня на убийството — готови за купуване и изрязване от всеки, който има нужда от материал за объркване на детективи.

Парижкият представител на агенцията бе открил шестима Емил Бонфисовци — всичките подходящи за нашия случай колкото дамски шорти — и бе по следите на други трима.

Но на нас с О'Гар вече не ни пукаше за никакъв Емил Бонфис — тази следа беше мъртва и погребана. Бяхме захапали новата идея — да намерим съперника на Гантворт.

Така дните минаваха и така въпросът остана неразрешен, докато стана време Мадън Декстър да се върне от Ню Йорк.

Клонът ни в Ню Йорк го следеше, докато напусне града, и ни предупреди за тръгването му, така че, знаех с кой влак пристига. Щеше ми се да му задам няколко въпроса, преди да се види със сестра си. Може би щеше да ми каже каквото ме интересува, и то с охота, но трябваше да го докопам, преди неговата сестричка да му запуши устата.

Не познавах Мадън и не можех да чакам да слезе на Оукланд. А и не ми се искаше да водя със себе си Чарлс Гантворт или някой друг, та да ми го покажат.

Затова сутринта отидох в Сакраменто и се качих на влака, с който пътуваше. Сложих визитната си картичка в един плик и хванах за помощник едно момче от гарата. Пуснах го да върви пред мен през влака и да вика:

— Господин Декстър! Господин Декстър!

В последния вагон — този с големите панорамни стъкла — строен тъмнокос мъж в елегантен костюм от туид се извърна от прозореца, през който наблюдаваше перона на гарата, и протегна ръка към момчето.

Изучавах го, докато нервно разкъса плика и прочете картичката. Само за миг брадичката му потрепери, подчертавайки блудкавите черти на едно бездруго не особено волево лице. Дадох му между двайсет и пет и трийсет години. Косата му бе разделена на път по средата и пригладена надолу. Кафяви очи, големи и доста изразителни. Малък правилен нос, кестеняви, добре подрязани мустаци и много червени меки устни. От тоя модел беше.

Курдисах се на празното място до него точно когато откъсваше очи от картичката.

— Вие ли сте господин Декстър?

— Да — отвърна той. — Предполагам, искате да разговаряме за смъртта на господин Гантворт, нали?

— Тъхъ. Исках да ви питам за някои неща и тъй като се случи да съм в Сакраменто, хрумна ми, че ако се върнем заедно и си поговорим, няма да ви изгубя много време.

— Стига да знам нещо важно — увери ме той, — с удоволствие ще ви го кажа. Но на детективите в Ню Йорк вече разказах всичко и, струва ми се, не им бях много полезен.

— Да, но откакто тръгнахте от Ню Йорк, нещата се промениха — казах, вирайки се отблизо в лицето му. — Онова, което преди смятахме за маловажно, сега може да е от огромно значение.

Замълчах, а през това време той облизваше устни и отбягваше погледа ми. Може и нищо да не знае, помислих си, ама е на тръни. Оставих го да чака известно време и се направих на много замислен. Ако го подхванех както трябва, щях да изстискам всичко от него. Не изглеждаше да е от нещо твърдо.

Седяхме с доближени глави, така че останалите четири-пет души в купето да не чуват разговора ни. Това беше добре за мен. Всеки детектив знае, че често от човек с по-слаб характер лесно могат да се измъкнат сведения и дори признание, ако просто завреш лицето си в неговото и повишиш тон. В купето не можех да говоря високо, но близостта на физиономиите ни си беше предимство.

— От мъжете, които сестра ви е познавала — изрекох най-накрая, — кой освен господин Гантворт е бил най-внимателен с нея?

Той звучно преглътна, очите му се впериха в прозореца, обърнаха се за миг към мен и пак се заряха навън.

— Наистина, как да кажа... просто...

— Добре. Да опитаме по друг начин. Представете си, че проверяваме един по един всички мъже, които са се интересували от нея и тя от тях.

Погледът му не се откъсваше от прозореца.

— С кого да започнем? — притиснах го.

Той пак ме стрелна с очи само за секунда, но успях да уловя в тях тихо отчаяние.

— Знам, че звучи глупаво, но аз, нейният брат, не мога да ви посоча нито един, към когото Крида да е проявила интерес, преди да се запознае с Гантворт. Доколкото ми е известно, преди него не е имала чувства към мъж. Разбира се, възможно е да е имало някой, за когото да не знам, но...

По-голяма глупост от тази не бях чувал! Онази Крида Декстър, с която бях разговарял — лъскавото хитро котенце, както забеляза О'Гар, — не ми се видя да може да изтрае дълго, без поне един мъж да я държи за полата. Това малко готино мъжле срещу мен лъжеше. Не виждах никакво друго обяснение.

Нападнах го със зъби и нокти. Но когато привечер пристигнахме в Оукланд, той продължаваше да повтаря все същото — Гантворт бил единственият ухажбор на сестра му, когото познавал. Аз пък разбрах, че съм подценил Мадън Декстър и съм сбъркал, като мислех че ще клекне веднага щом го попитам каквото искам. Или беше бая поустойчив, отколкото предполагах, или имаше много основателна причина да прикрива убицеца на Гантворт.

Ала разбрах и друго: ако Декстър лъжеше, което бе почти сигурно, значи Гантворт наистина е имал съперник и Мадън Декстър подозираше или знаеше, че той го е очистил.

Когато слязохме от влака в Оукланд, знаех, че ме баламосва и няма да ми каже истината — поне не тази вечер. Но се лепнах за него и заедно се качихме на ферибота за Сан Франциско въпреки явното му желание час по-скоро да се отърве от мен. Човек не знае кога ще му

проработи късметът, затова, когато корабът се отлепи от кея, продължих да го тормозя с въпроси.

Тогава към нас се завтече едър здравеняк в светло палто и с черна чанта в ръка.

— Здравсти, Мадън! — извика той с протегната напред ръка. — Тъкмо пристигнах и се опитвах да си спомня телефонния ти номер.

Той остави чантата на земята и двамата сърдечно се здрависаха. Мадън Декстър се обърна към мен.

— Запознайте се с господин Смит — каза той и ме представи на другия с допълнението: — Той е от детективската агенция „Континентъл“.

Това явно предупреждение за Смит ме изправи на нокти, заставах нащрек. Но фериботът бе препълнен, около нас имаше стотици хора — бях в безопасност. Отпуснах се, усмихнах се любезно и се здрависах със Смит. Който и да бе той каквато и да беше връзката между него и убийството (ако нямаше такава, защо тогава Декстър ще бърза да му каже кой съм?), той не можеше да направи нищо тук. Навалицата наоколо ми даваше предимство.

Това бе втората ми грешка този ден.

Палтото на Смит беше по онази мода с шлицовете, през които можеш да бръкнеш във вътрешния си джоб, без да се разкопчаваш. Е, той вече беше бръкнал и отвърте надничаше цевта на автоматичен пистолет, скрит за очите на околните, но не и за мен, и насочен право в стомаха ми.

— Я да се разходим по палубата. — Това не беше предложение, а заповед.

Поколебах се. Хич не ми се щеше да се лиша от толкова много хора, които седяха и стояха наоколо като слепи. Но мутрата на Смит показваше, че не е от предпазливите. Личеше си, че стотина свидетели не могат да го уплашат.

Обърнах се и се запромъквах през тълпата. Той вървеше след мен, дясната му ръка лежеше приятелски на рамото ми, а лявата държеше пистолета, опрян в гърба ми.

Палубата бе пуста. Тежка мъгла, мокра като дъжд — зимната вечерна мъгла на Сан Франциско Бей — покриваше парахода и водата и всички пътници се бяха скрили от нея вътре. Толкова бе гъста, че с

нож да я режеш. Едва виждах носа на ферибота, въпреки че всичките му светлини бяха запалени.

Спрях.

Смит ме ръгна с патлака в гърба.

— Дай още напред, да си поговорим на спокойствие — изръмжа в ухото ми.

Продължих, докато стигнах перилата.

Целият ми тил внезапно пламна... мънички светлилки блеснаха в тъмнината пред мен... ставаха все по-големи... летяха срещу мен...

Полусъзнание! Инстинктивно се мъчех да се задържа някак на повърхността и да се измъкна от палтото. Главата ми щеше да се пръсне от болка. Очите ми горяха. Чувствах се тежък и отпуснат, сякаш бях погълнал сто литра вода.

Гъстата мъглата се стелеше ниско над водата и не виждах нищо. Докато се освободя от тежкото палто, главата ми се поизбистри, но с връщането в съзнание болката се усилваше.

От лявата ми страна проблесна светлина, но след миг изчезна. Зад бялата пелена пред очите ми от всички посоки свиреха близки и далечни предупредителни сирени. Спрях да гребя, отпуснах се по гръб и се опитах да разбера къде съм.

След малко долових равномерния рев на сирената на Алкатрас. Но това не ми помагаше. В мъглата не можех да определя посоката ѝ — имах чувството, че свири точно над мен.

Бях някъде в залива на Сан Франциско и — толкова. Течението като че ли ме носеше към Голдън Гейт.

Известно време край мен не мина никакъв ферибот и разбрах, че съм встрани от маршрута им за Оукланд. Това беше добре. В тази мъгла по-вероятно бе да ме прегазят, отколкото да ме извадят.

Ледената вода ме сковаваше, затова се обърнах и заплувах достатъчно енергично, за да раздвижа кръвта си, ала пестях силите си за момента, когато видях ясна цел.

Рев на сирена започна да се повтаря, чуваше се все по-близо и не след дълго от мъглата изплуваха светлини. Предположих, че е ферибот от Сосалито.

Когато стигна съвсем до мен, започнах да крещя до прегракване. Но предупредителните сигнали на сирената удавиха виковете ми.

Корабът отмина и мъглата го погълна.

Течението бе станало по-силно, а кръсъците ми по ферибота от Сосалито ме бяха изтозили. Отпуснах се и оставих водата да ме носи, за да си почина.

Друга светлина се появи пред мен за миг, после изчезна.

Пак се развиках и замахах диво с ръце и крака, за да се приближа до мястото, където беше. Така и не я видях повече.

Налегна ме отчаяние и чувство за безпомощност. Водата вече не беше студена. Спокойно вцепенение сгръваше тялото ми. Главата ми престана да кънти. В нея не бе останал и грам усещане. Вече нямаше светлини, само бучащи сирени... сирени... сирени отпред, отзад, от всички страни. Те ме дразнеха, вбесяваха ме.

Ако не бяха сирените, щях да се откажа. Те останаха единственото непоносимо нещо, след като и водата, и умората вече ми бяха приятни. Сирените ме измъчваха. Проклинах ги ядосано и реших да плувам, докато избягам от тях, после да се отпусна сладко в хубавата мъгла и да заспя...

От време на време задрямвах, но веднага някоя от тях изреваваше и ме събуждаше.

— Мамка ти мръсна! Да ти го начукам във фунията! — псувах на глас.

Една от тях избуча зад мен и започна застрашително да се приближава. Обърнах се и зачаках. Появиха се размити, неясни светлини.

Много внимателно заплувах на една страна и гледах да не вдигам шум. Щом тази досада отминеше, щях да си отспя. Когато светлините се изравниха с мен, започнах да се кикотя с глупава гордост — колко хитро се измъкнах, а? Мамицата им на тия сирени...

Изведнъж в мен се върна животът, жаждата за живот.

Закрещях към преминаващия кораб и цялото, ми същество се втурна към него. Между загребванията вдигах глава и се дерях с всички сила...

Когато за втори път тази вечер дойдох в съзнание, лежах по гръб върху багажа в някакъв камион, който се движеше. Около мен се

тълпяха мъже и жени, минаваха край камиона и ме зяпаха с любопитни очи. Надигнах се.

— Къде сме? — изломотих.

Дребен червендалест мъж в униформа ми отговори:

— Току-що пристигнахме в Сосалито. Лежи спокойно. Ще те откараме в болницата.

Огледах се.

— Този кораб кога тръгва обратно за Сан Франциско?

— Веднага.

Изсулих се от камиона и тръгнах назад към палубата.

— Връщам се с него.

След половин час, настръхнал в мокрите си дрехи и стиснал здраво зъби, за да не се разтракат като зарове в чашка, скочих в едно такси пред фериботната гара и се прибрах у дома.

Набързо ударих половинка уиски, разтрих с хавлия цялото си тяло, докато почервенея, и отново се почувствах човек, ако не се смятат огромното изтощение и ужасното главоболие.

Обадих се по телефона на О'Гар и го помолих да дойде веднага, после позвъних на Чарлс Гантворт.

— Видяхте ли се вече с Мадън Декстър? — запитах го.

— Не, но говорихме по телефона. Обади ми се веднага щом пристигна. Предложих му да се видим утре сутринта в кабинета на господин Абърнати, за да поговорим за сделката, която извърши от името на баща ми.

— Можете ли да му звъннете и да кажете, че се налага спешно да напуснете града утре рано и затова бихте желали да идете тази вечер у тях?

— Добре, щом искате.

— Браво! Действайте. Ще ви се обадя след малко и ще отидем заедно.

— Но защо...

— Ще ви обясня, като се видим — прекъснах го и затворих.

Тъкмо привършвах с обличането и О'Гар пристигна.

— Значи все пак изкопчи нещо, а? — подхвърли той още от вратата, защото знаеше, че смятах да хвана Декстър във влака и да го разпитам.

— Уха! И още как! — промърморих с горчив сарказъм. — Само че почти забравих какво беше. Въртях го отвсякъде през целия път от Сакраменто до Оукланд, но мълчеше като риба. На ферибота ме запозна с един господин на име Смит и му каза, че съм частно ченге. Представяш ли си? И всичко това става на кораб, препълнен с хора! Господин Смит ми ръгна патлак в корема, изкара ме на палубата, халоса ме по темето, после ме е хвърлил в залива.

— Готино си изкарал, не можеш да се оплачеш — захили се О'Гар и сбърчи чело. — Май този Смит е човекът; който търсим — копелето, дето е свило номера на Гантворт. Но за какво му е било да се издава и да те хвърля през борда?

— И аз не загарявам — признах, докато пробвах коя шапка ще стои най-безболезнено на счупената ми глава. — Естествено, Декстър разбра, че искам да спипам някое от бившите гаджета на сестра му. Сигурно е помислил, че знам много повече, иначе нямаше да ме изпее на Смит пред очите ми.

Явно, след като Декстър откачи и се разплямпа още на ферибота, Смит си е рекъл, че ще го сбарам много скоро, ако не и веднага. Затова е решил бързо да се отърве от мен. Но след малко ще разберем всичко — добавих, докато слизахме към таксито, което чакаше да ни закара при Гантворт.

— Не разчиташ скоро да видиш Смит, нали? — попита сержантът.

— Естествено. Той сега ще се покрие и ще дебне какво става. Но Мадън Декстър трябва да е на линия, за да се защити. Той има алиби и е чист, що се отнася до самото убийство. А като си мисли, че съм нахранил рибите, ще е още по-спокоен и няма да се крие. Ясно е, че знае всичко, макар да не е участвал пряко. Доколкото си спомням, той не излезе на палубата с мен и Смит. Както и да е, сега ще си е вкъщи. И този път ще си каже и майчиното мляко!

Чарлс Гантворт ни чакаше на стълбите пред тях. Качи се в таксито и потеглихме към Декстъррови. Нямахме време да отговорим на нито един от въпросите, с които ни заливаше през целия път.

— Нали ви очаква? — успях само да го попитам.

— Да.

Слязохме от колата и се вмъкнахме в сградата.

— Господин Гантворт идва при господин Декстър — представи се той на филипинчето в портиерната.

То вдигна телефона и предаде думите му.

— Качете се — обърна се към нас.

Пред вратата на Декстъррови минах пред Гантворт и натиснах звънеца.

Отвори ни Крида Декстър. Кехлибарените ѝ очи щяха да изхвъркнат, като ме видя, а усмивката ѝ се вкисна, но нямах време да я зяпам. Втурнах се навътре в апартамента.

Бързо прекосих малкото антре и нахлух през първата откритата врата, зад която се процеждаше светлина.

А насреща ми кой мислите? Онова копеле Смит!

И двамата не можехме да повярваме на очите си, ама той се гипсира повече от мен. Срещата ни беше неочаквана, но аз все пак знаех, че е жив, а той имаше всички основания да мисли, че съм на дъното на залива.

Използвах изумлението му и напреднах цели две крачки, преди да се опомни.

Ръката му се плъзна надолу.

Отпрасках му едно дясно кроше право в мутрата. Вложих всичките си деветдесет килограма в този удар, плюс спомена за всяка секунда в ледената вода и всеки спазъм в строшената ми глава.

Ръката му, понечила да извади пистолета, не успя да го предпази навреме от юмрука ми.

Нещо изпука, когато го фраснах, и китката ми изтръпна.

Той се просна на земята и не мръдна.

Прескочих го и хукнах към вратата в другия край на стаята, измъквайки патлака с лявата ръка.

— Декстър трябва да е тук! — изкрещях през рамо на О'Гар, който с Гантворт и Крида влизаше след мен. — Внимавай!

Минах като фурия през останалите четири стаи на апартамента, тършувах из килери и дрешници, прегледах навсякъде, но — ядец.

Върнах се и заварих О'Гар и Гантворт да помагат на Крида Декстър да свести Смит.

Сержантът погледна през рамо и попита:

— Кой според теб е този хубавец?

— Моят скъп приятел господин Смит.

— Да, ама Гантворт казва, че е Мадън Декстър.

Погледнах към Чарлс Гантворт, който кимна утвърдително.

— Мадън Декстър е — отсече.

Близо десет минути свестяхахме Декстър, докато отвори очи.

Щом седна изправен, го засипахме с въпроси и обвинения — надяхахме се да признае, преди да се е свестил. Но той не бе толкова стреснат.

Само повтаряше:

— Приберете ме, като искате. Ако имам да кажа нещо, ще го кажа на адвокатата си и на никой друг.

След като брат й дойде в съзнание, Крида Декстър се бе дръпнала малко настрана и наблюдаваше как го обработваме. Накрая приближи до мен и ме хвана за ръката.

— Какво имате срещу него? — попита с обвинителен тон.

— Да не ви разправам — казах й. — Неговата е дълга и широка. Но ще му дадем възможност в хубава модерна съдебна зала да докаже, че не е пречукал Леополд Гантворт.

— Че той беше в Ню Йорк!

— Бил е грънци! Изпратил е свой приятел, който се е представил за Мадън Декстър и е извършил сделката на Гантворт от негово име. Ако това е истинският Мадън Декстър, най-близо до Ню Йорк е бил на ферибота, където се срещна със своя приятел да вземе от него документите за продажбата на дела от корпорацията „Б. Ф. и Ф.“. Тогава му стана ясно, че надушвам как си е скалъпил алиби, макар аз самият да не го бях разбрал още.

Тя се обърна рязко към брат си.

— Вярно ли е?

Той я изгледа злобно и продължи да разтрива с една ръка долната си челюст там, където го цапардосах.

— Ще говоря само с адвокатата си — изръмжа той.

— Така ли? — изрепчи му се тя. — Тогава аз ще кажа, каквото знам още сега!

После отново се завъртя към мен:

— Мадън не ми е никакъв брат! Истинското ми име е Айвс. С Мадън се запознахме в Сейнт Луис преди четири години. Ходихме заедно около година и тогава дойдохме в Сан Франциско. Той беше мошеник — и все още е. Запозна се с господин Гантворт преди шест-

седем месеца и започна да го сваля за пари уж за някакво изобретение. Доведе го у дома един-два пъти и ме представи за негова сестра. Обикновено така правехме.

Тогава Мадън реши да променим играта. Смяташе, че Гантворт ме харесва и можем да смъкнем повече мангизи, като му извадим душата с памук. Трябваше да омайвам стареца, докато го завъртя на малкия си пръст, та да го приклецим яко. Тогава щяхме да го изръсим докрай.

Отначало всичко вървеше добре. Той хлътна здравата по мен. И накрая поиска ръката ми. Това не влизаше в сметката. Искрахме само да го изнудим. Но когато ми направи предложение за женитба, се опитах да убедя Мадън да се откажем. Признавам, че цялата работа беше заради парите на стареца, и аз ги исках, но през това време бях започнала да го харесвам. Той се държеше много мило с мен — по-добре от когото и да било дотогава.

Обясних всичко на Мадън, предложих му да зарежем първоначалния план и да се омъжа за Гантворт. Обещах му, че ще се погрижа той да е добре осигурен. Знаех, че мога да получа от господин Гантворт каквото поискам. Нямах тайни от Мадън. Харесвах господин Гантворт, но Мадън го намери и ми го натрапи. Въпреки това не смятах да праметна Мадън. Щях да направя за него всичко, което мога.

Но Мадън не искаше и да чуе. Ако ме беше послушал, щеше в крайна сметка да получи много повече пари, но той си искаше скапаното дребно подаяние веднага. И започна да ми прави сцени на ревност. Една вечер ме преби!

Това преля чашата. Реших да го зарежа. Казах на господин Гантворт, че брат ми е твърдо против нашия брак, пък и той сам виждаше, че Мадън се цупи. Тогава реши да изпрати Мадън за онази сделка и така да го отстрани за известно време, та да можем да се оженим и да заминем. Мислехме, че сме го надхитрили, но той явно ни е усетил. Смятахме да не се връщаме поне една година. През това време Мадън щеше да ме е забравил, а ако опиташе да ни тревожи, аз щях да се оправя с него.

Щом чух, че господин Гантворт е убит, ми мина през ума, че Мадън го е направил. Но изглеждаше сигурно, че е бил в Ню Йорк, и си казах, че е несправедливо да си мисля такива неща. Дори се зарадвах, че го нямаше. Но сега...

Тя се завъртя към своя бивш съучастник.

— Дано те обесят, смотаняк такъв!

После пак се обърна към мен. Какво ти пухкаво котенце, братче. Чиста побесняла котка с оголени зъби и нокти.

— Как изглеждаше онзи, дето е ходил в Ню Йорк вместо него?

Описах ѝ мъжа, с когото разговарях във влака.

— Еван Фелтър — отсече тя, след като помисли малко. — Навремето е работил с Мадън. Сигурно се е скрил някъде из Лос Анджелес, но ще го намерите. Той е мухльо, малко да го притиснете и ще си каже всичко. Може да не е знаел какво замисля Мадън, докато нещата не излязоха наяве. Сега доволен ли си? — изрева тя на Мадън Декстър. — Харесва ли ти за начало? Ще ми разваляш празника, а? Оттук нататък ще направя всичко необходимо да се люшнеш на въжето!

Речено — сторено. С нейна помощ успяхме да съберем всички доказателства, които ни трябваха, за да го пратим на бесилката. Тя получи своите седемстотин и петдесет хиляди долара и радостта ѝ едва ли е била помрачена от угризения заради онова, което направи на Мадън. Сега е много почтена жена и е щастлива, че се отърва от този мошеник.

„ЗЛАТНАТА ПОДКОВА“

— Този път нямам нищо особено вълнуващо за теб — рече ми Ванс Ричмънд, докато се здрависвахме. — Искам да откриеш един човек, който не е престъпник.

Сякаш искаше да ми се извини. Последните два пъти, когато работихме заедно с този мършав адвокат с посивяло лице, нещата доста загрубяха, стигна се и до стрелба, та затуй сега май си мислеше, че всяка по-незначителна поръчка може да ме приспи. Щеше да се окаже прав, но преди доста време — когато бях двапетгодишно момче, току-що постъпило в детективската агенция „Континентъл“. Само че оттогава бяха минали петнайсет години и стръвта ми за перчене съвсем се бе изпарила.

— Човекът, който ми трябва — продължи адвокатът, щом седнахме, — е английски архитект на име Норман Ашкрафт. Трябва да е към трийсет и седем годишен, висок е над метър и осемдесет и пет, добре сложен, с нежна кожа, светла коса и сини очи. Преди четири години беше образец на добре поддържан рус британец. Сега може би не е, защото предполагам, че тези четири години са били доста тежки за него.

Та да ти кажа за какво става дума. Преди четири години семейство Ашкрафт живеели в Англия, по-точно в Бристол. По всичко личи, че госпожа Ашкрафт е била доста ревнива, а пък той — много чувствителен. Освен това имал доходи само от професията си, докато тя била наследила добро състояние от своите родители. Болното честолюбие на Ашкрафт било накърнено от това, че е съпруг на богата жена, и само гледал как да докаже, че не е зависим от парите ѝ. Глупаво поведение, разбира се, ала съвсем разбираемо за мъж с такъв темперамент. Една вечер тя му направила забележка, че проявява прекалено внимание към друга жена. Скарали се, той си събрал багажа и — чупката.

След една седмица тя започнала да съжалява за станалото, особено като разбрала, че подозренията ѝ към него са били съвсем

неоснователни, и започнала да го търси. Но без особен успех. Все пак успяла да му хване дирите от Бристол чак до Ню Йорк и после до Детройт, където бил арестуван и глобен за нарушаване на нощната тишина по време на пианска свада. След това потънал в пълна неизвестност за цели десет месеца, но името му пак изплувало — този път в Сиатъл.

Адвокатът започна да рови из хартиите, разхвърляни по бюрото, и измъкна някаква бележка.

— На двайсет и трети май хиляда деветстотин двайсет и трета застрелял крадец в хотелската си стая в града. Тамошните полицаи надушили нещо гнило в цялата работа, ала не могли да уличат Ашкрафт. Убитият без съмнение бил крадец. Ашкрафт отново изчезнал безследно и нищо не се чуло за него допреди близо година. Госпожа Ашкрафт непрекъснато давала обяви за издирването му в най-големите американски вестници.

Един-ден той ѝ писал от Сан Франциско. Писмото било съвсем формално, искал от нея да престане да дава обяви. Отдавна бил скъсал с името Норман Ашкрафт, но му било неприятно да го вижда във всички вестници.

Тя му отговорила с писмо до поискване в Централната поща тук и му съобщила за него чрез обява във вестниците. Той ѝ отвърнал доста саркастично. Писала му отново, помолила го да се прибере у дома. Той пак отказал, но вече с не толкова заядлив тон. Така си разменили няколко писма и тя научила, че е станал наркоман и малкото останала му гордост не позволявала да се върне, докато не заприлича поне малко на онова, което е бил преди. Убедила го да приеме достатъчно пари, за да се поправи. Изпращала му сумите всеки месец до поискване в Централната поща.

Междувременно тя уредила всичките си ангажименти в Англия — нямала близки роднини, които да я задържат там — и дошла в Сан Франциско, за да е по-близо до мъжа си, когато той реши да се съберат. Така минала цяла година. Тя продължава всеки месец да му праща пари. Все още чака завръщането му. А той упорито отказва да се виждат, писмата му са уклончиви, пълни най-вече с подробности за борбата му с опиатите, която водел с променлив успех — ту взимал надмощие, ту попадал пак под властта им.

Тя, естествено, вече се съмнява, че той изобщо има намерение да се върне при нея. Подозира, че няма никакво желание да се откаже от наркотиците и просто я използва да си докарва пари отнякъде. Аз я посъветвах да спре за известно време да праща месечната издръжка. Но тя не иска и да чуе за това. Нали разбираш, обвинява себе си за сегашното му състояние. Убедена е, че нейният глупав изблик на ревност е причина за нещастията му, и се бои да не направи нещо, което може пак да го обиди. По този въпрос не желае да слуша ничии съвети. Исква си мъжа обратно, същия като преди. И ако той не се върне, готова е да му плаща издръжка, докато е жив. Но ѝ се ще да знае какво може да очаква. Не издържа повече да живее в тази ужасна неизвестност.

Така че от теб искаме да откриеш Ашкрафт и да ни кажеш има ли някаква вероятност отново да стане свестен човек, или е безнадежден случай. Значи така — намираш го, научаваш каквото можеш за него, пък ние ще решаваме тогава струва ли си да го принудим да се срещне с нея, или не.

— Ще опитам — съгласих се. — Госпожа Ашкрафт кога му превежда издръжката?

— На първо число от месеца.

— Днес сме двацет и осми. Значи имам три дни да довърша една друга работа, дето съм захванал. Имаш ли негова снимка?

— За съжаление не. Веднага след семейния скандал госпожа Ашкрафт унищожила всичко, което можело да ѝ напомни за него.

Станах и си взех шапката.

— На втори ще мина да се видим — рекох му и си тръгнах.

На първи следобед отидох в пощата и намерих Лъск — инспектора, който отговаряше тогава за отдела.

— Следя един мошеник от Севера — обясних му, — който трябва да си вземе пощата от гишетото. Ще ми помогнеш ли да го видя кой е?

Пощенските инспектори могат да ти цитират сто разпоредби, които им забраняват да оказват съдействие на частни детективи, освен когато става въпрос за криминално престъпление. Но когато инспекторът ти е приятел, всичко се урежда по втория начин. Пробутвах му някаква щуротия, колкото да има с какво да се оправдае, ако стане нещо, а дали той знае, че го лъжеш, е без значение.

Слязох в залата и се навъртах край гишето от А до Д. Служителят зад стъклото бе инструктиран да ми направи знак, когато някой потърси пратка на името на Ашкрафт. Такава все още не беше постъпила. Писмото от госпожа Ашкрафт сигурно щеше да пристигне чак следобед, но не исках да рискувам. Затова останах да чакам до края на работния ден.

На следващата сутрин, малко след десет, нещата потръгнаха. Един от служителите ми даде знак. В този момент от гишето му си тръгваше дребничък мъж със син костюм и мека сива шапка. В ръката си носеше плик. Беше към четирийсетте, макар да изглеждаше по-възрастен. Лицето му бе пепеляво, краката му едва се влачеха, а дрехите му не бяха виждали четка и ютия от доста време.

Дойде точно до масата, където аз уж преглеждах някакви документи. Извади от джоба си голям плик. Успях да видя, че беше вече адресиран и имаше залепена марка. Онзи държеше плика с адреса към тялото си, пъкна в него писмото, което беше взел от гишето, и обърна капака с лепилото към себе, за да го наплюнчи — така, че никой да не види предната страна с адреса. После разтърка внимателно навлажнения ръб и се отправи към пощенските кутии. Тръгнах след него. Нямах как — трябваше да приложя стария трик с препъването.

Настигнах го, изиграх, че залитам към мраморния под, бутнах го и го сграбчих с една ръка, уж да се задържа. Но работата се обърка. Насред номера кракът ми наистина поднесе и двамата паднахме на земята като борци в схватка.

Надигнах се и му помогнах да стане. Измънках някакво извинение и почти се сблъскахме кой пръв да вдигне плика, който остана да лежи на пода с лице надолу. Трябваше да го обърна, докато му го подавах, за да видя адреса:

Г-н Едуард Боуханън Кафене Златната подкова
Тихуана, Баха Калифорния Мексико

Научих за кого е писмото, но се издадох. Нямах начин дребосъкът със синия костюм да не е разбрал защо разиграх сценката.

Поизтупах си дрехите, а през това време той отиде да пусне плика в една от пощенските кутии. На връщане не мина край мен, а

продължи надолу към изхода за Мишън Стрийт. Не можех да го оставя да си тръгне с това, което знаеше. Не исках Ашкрафт да изчезне, преди да съм се добрал до него. Трябваше да пробутам друг номер, стар и изтъркан като първия, който се провали заради хлъзгавия под. Пак се завтекох след дребосъка.

Точно когато се изравнихме, той обърна глава, за да види дали някой го следи.

— Здравсти, Мики! — изревах право в лицето му. — Как е хавата в Чикаго?

— Нещо бъркате — отвърна той с половин уста, без да спира. — Нямам представа от Чикаго.

Очите му бяха бледосини, със зеници, не по-големи от глава на топлийка — признак за пристрастеност към хероина или морфина.

— Не на мене тия — срязах го. — Тази сутрин се изръси от влака, дето идва оттам.

Той спря на тротоара и се обърна с лице към мен:

— Аз ли? За кого ме вземате?

— Ти си Мики Паркър. Холандецът ни каза, че си тръгнал насам.

— Иди се прегледай — изрепчи се той. — Да пукна, ако чаткам какво ми говориш!

Само това да беше — аз също нямах понятие. Вдигнах дясната си ръка, която бях пъхнал в джоба на палтото, и изръмжах:

— Ей, сега ще ти припомня...

Онзи отскочи настрани от издутия ми джоб.

— Чакай, братко! — приплака той. — Станала е грешка, честно ти казвам. Името ми не е Мики Паркър и живея във Фриско повече от година.

— Ще трябва да ме убедиш.

— Дадено — възкликна той с готовност. — Ела с мен и ще видиш. Казвам се Райън и живея ей тук, на две крачки зад ъгъла, на Шеста улица.

— Райън ли? — повторих аз.

— Да, Джон Райън.

Тук вече го спипах, че лъже. Едва ли в цялата страна бе останал мошеник, който да не е използвал това име поне веднъж. Но както и да е.

Така нареченият Джон Райън ме заведе до една къща на Шеста улица и там хазайката — петдесетгодишна здравенячка със запретнати ръкави и мускулести космати ръце на селски ковач — ме увери, че нейният наемател живеел в Сан Франциско от месеци и го срещала всеки ден през последните две седмици. Ако наистина се съмнявах, че този Райън е моят въображаем Мики Паркър от Чикаго, изобщо нямаше да й повярвам, но нещата стояха другояче, затова си дадох вид, че ме е убедила.

Изглежда, всичко се нареждаше. Дръпнах господин Райън настрана, извиних му се, че съм го сбъркал с друг мошеник, и се постарях да му втъпя, че писмото за Ашкрафт не ме интересува. С това тази история щеше да приключи повече от задоволително, но нали съм шило. Пък и онзи юнак се опита да ми пробута някаква фалшиво име, та...

— Как връзваш двата края? — поинтересувах се.

— От два-три месеца не правя нищо — изломоти той, — ама с едно аверче смятаме да отворим закусвалня другата седмица.

— Я да се качим горе при теб — предложих му. — Имам да ти казвам нещо.

Не си падна много по тази идея, но ме заведе до жилището си. Държеше две стаи и кухня на третия етаж — мръсни и вонящи.

— Къде е Ашкрафт? — зачесах го направо.

— Пак ме питаш за неща, дето не ги разбирам — измънка той.

— По-добре ще е да се сетиш — посъветвах го. — Иначе за нула време ще те обзаведа с една просторна гарсонiera с изглед към вътрешния двор на пандиза.

— Няма за какво да се заядеш.

— Айде бе? А как ще ти се отразят трийсет или шейсет дни санаториум за безделие?

— Дрън-дрън! — изръмжа той. — Имам в джоба си пет стотака.

— Ти не си просто момче, Райън — ухилих му се злорадо. — С един джоб пари в Калифорния не можеш дори да се изпикаеш. Нямаш работа. Не можеш да докажеш откъде си взел мангизите. Ще те опандизя за скитничество като едното нищо.

Убеден бях, че този ахмак продава наркотици. Ако беше така — или пък, ако въртеше някакви други мръсни далавери, които можеха да изплуват, като го закарам в полицията, — щеше да изпее всичко за

Ашкрафт, за да се измъкне чист. Още повече, че доколкото знаех и аз, Ашкрафт не вършеше нищо незаконно.

— На твое място — продължих спокойно, докато той изучаваше пода със замислен поглед — щях да съм добро, послушно момче и да кажа каквото там има. Ти си...

В този миг той се завъртя на стола и пхна ръка зад гърба си.

Направо го пометох.

Масата се хлъзна под мен и крошетото, което бях насочил към лицето му, го фрасна в гърдите и го преобърна, а люлеещият се стол се захлупи върху него. Вдигнах стола и измъкнах пистолета му — евтин, никелиран, трийсет и втори калибър. Върнах се и пак седнах върху ъгъла на масата.

Желанието му за борба свърши дотук. Изправи се разсополивен и захленчи:

— Всичко ще ти кажа. Не ща разпавии. Този Ашкрафт ми обясни, че просто мамел жена си. Дава ми по десетачка да взимам всеки месец писмото вместо него и да го пращам в Тихуана. Запознах се с него тук. Преди шест месеца запраши на юг — имал там някакво гадже — и му обещах да му върша тази услуга. Знаех, че става въпрос за пари — той каза, че това била „издръжката“ му, — но не виждах нищо незаконно.

— Що за омбре е този Ашкрафт? Каква му е далаверата?

— Представа нямам. Може и да е престъпник, но изглежда добре. Англичанин е и се представя с името Ед Боуханън. Доставя наркотици. Аз не припарвам до тях — брей, че лъжец! — ама нали знаеш какво е в този град, срещаш хора всякакви. Да пукна, ако знам какви ги върши.

Това бе всичко, което можах да измъкна от него. Не знаеше или не искаше да ми каже къде е живял Ашкрафт в Сан Франциско, нито с кого се е сдушил.

На Райън му идеше да си изяде главата от яд, като разбра, че все пак ще го окошаря.

— Нали обеща да ме оставиш на мира, ако проговоря — затюхка се той жално.

— Не съм ти обещавал нищо. Но дори да бях, не правя сделки с хора, които ми вадят патлак. Така че вдигай си задника и — пред мен.

Не можех да си позволя да го оставя на свобода, преди да съм се докопал до Ашкрафт.

Няма да съм минал и три преки, и той ще му бие телеграма да го предупреди, а после върви го търси на майната си.

Добре направих, че заведох Райън в участъка. Там му взеха отпечатъци от пръстите и се оказа, че е някой си Фред Руни, по прякор Хамоча, пласьор и контрабандист на наркотици, избягал от федералния затвор в Левънуърт, където трябвало да лежи десет години, но драснал на втората.

— Ще го задържите ли за няколко дни? — помолих капитана от градския арест. — Имам да свърша една спешна работа, а ако е на свобода, само ще ми се пречка.

— Разбира се — обеща капитанът. — Федералните власти ще го вземат от нас след два-три дни. Ще гледам дотогава да не покаже нос от изолатора.

От ареста отидох направо при Ванс Ричмънд да му съобщя новината.

— Ашкрафт получава пощата си в Тихуана. Живее там под името Ед Боуханън и вероятно е с мацка. Току-що пратих на топло едно негово приятелче — избягал затворник, който му препраща писмата.

Адвокатът вдигна телефона и набра някакъв номер.

— Там ли е госпожа Ашкрафт?... Аз съм — Ричмънд... Не, не сме го открили, но мисля, че научихме къде е... Да... Добре... До петнайсет минути. — Той остави слушалката и се изправи.

— Трябва веднага да идем у госпожа Ашкрафт и да поговорим.

След четвърт час се измъкнахме от колата на Ричмънд, който спря на Джаксън Стрийт пред триетажна белокаменна къща с малка морава отпред и с желязна ограда.

Госпожа Ашкрафт ни прие в гостната на втория етаж. Беше висока, под трийсетте, елегантна и красива в сивата си рокля. В тази жена всичко беше чисто — и сините очи, и бледорозовата кожа, и светлокестенявата коса.

Ричмънд ме представи и аз разказах какво съм разбрал, като премълчах за гаджето в Тихуана. Не казах и това, че е възможно мъжът ѝ да е станал престъпник.

— Господин Ашкрафт живее в Тихуана — докладвах сухо. — Заминал е от Сан Франциско преди шест месеца. Почтата му се препраща там до поискване в едно кафене на името Едуард Боуханън.

Очите ѝ светнаха, но не изпадна във възторг. Не беше такава жена. Тя се обърна към адвоката:

— Аз ли да отида? Или вие?

Ричмънд поклати глава.

— Нито едното, нито другото. Вие не бива да ходите там, а аз не мога, поне засега.

Той погледна към мен.

— Ще трябва ти да идеш. Бездруго ще се справиш по-добре от мен. Знаеш какво да правиш и как. Госпожа Ашкрафт не желае да му се натрапва, но ще направи всичко, за да му помогне.

Госпожа Ашкрафт ми подаде своята нежна и силна ръка.

— Правете онова, което сметнете за най-разумно. Това бе колкото въпрос, толкова и израз на доверие.

— Добре — обещах ѝ.

Биваше си я тази госпожа Ашкрафт.

Тихуана не беше се променил за двете години, откакто не бях стъпвал в този град. Същата прашна и мръсна главна улица, дълга шест-седемстотин метра, с плътно наредени барове от двете страни. Страничните улички, които бяха още по-мръсни, приютяваха кръчмите, за които нямаше място на главната.

Колата, дето ме докара от Сан Диего, ме хвърли в центъра на града рано следобед, когато отваряха заведенията. Затуй мернах само двама-трима пияници да се мотаят сред бездомните кучета и безделниците мексиканци, но мераклии за натряскване вече минаваха от една кръчма в друга.

Между две преки надолу по улицата забелязах да виси голяма златиста подкова. Приближих и влязох в заведението, пред което бе закачена емблемата. Кръчма като всички наоколо. Отляво на входа беше барът, който стигаше до средата на помещението, а до него бяха подредени три-четири игрални автомата. Отдясно беше дансингът, който започваше от витрините към улицата и свършваше с нисък подиум за оркестъра. Музикантите още се туткаха и не бяха се приготвили за работа. Зад тях зееше редица от празни сепарета с по една маса и две пейки в тях.

Беше още рано и нямаше много клиенти. Кимнах на бармана и той дойде при мен — як червендалест ирландец с рижа коса и с два завъртени кичура отпред, които скриваха ниското му чело.

— Ще ми се да се видя с Ед Боуханън — рекох му поверително.

Той ми хвърли безизразен поглед.

— Не познавам такъв.

Измъкнах от джоба си хартийка и молив и надрасках на листа: „Хамоча го окошариха“, после му подадох бележката.

— Ако дойде някой и се представи за Ед Боуханън, може ли да му предадеш това?

— Предполагам.

— Така те искам — похвалих го. — Аз ще се навъртам тука.

Прекоших кръчмата и седнах в едно от сепаретата. Още не бях се наместил хубаво, когато до мен кацна мършава маце. Зачудих се какво ли е правила с косата си, та е станала морава.

— Ще ме черпиш ли едно малко? — примоли се тя. Гримасата, с която го каза, май трябваше да мине за усмивка. Но усмивка или не — направо ме сринна. Страх ме хвана да не я повтори, та реших да не се опъвам.

— Имаш го — рекох и поръчах за мен бутилка бира на келнера, който вече висеше над главата ми.

Гаджето с моравата коса изпразни чашата с уиски на един дъх и тъкмо се канеше да си изпроси още едно — проститутките там не си пилеят времето, — чух зад гърба си глас:

— Кора, Франк те вика.

Кора се намръщи и надникна зад рамото ми. После направи познатата вече неопределена физиономия и каза:

— Добре, Кюпи. Ще правиш ли компания на това приятелче, докато се върна? — изломоти тя и изчезна.

Кюпи се шмугна до мен. Беше нисичка набита девойка, може би на осемнайсет години, но нито ден повече. Съвсем дете. Имаше къса къдрава кестенява коса и момчешко лице с лукави, нахални очи.

Поръчах и на нея уиски, а за мен взех още една бира.

— Какво ти се върти в главата? — попитах я.

— Уф! — изпъшка тя и ми се усмихна хлапашки. — Цели галони от това.

— А нещо друго?

Знаех, че тази смяна на момичетата не беше случайна.

— Чух, че си искал да видиш един от моите приятели — подхвърли Кюпи.

— Може и така да е. Кои са твоите приятели?

— Ами единият се казва Ед Боуханън. Познаваш ли го?

— Не... засега.

— Но го търсиш?

— Тъхъ.

— За какво ти е? Може да го видя и да му кажа.

— Карай да върви, не е толкова важно — хвърлих въдицата аз. — Този твой Ед го дава много тежкарски. Обаче не на мен ми се пече яйце отзад. Да те черпя ли още едно, че ще си ходя?

Тя скочи.

— Чакай малко. Ще видя дали не мога да го намеря още сега. Как се казваш?

— И Паркър да ме наречеш, няма да сбъркаш. Името, което използвах в номера с Райън, първо кацна на езика ми.

— Стой тук — нареди ми тя вече на път към задния изход. — Сигурно ще го откроя.

— Направо ми четеш мислите — промърморих.

Минаха десетина минути и ето че през главния вход влезе мъж, който се насочи право към моята маса. Беше рус англичанин, към четирийсетте, с всички белези на някогашен джентълмен, отдал се на разгулен живот. Все още не бе стигнал дъното, ала вървеше натам и това се виждаше по безизразния му поглед, торбичките под сините очи, бръчките около отпусната му уста и посивелия цвят на кожата. Не бе изгубил привлекателния си външен вид — поне това му беше останало от предишния блясък.

Той седна точно срещу мен.

— Търсил си ме.

— Ти ли си Ед Боуханън?

Той кимна утвърдително.

— Хамоча го прибраха преди няколко дни — рекох му. — Сигурно вече пътува към големия кафез в Канзас. Предаде ми по човек да ти го съобщя. Разбрал, че имам път насам.

Той смръщи лице с очи, забити в масата. После ме погледна изпитателно.

— Каза ли ти нещо друго?

— Него не съм го виждал. Предал е това от пандиза по човек. Нищо повече не знам.

— Ще поостанеш ли тук?

— Да, два-три дни — отвърнах. — Имам да свърша една работа. Той се усмихна и ми протегна ръка.

— Благодаря за съобщението, Паркър. Ако се разходиш с мен, ще те почерпя нещо хубаво.

Нямах нищо против. Излязохме от „Златната подкова“, свихме по една от преките и накрая стигнахме до кирпичена къща, след която започваше пустинята. В предната стая той ми посочи стол и се вмъкна в съседното помещение.

— Какво предпочиташ? — провикна се домакинът през вратата. — Имам ракия, джин, скоч...

— Това последното ми действа най-добре — прекъснах списъка на питиетата.

Той домъкна бутилка „Блек енд Уайт“, сифон и чаши и седнахме да се наливаме. Пиехме и говорехме, пиехме и говорехме и всеки се преструваше на по-пиян, отколкото е, докато не след дълго и двамата се гипсирахме здраво.

Беше си чисто надпиване. Той се опитваше да ме натараялка така, че да си кажа всичко. Същото правех и аз. Но и двамата засякохме.

— Наеш ли — зафъфли той по едно време, когато вече се стъмваше, — аш шъм голям щкапаняк. Имам шъпруга — най-готината жена на швета. Ишка да шъ върна при нея, нали рашбираш? Обаче аш дремя тук, друшам шъ с дрога, а можех да шъм ехеей! Аршитект шъм, знайш, и то какъв. Обаче на — накишнах шъ ш тези хора тук. И май не мога да шъ ижмъкна. Но шъ го направя, беж майтап. Шъ съ върна аш при мойта женичка, най-готината на швета. Шъ зарежа и лула, и всишко. Я мъ виш. Приличам ли ти на перко? Има ши хаш! Лекувам шъ, затууй. Шъ ти покажа ей шега — дръпвам ши малко и пошле край.

Той се надигна тромаво от стола, затътри се към другата стая и след малко излезе оттам със сложно устройство за пушене на опиум — цялото от сребро и абанос — върху сребърен поднос. Сложи го на масата и ми подаде лулата.

— Шъ си шмръкна малко, Паркър.

Рекох му, че ще си остана на скоч.

— Цапни му едно кокаинче, ако ишкаш — предложи ми той.

Отказах и той се просна на пода до масата, сви си една доза и така продължихме — той си пафкаше дрогата, аз се наказвах с уиски, залъгвахме се с празни приказки, опитвайки се да научим нещо повече един за ДРУГ.

Съвсем се бях отрязал, когато към полунощ пристигна Кюпи.

— Вие двамата май добре си прекарвате — разсмя се тя и се наведе да целуне разрошената глава на англичанина.

Кюпи приседна върху масата и се пресегна за бутилката с уиски.

— Не ще и дума — уверих я, но езикът ми се заплиташе.

— Добре ще е да си все така накиснат, Дребосъче. Изглеждаш страхотно.

Не си спомням дали ѝ отговорих. Малко след това се проснах на пода до англичанина и захърках юнашки.

Следващите два дни не се различаваха от първия. Не се отделих от Ашкрафт и повечето време момичето бе с нас. Не се наливахме само докато спяхме, за да преодолеем безпаметното пиянство. Започвахме и свършвахме в кирпичената къща, но намерихме време да минем и през повечето кръчми в градчето. Всичко, което ставаше около мен, ми беше като в мъгла, но не пропуснах нищо съществено.

На пръв поглед двамата с Ашкрафт бяхме напълно гипсирани, но не забравяхме и за миг недоверието един към друг, независимо колко изпивахме, а то хич не беше малко. Той редовно си подръпваше наркотик. Девойчето май не си падаше по дрогата, ама носеше много на пиене.

Така минаха три дни и започнах да изтрезнявам чак във влака за Сан Франциско, докато подреждах в главата си какво съм научил или допускам за Норман Ашкрафт, известен още като Ед Боуханън.

А то беше горе-долу следното:

Първо, той подозираше, да не кажа знаеше със сигурност, че съм дошъл да го видя по поръчка на съпругата му — прекалено се стараеше да ме черпи и да ме забавлява, което бе съмнително. Второ, явно бе решил да се върне при жена си, ала нямаше гаранция, че ще направи точно това. Трето, не беше пристрастен неизлечимо към наркотиците. Четвърто, под въздействието на жена си можеше да се оправи, но май не му се искаше — физически още се държеше, но бе

опитал от мръсния живот и имах чувството, че му харесва. Пето, онова момиче Кюпи бе лудо влюбено в него. Той само я харесваше и не даваше пет пари за нея.

Наспах се добре през нощта във влака между Лос Анджелис и Сан Франциско и когато слязох на спирката на ъгъла на Трета улица и Таунзенд Стрийт, главата и стомахът ми почти се бяха оправили, както между впрочем и нервите. На гарата си поръчах закуска. В подноса имаше повече храна, отколкото бях изял за последните три дни, но не можах да я преглътна и се отправих към кантората на Ванс Ричмънд.

— Господин Ричмънд е в Юрика — осведоми ме неговата секретарка.

— Можете ли да ме свържете с него по телефона? Тя можеше и го направи.

Без да споменавам имена, разказах на адвоката какво съм научил и какви са предположенията ми.

— Ясно — отсече той. — Прескочи до госпожата и ѝ кажи, че довечера ще ѝ изпратя писмо, а се надявам утре сутрин да се върна в града. Дотогава можем спокойно да не предприемаме нищо.

Взех трамвая, прехвърлих се на друг на Ван Нес Авеню и стигнах до дома на госпожа Ашкрафт. Позвъних на вратата, но никой не отвори. Натиснах звънеца няколко пъти, преди да забележа двата сутрешни вестника на земята, встрани от входа. Погледнах датите: единият беше днешен, другият — вчерашен.

Някакъв дядка в работни дрехи поливаше тревата пред съседната къща.

— Да знаете случайно къде са стопаните на този дом? — провикнах се.

— Нямам представа. Тази сутрин видях, че задната врата е отворена.

Той започна да се чеше по брадичката.

— Може и да са заминали — добави нерешително. — Не съм ги виждал от... чакай да помисля... вчера не са се мяркали навън.

Слязох по стълбите и заобиколих къщата. Прекрачих ниската ограда на задния двор и се изкачих по стълбите до кухненската врата. Тя бе откряната трийсетина сантиметра. Вътре нямаше никой, но се чуваше, че шурти вода.

Почуках силно на вратата. Никакви признаци на живот. Отворих и влязох. Течеше кранът на мивката. Надникнах в нея.

Под тънката струя лежеше извит нож с трийсетсантиметрово острие. Беше чист, но по порцелана под крановете, където достигаха само пръски от водата, имаше червеникаво-кафяви петна. Остъргах с нокът едно от тях — засъхнала кръв.

Освен течащата вода всичко друго в кухнята беше наред. Отворих вратата към коридора. Нищо подозрително. В дъното друга врата водеше към предната част на къщата. Отворих я и влязох в тясно антре. Светлината от кухнята бе оскъдна. Затърсих в здрача ключа на лампата и стъпих на нещо меко.

Отдръпнах крака си и зарових из джобовете за кибрит. Драснах клечка. Пред мен лежеше млад филиапинец по долни дрехи, с глава и рамене на пода, тялото и краката му бяха изпружени върху първите стъпала на стълбището, което водеше към втория етаж.

Съвсем мъртъв. Едното му око беше избодено, а на гърлото под брадичката зееше огромен кървав разрез. Веднага си представих убийството, без дори да затварям очи. Станало е горе пред стълбите: убиецът се е вкопчил с една ръка в лицето на филипинеца, палецът се е забил в окото, натиснал е главата му назад и с един замах е прерязал гърлото му, после слугата се е свлякъл надолу по стълбите.

Драснах втора клечка кибрит и намерих ключа за лампата. Запалих я, закопчах си палтото и тръгнах нагоре. По стъпалата имаше засъхнала кръв и едно огромно петно на тапета в началото на площадката на втория етаж. Над него намерих друг ключ за осветлението и го натиснах.

Тръгнах по коридора, надникнах в две стаи, но там всичко си беше наред. Коридорът правеше завой и когато свих по него, едва не се спънах в тяло на жена, проснато в краката ми.

Лежеше сгърчена с лице надолу, със свити колене и ръце, стиснали стомаха. Беше по нощница, със сплетена на плитка коса.

Докоснах с пръст тила ѝ. Беше леденостудена.

За да не я обръщам, коленичих на пода и се наведох да видя лицето ѝ. Беше прислужничката, която ни отвори преди четири дни, когато дойдохме тук с Ричмънд.

Изправих се и се огледах. Главата ѝ почти докосваше затворена врата. Прекрачих трупа и я отворих. Зад нея имаше спалня, и то не

слугинска. Беше обзаведена скъпо в бежово и сиво, с литографии на френски художници по стените. Всичко беше подредено, с изключение на леглото. Завивките бяха омотани и усукани наред него във вързоп, който изглеждаше неестествено голям...

Наведох се и започнах да разгръщам чаршафите. Вторият пласт бе подгизнал от кръв. Отметнах го.

Отдолу лежеше госпожа Ашкрафт, мъртва.

Тялото ѝ бе свито на топка, а главата, прерязана до кокал, стърчеше отметната неестествено настрана. Четири дълбоки прореза от челото до брадичката бяха обезобразили лицето ѝ. Единият ръкав от горницето на синята копринена пижама беше отпран. Чаршафите и дрехите бяха потънали в кръв, която още не бе засъхнала заради завивката, хвърлена отгоре.

Покрих я отново, минах край мъртвата жена в коридора и слязох по стълбите. Запалих всички лампи, докато търсех телефона. Намерих го до стълбището. Първо се обадох в следствения отдел на полицията, после се свързах с кантората на Ванс Ричмънд.

— Предайте на господин Ричмънд, че госпожа Ашкрафт е убита — рекох на секретарката. — Аз съм в нейния дом, така че може да ми се обади тук.

Излязох през предната врата, седнах на най-горното стъпало, запалих цигара и зачаках да дойде полицейският екип.

Беше ми гадно. Виждах съм и повече от три трупа накуп, но този път нервите ми бяха опънати до краен предел от тридневния запой и гледката ме разтърси.

Тъкмо допушвах цигарата, когато полицейският автомобил пристигна и от него наизскачаха хора. Първи към мен се запъти О'Гар, сержантът, завеждащ отдел „Убийства“.

— Здравсти — поздрави ме той. — Сега пък какво си надушил?

— Само се поогледах вътре и видях три трупа — обясних му, докато влизахме. — Истинско ченге като теб може да намери и повече.

— И ти си се справил добре, като те знам какъв си левак.

Махмурлукът ми се беше изпарил. Ръцете ме сърбяха за работа.

Най-напред показах на О'Гар филипинеца, после — двете жени. Други не открихме. Събирането на улики ни отне няколко часа. Осмината от екипа, О'Гар и аз трябваше да преровим къщата от покрива до мазето. Един следовател тръгна да разпитва съседите. Друг

се зае с агенцията, чрез която е била наета прислугата. Налагаше се да бъдат издирени приятели и роднини на филипинеца и на прислужницата. Търсихме за разпит вестникарчето, пощаджията, доставчици от бакалията, момчето, което отнасяше и връщаше прането в къщата.

Когато всички данни бяха събрани, двамата с О'Гар се оттеглихме в библиотеката и се заключихме.

— Значи станало е онази нощ? В сряда, нали така? — изломоти О'Гар, щом се настанихме удобно в кожените кресла и запалихме цигари.

Кимнах в знак на съгласие. Докладът на лекаря, който огледа телата, двата вестника на предната площадка и това, че съседите, месарят и бакалинът не ги бяха виждали от сряда — всички тези факти определяха точното време на убийството като сряда вечер или рано сутринта в четвъртък.

— Предполагам, че убиецът е влязъл през задната врата — продължи О'Гар, загледан в тавана през облаците цигарен дим. — Взел е извития нож от кухнята и се е качил горе. Възможно е да е влязъл направо при госпожа Ашкрафт, а може и да не е. Така или иначе, той все пак е влязъл в нейната стая. Скъсаният ръкав показва, че е имало борба между двамата. Филипинецът и прислужницата са чули нещо — може тя да е изпищяла — и са се втурнали натам. Жената май е стигнала пред вратата точно когато убиецът е излизал, и се е навряла в ръцете му. Филипинецът вероятно е видял това и е хукнал да бяга. Но онзи го е настигнал на стълбите и го е заклал. После е слязъл в кухнята, измил си е ръцете, пуснал е ножа в мивката и е духнал.

— Дотук добре — похвалих го. — Но забелязвам, че пропускаш въпроса кой е бил той и защо е трябвало да убива.

— Не ми давай зор де — изсумтя сержантът. — Щях да стигна и до това. Според мен имаме три възможности, от които да избираме. Или е бил някой маниак, който коли за удоволствие, или е бил крадец, когото са сгасцили и се е развихрил, или е някой, който има причина да пречука госпожа Ашкрафт, но тъй като прислугата го е видяла, той е бил принуден да очисти и тях. Моето скромно лично мнение е, че го е направил някой, който е искал да убие госпожа Ашкрафт.

— Не е лошо — рекох. — Сега чуй това: госпожа Ашкрафт има в Тихуана съпруг, пиянде и наркоман, който се е сдушил с разни

отрепки. Тя се опитваше да го придума да се върне при нея. Онзи си има там гадже — младо момиче, което много си пада по него, много е печена, ама хич не става за актриса. Той смяташе да я зареже и да се прибере при жена си.

— И? — тихо попита О'Гар.

— Да, но аз бях с тях в Тихуана онази вечер, когато е извършено убийството.

— И?

Някой почука на вратата и прекъсна разговора ни. Беше един от полицаите, който събщи, че ме търсят по телефона. Слязох долу и взех слушалката — беше Ванс Ричмънд.

— Какво става? Госпожица Хенри ми предаде твоето съобщение, но не знаеше никакви подробности.

Разказах му набързо всичко.

— Тръгвам тази вечер за града — рече той, щом приключих. — Действай както намериш за добре. Имаш пълна свобода.

— Добре — отвърнах. — Вероятно няма да съм тук, когато се върнеш. Можеш да ме търсиш чрез агенцията. Ще повикам Ашкрафт от твое име.

След като свърших с Ричмънд, позвъних в градския арест, и попитах капитана дали още е при тях Джон Райън, известен още като Фред Руни, известен още като Хамоча.

— Няма го. Вчера сутринта федералните тръгнаха с него за Левънуърт.

Върнах се в библиотеката запъхтян и рекох на О'Гар:

— Ще хвана вечерния влак на юг, залагам си оная работа, че всичко е скалъпено в Тихуана. Ще пратя телеграма на Ашкрафт да дойде. Искам да го разкарам от Мексико за ден-два, а и тук ще ти е под око. Ще ти опиша как изглежда, пък можеш да го видиш и в кантората на Ванс Ричмънд.

За половин час написах и изпратих три телеграми. Първата бе до Ашкрафт.

ЕДУАРД БОУХАНЪН
КАФЕНЕ „ЗЛАТНАТА ПОДКОВА“
ТИХУАНА, МЕКСИКО

Г-ЖА АШКРАФТ Е МЪРТВА. МОЖЕТЕ ЛИ ДА ДОЙДЕТЕ ВЕДНАГА? ВАНС РИЧМЪНД

Другите бяха кодирани. Едната замина за клона на детективската агенция „Континентъл“ в Канзас Сити — молах някой колега да иде до Левънуърт и да разпита Хамоча. Другата бе адресирана до клона ни в Лос Анджелес, да ме посрещнат на следващия ден в Сан Диего.

Минах набързо през къщи да си взема чисти дрехи и заспах във влака, който полетя на юг.

Пристигнах в Сан Диего рано следобед. Градът гъмжеше от хора, защото отвъд границата се откриваше сезонът на конните надбягвания. Кинаджийска пасмина от Лос Анджелес, фермери от Имперската долина, моряци от Тихоокеанския флот, комарджии, туристи, мошеници и дори нормални хора бяха дошли отвсякъде.

Обядвах набързо, регистрирах се в хотел, оставих там багажа си и тръгнах към хотел „Ю Ес Грант“, където трябваше да ме чака нашият човек от Лос Анджелес.

Открих го във фойето. Беше двацет и две годишен момък с лунички по лицето, сивите му очи шареха по програма за надбягвания, която държеше в ръка с увит в лейкопласт пръст. Минах край него и спрях пред щанда за тютюн. Купих си пакет цигари и пооправих някаква въобръжаема гънка на шапката си. После излязох навън. Превързаният пръст и знакът с шапката ни бяха за запознаване. Тези номера бяха измислени още преди Гражданската война, но още вършеха добра работа, та не ги изхвърляхме.

Тръгнах по Четвърта улица встрани от Бродуей — „стъргалото“ на Сан Диего, и момчето ме настигна. Казваше се Горман. Веднага му обясних какво искам от него.

— Отиваш в Тихуана и засядаш в кафене „Златната подкова“. Има там едно маце, дето си проси пиене — нисичко, с къдрава кестенява коса, кафяви очи и лице, кръгло като тиган. Има ъгловати рамене и уста да глътне вафла напъряко. Иначе е симпатяга, не може да не я забележиш, викат ѝ Кюпи. Ще я следиш. Пази се, гледай да не ти налети. Давам ти един час аванс. После ще дойда там да говоря с нея. Искам да знам какво ще направи, като си тръгна и през следващите няколко дни. Търси ме вечер в хотела, не пращай съобщения другаде.

Казах му името на хотела и номера на моята стая. Разделихме се и слязох на площада. Там поседях на една пейка около час. После отидох до ъгъла и се преборих за място в една кола до Тихуана.

Пропътувах двайсетте километра сред прахоляк и по петима пътници, наблъскани на седалка за трима. Спряхме за малко само пред имиграционната служба и слязох точно пред входа на хиподрума. Гонките бяха започнали вече, но тълпи от хора продължаваха да прииждат. Обърнах гръб на входа и тръгнах към колоната от маршрутни таксита, паркирани пред голямото дървено казино „Монте Карло“. Качих се в едно от тях и отпраших към града.

Улиците на Тихуана пустееха. Почти всички жители се бяха изнесли на надбягванията. Когато влязох в „Златната подкова“, най-напред видях луничавото лице на Горман, който жулеше кактусова ракия. Дано може да носи, рекох си. Иначе след три-четири чаши ферментирал кактус няма да проследи и костенурка.

Тайфата в кръчмата ме посрещна като стар авер. Дори келнерът със зализания перчем ми хвърли една усмивка.

— Да сте виждали Кюпи? — попитах направо.

— Вие с Ед да не сте й ортаци? — ухили се насреща ми едра шведка. — Ще ида да я потърся.

В този момент Кюпи влезе през задния вход и се нахвърли да ме прегръща и целува като кутре, което дълго време не е виждало господаря си.

— Пак на запой ли идваш?

— Не — отвърнах и я поведох към една маса. — Този път съм по работа. Къде е Ед?

— На север. Жена му хвърлила топа, та отиде да събере останките.

— Съжаляваш ли?

— Хич даже. Та нали татенцето ще лапне големите мангизи.

Погледнах я изкосо, уж загрижен за нея.

— И си мислиш, че Ед ще ги изсипе пред тебе?

Очите й потъмняха.

— Какви ги плещиш бе?

Усмихнах се с вид на многознайко.

— Има две възможности отгук нататък — запророкувах. — Или Ед ще те зареже, което се върти в главата му от известно време, или ще

му трябва някое маце, което може да прежали, за да отърве въжето...

— Гаден лъжец!

Дясното ѝ рамо опираше до моето ляво. Забелязах как нейната лява ръка се плъзва под късата пола. Силно я блъснах по-далеч от мен. Тя залитна и ножът, който вече стискаше, се заби здраво отдолу на масата. Беше с дебело острие и тежест за точно хвърляне.

Краката на Кюпи полетяха нагоре и едното ѝ токче ме ръгна в кокалчето. Пресегнах се зад гърба ѝ и притиснах лакътя ѝ към тялото тъкмо преди да освободи ножа от дървото.

— К'во става тука, мамицата му?

Вдигнах очи.

От другата страна на масата як мъжага ме гледаше злобно и стоеше разкрачен, с юмруци на кръста. Беше висок и широкоплещест, с дълъг жилест врат и малка обла глава. Черните му очички бяха като копчета за обувки, кацнали почти едно до друго над малкия му смачкан нос.

— От'де се взе бе, пръч? — изрева насреща ми хубавелякът.

С този не можеше да се спори.

— Ако си келнер — рекох му, — донеси ми една бира и нещо за малката. Ако не си, чупката.

— Ей се'а шъ ти донеса аз...

Момичето се освободи от ръцете ми и го срязва:

— За мен нещо силно.

Онзи само изръмжа, докато оглеждаше ту нея, ту мен. Накрая пак ми показва мръсните си зъби и се разкара.

— Приятел ли ти е?

— Гледай да не му се навреш между ръцете — предупреди ме тя, вместо да отговори.

После Кюпи прибра ножа в скривалището под полата си и се обърна с лице към мен.

— Кажи сега, защо мислиш, че Ед го е закъсал?

— Чете ли във вестниците за убийството?

— Четох.

— Значи не ти трябва много обяснения. Единственият изход на Ед е да те натопи в тая мръсотия. Но май трудно ще се измъкне. Ако не успее, влиза вътре като две и две — четири.

— Да не си откачен бе! — изкрещя тя. — Колкото и да беше пиян, знаеш много добре, че и двамата бяхме тук с теб, когато са я убили.

— Откачен съм, но не дотам, та да смятам, че това доказва нещо. И както ми хлопа дъската, да му мисли убиецът, щото ще го закарам в Сан Франциско, вързан на верижка.

Тя ми се изсмя. Аз на нея също, и станах.

— Пак ще се видим, сладурче — извиках ѝ от вратата, преди да изляза.

Върнах се в Сан Диего и пратих телеграма до Лос Анджелис за още един помощник. После си купих нещо за хапване и не мръднах цялата вечер от хотелската стая в очакване на Горман.

Той пристигна късно и вонеше на кактусова ракия от Сан Диего до Сейнт Луис и обратно, но се държеше мъжки.

— По едно време май трябваше да те измъквам от оная кръчма — ухили се той.

— Не бери грижа за мен, оправям се и сам — смъмрих го. — Твоята работа е да гледаш какво става, нищо повече. Казвай сега.

— След като ти си обра крушите, мацето и онзи огромният почнаха нещо да си шушукат. Изглеждаха разтревожени, да не кажа направо шубелисани. После той излезе, затова зарязах гаджето и тръгнах след него. Отиде до центъра да пусне една телеграма. Не можах да се промъкна близо до него да видя до кого беше. После се върна в кръчмата.

— Кой е той?

— Доколкото чух, не е цвете за мирисане. Желязната кука Флин е името на визитната му картичка. Бияч и човек за всичко в кръчмата.

Значи Желязната кука отговаряше за изхвърлянето на скандалджиите и пияниците от „Златната подкова“, а през трите дни, докато бях там, не му видях очите. Едва ли съм бил толкова пиян, да не забележа такова страшилище. А в един от тези три дни бяха убити госпожа Ашкрафт и прислугата ѝ.

— Обадох се до службата ти да ни пратят още един човек — рекох на Горман. — Той ще те намери. Прехвърли му мацето, а ти не се откъсвай от Желязната кука. Май ще му лепнем тройно убийство, така че внимавай.

— Слушам, капитане — измрънка той и отиде да поспи.

На другия ден прекарах целия следобед на конните надбягвания, мотах се из конюшните и чаках да се стъмни.

След последната състезателна серия отидох да хапна в ханчето „Сънсет“. После се преместих в казиното на другия край в същата сграда. Повече от хиляда души — все отбрана пасмина — шляпаха покер, хвърляха зарове, залагаха на рулетката и на колелото на щастието и теглеха карти за „двайсет и едно“, за да профукат парите, останали или спечелени от залозите. Не смятах да играя. Не бях отишъл за това. Търсех подходящи хора.

Първият, когото забелязах, явно беше наемен работник от някоя ферма, издокаран в неделни дрехи. Пробиваше си път към изхода с посьрнал вид, като на всеки комарджия, останал без пукната пара преди края на играта. Беше разочарован, но не от загубата, а от това, че трябва да си ходи.

Застанах между вратата и него.

— Яко ли се охарчи? — попитах го, когато стигна пред мен.

Той кимна смирено.

— Искаш ли за няколко минути да заработиш петарка? — изкуших го.

Беше готов, ама искаше да знае каква е работата.

— Ще дойдеш с мен до града да видиш един човек и си получаващ парите. Не те връзвам.

Това не му се стори убедително, но петарката си е петарка, пък и можеше да се откаже, ако реши, че има нещо съмнително. Нави се да опита.

Оставих го да чака до вратата и тръгнах да търся друг. Вторият се оказа дребен шишко с кръгли весели очички и малка уста. Изгаряше от желание да изкара пет долара по начина, който му описах. Третият беше прекалено страхлив за такава работа и отказа. Но успях да убедя един филипинец, изтупан в шарен костюм, и един набит грък, който беше келнер, бръснар или нещо подобно.

Четирима стигаха. Изглеждаха ми надеждни. Не бяха прекалено интелигентни за работата, която трябваше да свършат, нито пък имаха вид на изпечени престъпници или мошеници. Натоварих ги в едно такси и ги закарах в града.

— Слушайте сега внимателно — започнах инструктажа, щом пристигнахме. — Аз влизам първи в „Златната подкова“. След две-три

минути идвате и вие и си взимате по едно питие.

Подадох петарка на селския ратай.

— Плащаш за пиенето с тези пари, те не влизат в хонорара ви. Вътре има един здравеняк с дълъг, мършав врат и малко, грозно лице. Не може да не го видите. Искам да го огледате добре, ама така, че да не ви забележи. Когато сте сигурни, че сте запомнили физиономията му и ще го разпознаете навсякъде, кимвате ми с глава, излизате и ме чакате пред кръчмата, за да си получите мангизите. Внимавайте, когато ми давате знак. Никой не трябва да разбере, че ме познавате.

Тези указания ги озадачиха, но пред очите им танцуваха обещаните пет долара, с които можеха да се върнат в казиното, да извадят късмет и... ясно е какво им се привиждаше. Зададох ми няколко въпроса, на които отказах да отговоря, но никой от тях не си тръгна.

Влязох в кръчмата. Желязната кука беше зад бара и помагаше на барманите. Без него трудно щяха да се оправят. Заведението беше фрашкано.

Не успях да зърна в тълпата луничавия Горман, но мернах ръбатото лице на Хупър, наш детектив от Лос Анджелис, когото явно ми бяха изпратили за втори помощник. В далечния край на бара Кюпи се наливаше с някакъв благодушен чичко с вид на женен мъж, отпуснал му края. Тя ми кимна, но не изостави клиента.

Желязната кука ми хвърли намусен поглед и ми подаде бирата, която си поръчах. Тогава влязоха четиримата юнаци, дето ги бях наел за по петарка. Те свършиха работа за десет пъти повече!

Отначало вървяха, вираха се през тютюневия дим в лицата на хората и щом някой ги погледнеше, му обръщаха гръб. Скоро филипинецът забеляза, че зад бара стои човекът, който им бях описал. Подскочи от радост, че го е открил, но щом видя, че Желязната кука го гледа подозрително, се обърна и се направи на разсеян. Другите трима също забелязаха Желязната кука и започнаха да му хвърлят дълги потайни погледи, които само слепец нямаше да види. Желязната кука не беше сляп.

Филипинецът се обърна към мен, кимна ми рязко и се заизмъква бързо-бързо към вратата. Другите обърнаха питиетата си на екс и зачакаха да уловят погледа ми. Аз се забавлявах с надписа, който висеше на стената над рафтовете с бутилките:

ТУК СЕРВИРАМЕ САМО ИСТИНСКО АМЕРИКАНСКО И БРИТАНСКО УИСКИ ОТПРЕДИ ВОЙНАТА

Опитвах се да преброя колко лъжи има в тези десет думи и стигнах до четири, с добри шансове да открия още, когато единият от моите съучастници — гъркът, се изкашля гръмовно, за да привлече вниманието ми. И това на Желязната кука, който в този момент минаваше край нас с тирбушон в ръка и със зачервено лице.

Погледнах към моите помощници. За да не рискуват пак да се заблея нанякъде, те побързаха да ми кимнат едновременно, което не можеше и не остана незабелязано на дващест метра околоръст. После скочиха от високите столове пред бара и хукнаха към изхода, по-далеч от грозника с дългия врат и от неговия тирбушон.

Допих си бирата, излязох от кръчмата и завих зад ъгъла. Четиримата стояха там и ме чакаха.

— Запомнихме го! Ще го разпознаем! — занадвикваха се те в хор.

— Браво! — похвалих ги. — Справихте се без грешка. Родени сте за детективи. Ето ви хонорара. Сега ме чуите: ако съм на ваше място, повече няма да стъпя в тази кръчма. Действахте много тайно, страхотни бяхте, но онзи може да заподозре нещо. Така че по-добре не рискувайте.

Те грабнаха банкнотите и изчезнаха, преди да съм свършил.

Малко преди два през нощта в хотелската ми стая в Сан Диего дойде Хупър.

— Желязната кука изчезна веднага след като ти си тръгна. Горман е по петите му — докладва той. — По-късно мацето отиде в една кирпичена къща на края на града и не е излизала, докато тръгнах за насам. Дори не запали лампа.

Горман не се появи тази нощ.

В десет часа сутринта ме събудиха, за да ми предадат телеграма. Беше изпратена от Мексикали и гласеше:

**ПРИСТИГНАХ СНОЩИ ОТСЕДНАХ ПРИ ПРИЯТЕЛИ
ИЗПРАТИХ ДВЕ СЪОБЩЕНИЯ. ГОРМАН**

Това беше добра новина. Онзи с дългнестия врат се беше хванал на въдицата — помислил е четиримата комарджии за свидетели и е решил, че са го разпознали.

Желязната кука всъщност бе извършил убийствата и сега искаше да се скрие.

Тъкмо изхлузвах пижамата си и грабнах костюма, когато момчето от рецепцията ми донесе друга телеграма. Беше от О'Гар, чрез агенцията:

АШКРАФТ ИЗЧЕЗНА ВЧЕРА

Събудих Хупър по телефона.

— Върни се в Тихуана — наредих му. — Не изпускай от очи къщата, в която остави мацката снощи, освен ако не я мернеш в „Златната подкова“. Чакай, докато се покаже. Върви след нея и щом се свърже с един висок рус англичанин, поemi него. Той е някъде под четирийсетте, висок, със сини очи и златиста коса. Не се оставяй да те подведе — сега той движи далаверата. Аз също тръгвам натам. Ако остана с англичанина и тя се чупи, тръгваш след нея, но иначе следиш него.

Облякох се, закусих набързо и хванах превоз за Тихуана. Момчето караше доста бързо, но въпреки това при Палм Сити самотен двуместен открит автомобил ни изпревари като пътен знак. Зад кормилото му седеше Ашкрафт.

По-късно видях колата да стои празна пред кирпичената къща. На близкия ъгъл Хупър се правеше на подранило пиянде и разговаряше с двама индианци, издокарани в униформи на мексиканската армия.

Похлопах на вратата.

— Кой е? — чух гласа на Кюпи.

— Моя милост — Паркър. Чух, че Ед се бил върнал.

— О! — възкликна тя. Пауза. — Влизай.

Отворих вратата и пристъпих. Англичанинът се бе отпуснал на един стол. Десният му лакът бе подпрян на масата, а ръката му се спотайваше в джоба на сакото. Ако в него имаше пистолет, той бе насочен право срещу мен.

— Здравсти — каза. — Разбрах, че си разпитвал за мен.

— Наричай го както искаш — придърпах стол на около половин метър пред него и седнах. — Но дай да не се будалкаме. Накарал си Желязната кука да пречука жена ти, та да ѝ прибереш паричките. Грешката ти е, че си избрал дървар като него да свърши тази работа, защото изби сума ти народ и накрая се подплаши като яребица. Трима-

четирима само го посочиха с пръст и той побягна! И то къде — чак в Мексикали! Хубаво местенце! Дано не е напълнил гащите от страх, докато е тичал през баирите дотам!

Не трябваше да спирам.

— Ти не си такъв идиот, Ед, нито пък аз. Много ми се иска да те заведа на север с белезници на ръцете, но не бързам. Ако не стане днес, ще изчакам до утре. Накрая ще те стащя, освен, ако някой друг не ме изпревари, но това няма да ме съсипе. Под жилетката съм запасал едно желязо. Нека Кюпи дойде да го извади и ще можем да си поговорим спокойно.

Той кимна бавно, без да сваля очи от мен. Момичето се приближи отзад. Едната ѝ ръка се плъзна над рамото ми, пхна се под жилетката и измъкна патлака. Преди да се отдръпне, притисна за миг върха на ножа си в тила ми, за да ме предупреди да не правя номера.

— Така — рекох, когато подаде пистолета ми на англичанина и той го прибра в джоба с лявата ръка. — Ето какво предлагам. Ти и Кюпи идвате доброволно с мен отгатык границата, за да не се занимаваме с документи за екстрадиране, и там ви прибирам в кафеза: Ще премерим сили в съда. Не съм съвсем сигурен, че мога да докажа вината ви и ако се издъня, излизате. Ако се справя, както се надявам, ще увиснете на въжето, разбира се.

Ако бягате, какво? Не може да се криете цял живот. Все някога ще ви спипат. Може и да отървете бесилката, но няма да се докопате до парите на жена ти. Нали за тях беше цялата история и заради тях я убихте? Ако сега се явите пред съда, имате шанс да ги приберете. Хукнете ли да бягате, забравете ги завинаги.

Всъщност исках да накарам Ед и момичето да офейкат. Ако влезеха доброволно в кафеза, може би щях да успея да осъдя един от тях, въпреки че нямах почти никакви доказателства. Зависи как щяха да се завъртят работите след това. Първо трябваше да докажа, че Желязната кука е бил в Сан Франциско в нощта на убийството, а той сигурно си беше осигурил цял куп доказателства за обратното. В дома на госпожа Ашкрафт не намерихме нито един отпечатък от пръсти на убиеца. И да успеех да убедя съдебните заседатели, че е бил в Сан Франциско по същото време, това пак не означаваше, че той е убиецът. Ако все пак намерех улики срещу него, оставаше най-трудното — да

докажа, че е извършил убийствата по поръчка на един от тия тук, а не на своя глава.

Целта ми беше тези двамата да драснат нанякъде. Нямаше значение къде щяха да отидат и какво щяха да правят, само да се чупят. Тогава с повечко късмет и с някой и друг номер можех да обърна нещата в моя полза. Трябваше да ги размърдам.

Англичанинът мислеше трескаво. Знаех, че съм го смутил с онова, което казах за Желязната кука Флин. Накрая се ухили.

— Много си хитър, приятелче. Обаче...

Така и не разбрах какво щеше да ми отговори — печелех ли, или губех.

Входната врата се отвори с гръм и трясък и вътре нахлу Желязната кука Флин.

Целите му дрехи бяха в прах. Лицето му беше изопнато върху дългнестия жълтеникав врат.

Очичките му веднага ме зърнаха. Двете му ръце се въртяха с бясна скорост. Във всяка от тях имаше по един тежък револвер.

— Лапите на масата, Ед — изрева той.

Ъгълът на масата закриваше мъжа пред вратата от дулото на пистолета в джоба на Ед, ако въобще имаше такъв. Той измъкна ръката оттам и положи двете си длани върху масата.

Не мърдай! — излая Желязната кука към момичето.

После ме загледа ядно, сигурно мина цяла минута.

Когато проговори, той се обърна към Ед и Кюпи:

— Значи, затова ме повикахте, а? Да ме набутате в капана! Да си измиете ръчичките, нали? С мен! Сега обаче първо ще кажа, каквото знам, а после изчезвам, та ако ще, отвънка да е цялата шибана мексиканска армия! Да, аз пречуках жена ти, прислугата — също. Пречуках ги заради хилядарката, дето...

Кюпи направи крачка напред и изпищя:

— Млъкни бе, идиот проклет!

— Ти млъквай, пачавро! — изръмжа й Желязната кука и палецът му опъна петлото на револвера срещу нея. — Сега аз говоря. Заклах я заради...

Кюпи се наведе. Лявата й ръка се шмугна под полата. Когато изскочи оттам, беше празна. Огънят от пистолета на Желязната кука освети летящото стоманено острие.

Куршумите разкъсаха гърдите ѝ, завъртяха я на една страна и я блъснаха назад през стаята. Гърбът ѝ срещна стената и тя се свлече на пода.

Желязната кука спря стрелбата и се опита да каже нещо. От мършавото му гърло стърчеше дръжката на ножа. Острието не пропускаше думите към устата му. Той пусна единия пистолет на земята и понечи да го измъкне. Ръката му увисна наред пътя към дръжката. Той се смъкна бавно — първо на колене, после на колене и лакти, прекатури се на една страна и повече не мръдна.

Скочих да хвана англичанина. Стъпих върху револвера, изпуснат от Желязната кука, и се подхлъзнах. Сграбчих с една ръка палтото на Ед, но той се отскубна и извади срещу мен два патлака.

Студените му очи ме гледаха напрегнато. Беше стиснал устни толкова силно, че не се виждаха. Заотстъпва бавно към вратата още докато лежах на пода.

Дума не обели. На прага се поколеба. После отвори вратата с лакът и изчезна.

Прибрах пищова, който ме спъна, изтичах до Желязната кука, издърпах другия от безжизнената му ръка и изскочих на улицата. Двуместният кабриолет цепеше пустинята, оставяйки след себе си голям облак прах. На десетина метра встрани забелязах прашна черна таратайка. С нея вероятно Желязната кука бе дошъл от Мексикали.

Скочих вътре, завъртях ключа и я насочих право към облаците прах пред мен.

Двигателят се оказа изненадващо добър за окаения вид, който имаше купето. Явно беше специална кола за бягане през граница. Не ѝ давах много зор, нямаше смисъл. За около половин час прашният облак запази преднина, но после започнах да го настигам.

Карахме направо през пущинака, далеч от всякакъв път. Щом натиснех малко повече педала на газта, колата започваше да се тресе и можех да си счупя врата.

Изведнъж забелязах пред мен огромен камък и минах на една боя от него. Мислех, че ще се разбия, и инстинктивно затворих очи. Когато ги отворих отново, видях, че кабриолетът вече не вдига пушилка. Беше спрял.

Наближих го — в него нямаше никой. Хич не мислех да спирам и натиснах газта до дупка.

Изад автомобиля изтрещяха три изстрела, явно по мен. За да ме уцели някой в този момент, трябваше да е много добър стрелец. Подскачах на седалката като топче живак в ръката на болен от паркинсон.

Той стреля още веднъж, после хукна към едно тясно дърво, или по-скоро цепнатина в сухата земя, широка не повече от три метра. На ръба ѝ се извърна и пак гръмна по мен. След това скочи долу и изчезна от погледа ми.

Завъртях волана и ударих спирачки. Подкарах черната кола бавно към мястото, където го видях за последен път. Ръбът на дървото започна да се рони под предните гуми. Отпуснах спирачката. Изскочих навън.

Колата заби нос в цепнатината.

Изпълзях по корем до ръба с пистолетите на Желязната кука в ръце и надникнах вътре. Англичанинът се измъкваше на четири крака изпод автомобиля, чийто двигател още пърпореше. Юмрукът му стискаше патлак — беше моят.

— Хвърли го и се изправи, Ед! — извиках му.

С ловкостта на змия той се извъртя да седне на дъното на рова и понечи да вдигне дулото към мен. Още с втория изстрел пронизах ръката му.

Когато се свлякох при него, стискаше дясната си ръка със здравата. Прибрах падналия на земята пистолет и обискирах англичанина, да не е скрил още някое оръжие. После усухах една носна кърпа като турникет и стегнах ръката му над раната.

— Я да се качим горе и да си побъбрим — рекох и му помогнах да се изкачи по стръмнината.

Седнахме в кабриолета.

— Добре, давай — подкани ме той. — Приказвай си колкото искаш, но не се надявай да изкопчиш нещо от мен. Нищо не можеш да ми лепнеш. Кюпи пред очите ти пречука Желязната кука, за да не я издаде.

— Сега това ли ти е номерът? — подхвърлих. — Момичето от ревност е наело Желязната кука да убие жена ти, щом научило, че се каниш да го зарежеш и да се върнеш към предишния живот?

— Как позна?!

— Не е зле, Ед, но има една подробност, която издънва всичко. Ти не си Ашкрафт!

Той подскочи и избухна в нервен смях.

— Сега вече се престара — каза той подигравателно. — Как ще праметна жената на друг мъж? Да не мислиш, че нейният адвокат Ричмънд не ме е карал да докажа кой съм?

— Да, Ед, ама аз май съм по-хитър от тях двамата и ще ти кажа защо. Да предположим, че имаш у себе си много вещи на Ашкрафт — документи, писма, все неща с неговия почерк. Стига малко да можеш да пишеш, за да го докараш така, че да заблудиш жена му. Колкото до адвоката, представянето пред него е било само формалност. На него и през ум не му е минавало, че не си Ашкрафт. Отначало си искал да размекнеш госпожа Ашкрафт да ти даде пари уж за лечение. Но когато е зарязала Англия и е дошла тук, ти си решил да ѝ прибереш всичко. Знаел си, че е сирак и няма роднини, които да претендират за наследството ѝ. Знаел си също, че в Америка се броят на пръсти хората, които могат да те уличат, че не си Ашкрафт.

— А къде според теб дреме Ашкрафт, докато аз му харча паричките?

— Мъртъв е — отвърнах.

Направих му впечатление, но не го развълнувах. Погледът зад усмивката му стана замислен.

— Може и да си прав — рече провлечено. — Но и така да е, не виждам как ще ме окачиш на въжето. Можеш ли да докажеш, че Кюпи не ме е смятала за Ашкрафт? Можеш ли да докажеш, че е знаела защо госпожа Ашкрафт ми праща пари? Можеш ли да докажеш, че изобщо е знаела нещо за моя номер? Май доста ще се озориш?

— Може и да се измъкнеш, съдебните заседатели са неуправляеми — признах, — но ми се ще да узная още някои неща около тези убийства. Ще ми кажеш ли как се намъкна в кожата на Ашкрафт?

Той отначало сви устни, после сви рамене с безразличие.

— Ще ти кажа. Това не променя нищо. Така или иначе, трябва да обяснявам превъплъщението си, още едно признание в дребна кражба няма значение.

Англичанинът замълча, после продължи.

— Бях се отракал по хотелските кражби. В Англия и Европа ме търсеха под дърво и камък, затова се преместих в Щатите. Една вечер в Сиатъл влязох да тършувам в хотелска стая на четвъртия етаж. Едва

затворих вратата зад гърба си, и чух, че някой друг се опитва да отключи. Беше съвсем тъмно. Нямах как, светнах за миг с джобното си фенерче, зърнах вратата на дрешника и се спотаих зад нея.

За късмет дрешникът се оказа празен, значи нямаше защо някой да го отваря. В стаята влезе мъж и запали лампата. Започна да се разхожда напред-назад, напред-назад — цели три часа, докато аз стоях в дрешника с пистолет в ръка, в случай че реши да надзърне. Как не му писна толкова часове да кръстосва стаята, не знам. Накрая седна и започна да пише нещо — чувах скърцането на писалката по листа. След малко пак се заразхожда, но не задълго. Изщракаха ключалки на куфар. После изтрещя изстрел!

Изскочих от скривалището си. Онзи лежеше проснат на пода с дупка отстрани на главата. Ами сега? Хубаво се насадих! Отвън по коридора се засуетиха хора. Прекрачих мъртвеца и открих писмото му на писалището. Беше адресирано до госпожа Норман Ашкрафт на Уайн Стрийт в Бристол, Англия. Отворих плика. Пишеше, че е решил да се самоубие, и толкоз. Подпис: Норман. Поуспокоих се. Не можеха да ми лепнат убийство.

Да, ама бях в чужда стая с джобно фенерче, шперцове, пистолет, да не говорим за накитите, които бях задигнал от горния етаж. Някой почука на вратата.

— Извикайте полиция! — изкрещях им, за да спечеля време.

Огледах човека, който ме насади на пачи яйца. Можех да се закълна, че е мой сънародник, дори да не бях видял адреса на писмото. Всичките сме такива — руси, високи и яки. Имах само един шанс и трябваше да го използвам. Шапката и палтото му бяха захвърлени на стола. Облякох ги и хвърлих моята шапка до него. Коленичих до тялото и изпразних всички джобове, натиках в тях всички мои неща, а неговите прибрах. Накрая размених двата пистолета и отворих вратата.

Тайно се надявах първите хора, които ни видят, да не го разпознаят или поне не веднага, та да имам време да изчезна. Пред вратата стоеше шефът на охраната на хотела с полицаи и си рекох край, гепиха ме! Но вече се бях хванал на хорото. Казах им, че съм заварил в стаята си онзи мъж да рови из багажа ми. Сбили сме се и в търкала съм го гръмнал.

Минутите пъплеката като часове, плувах в пот, но никой не се усъмни в мен. Всички ми викаха „господин Ашкрафт“.

Превъплъщението ми явно беше успешно. Тогава много се учудих, но после разбрах, че е било в реда на нещата. Ашкрафт се регистрирал същия следобед и никой не го бе виждал без шапка и палто — същите, които носех аз. Двамата бяхме с еднакъв ръст и руси — типични англичани.

След малко — ето ти друга изненада. Шефът на охраната огледа дрехите на убития и установи, че всички етикети по тях са отпрани. По-късно, когато прочетох дневника му, разбрах защо го е направил. Лутал се е между две възможности — или да се самоубие, или да смени името си и да потърси ново място за себе си в този свят. Когато е обмислял втората възможност, махнал етикетите от дрехите си, за да заличи всички следи. В онзи момент не го знаех. Знаех само, че стават чудеса.

Гледах да не си развързвам много-много езика. После, като прегледах всичките му вещи, бързо разбрах що за човек е. Беше помъкнал със себе си цял куп документи, водил си беше дневник, в който беше записал не само какво прави, а и какви мисли минават през главата му. Първата нощ се занимавах само с това — четях, опитвах се да запомня всичко и се упражнявах да наподобя подписа му. В джобовете му намерих и туристически чекове за хиляда и петстотин долара. Реших да ги осребря още сутринта.

Останах в Сиатъл три дни под името Норман Ашкрафт. Бях набарал нещо голямо и нямах намерение да го изпусна. Писмото до жена му щеше да ме пази от обвинение в убийство, ако нещо стане, а и беше по-добре да гледам на нещата от тази страна. Като отмина данданията, събрах си багажа и отидох в Сан Франциско. Там си възстанових името — Едуард Боуханън. Но запазих всички вещи на Ашкрафт, защото вече знаех, че жена му я бие парата. Трябваше да изиграя картите си правилно и част от мангизите щяха да са мои. Тя дори ми помогна със своите обяви за издирване. Видях една от тях в „Екзаминър“, отговорих ѝ и така започна играта.

— Но не си нареждал да убият госпожа Ашкрафт, така ли?

Той поклати глава.

Извадих от джоба си пакет цигари и сложих две на седалката между нас.

— Какво ще кажеш за една игра? Няма да го използвам като признание или като доказателство. Ако си го направил, вземи цигарата

откъм мен, ако не си — вземи тази откъм теб. Става ли?

— Не — натърти той. — Играта не ми харесва. Но ми се пуши.

Той протегна здравата си ръка и взе цигарата откъм мен.

— Благодаря, Ед — рекох му. — Колкото и да ми е неприятно, трябва да ти кажа, че ще те кача на бесилката.

— Нещо бълнуваш, приятел.

— Мислиш си за убийствата в Сан Франциско, Ед — обясних. — А аз ти говоря за Сиатъл. Ти, обирджията по хотелите, си бил открит в една стая с току-що застрелян в главата мъж. Какво ли ще си помислят съдебните заседатели?

Той се разсмя. Но смехът му бързо се скърши. Превърна се в крива усмивка.

— Разбира се, че ти си го направил — продължих. — Когато си обмислял плана да убиеш госпожа Ашкрафт и да я наследиш, най-напред си унищожил писмото, което мъжът ѝ е написал, преди да се самоубие. Знаел си, че колкото и зорко да го пазиш, все някой може да го види — случайно или не и да ти развали играта. Изпълнило си е предназначението и вече не ти е трябвало. Глупаво би било да позволиш да те издаде.

За убийствата в Сан Франциско, които са твоя работа, не мога да те гепя. Но за онова в Сиатъл, което не си извършил, влизаш вътре с двата крака, така че с правосъдието ще сте квит. Отиваме в Сиатъл, Ед, да платиш за самоубийството на Ашкрафт.

Така и стана.

КЪЩАТА НА ТЪРК СТРИЙТ

Казаха ми, че мъжът, когото издирвам, живее между две преки на Търк Стрийт, но информаторът ми не знаеше номера на къщата. Затова онзи късен дъждовен следобед обикалях там, звънях на всички врати и повтарях една и съща измислена история, която гласеше горе-долу следното:

— Аз съм от адвокатска кантора „Уелингтън и Бъркли“. Наша клиентка — възрастна жена — е била изхвърлена миналата седмица от задната платформа на трамвая и доста е пострадала. Сред очевидците е бил и младеж, чието име не знаем. Разбрахме само, че живее в този квартал.

После описвах подробно мъжа, който ми трябваше, и питах:

— Познавате ли някого, който да изглежда така?

От едната страна на улицата всички отговори бяха „не“, „не“, „не“.

Прекосих улицата и тръгнах наред по къщите отсреща.

На първата врата — ядец. На втората — също. Третата. Четвъртата. Петата.

На първото позвъняване не ми отвориха. Изчаках малко и пак натиснах звънеца. Тъкмо бях решил, че няма никой, и се канех да си тръгна, когато дръжката се завъртя бавно и на прага се появи дребничка старица. Едва се държеше на крака, в ръката си стискаше плетка, а отслабналите ѝ очи блещукаха мило иззад очилата с позлатени рамки. Върху черната рокля носеше колосана престилка.

— Добър вечер — поздрави ме тя приветливо с тънък глас. — Надявам се, не сте се притеснили, загдето ви оставих да чакате. Винаги първо поглеждам кой е, преди да отворя, нали знаете — бабешки страхове.

— Съжалявам, че по това време... — заизвинявах се — но...

— Моля, влезте.

— Не, няма нужда. Искам само да разбера нещо. Едва ли ще ни отнеме много време.

— Предпочитам да влезете — рече тя с престорена строгост. — Чаят ми изстива.

Тя пое подгизналата ми шапка и палтото и ме поведе през тесен коридор до сумрачна стая, където един мъж се изправи да ни посрещне, щом се появихме. Той също беше възрастен, но здравеняк, с тънка побеляла брада, която стигаше до бялата му жилетка, твърдо колосана като престилката на старицата.

— Томас — рече му тя, — това е господин...

— Трейси — подсказах ѝ аз.

С това име се представих и на другите от квартала, с които разговарях, но едва не се изчервих като ученичка, когато го изрекох пред тези две същества — стана ми някак тъпо, чети лъжа.

Фамилията им бе Куеър и бяха много мила двойка. Тя се обръщаше към него винаги на име, като го преобръщаше в устата, сякаш е бонбон. Той не пропускаше да я нарече „скъпа“ и от време на време оправяше възглавничката, с която тя бе подпряла крехкия си гръб.

Преди да успея да задам какъвто и да е въпрос, трябваше да изпия с тях чаша чай и да опитам от курабийките. Когато разказах как възрастната жена се изтърколила от трамвая, госпожа Куеър зацъка с език. Старецът измърмори в брадата си, че било „срамота“, и ме почерпи с дебела пура.

Приключих с измислената история и описах човека, който ми трябваше.

— Томас — обади се госпожа Куеър, — не е ли това младежът от къщата с оградата, онзи, дето все изглежда много угрижен?

Дядото почеса бялата си брада и се замисли.

— Но, скъпа — проговори накрая, — той не беше ли с тъмна коса?

Съпругата му засия.

— Томас е мнооого наблюдателен — похвали го тя. — Съвсем забравих, онзи младеж наистина е с тъмна коса, така че не може да е той.

После старецът спомена за някого, който живеел една пряка по-надолу. Обсъждаха го доста време, преди да стигнат до извода, че бил прекалено висок, пък и на повече години. Госпожа Куеър предложи

друг. Огледаха го от всички страни и го зачеркнаха. После пак Томас предложи кандидат, но и той отпадна. Продължиха да си бърбят.

Навън съвсем се стъмни. Господин Куеър запали лампион на висока стойка, който хвърляше мека светлина върху нас, а останалата част от стаята тънеше в мрак. Стаята бе голяма, с тежки завеси на прозорците и масивни мебели, тапицирани с конски косъм и надживели вече едно поколение. Не очаквах да науча нещо от двамата старци, но ми беше приятно, а и пурата си я биваше. Привърших я и стана време да си ходя.

Нещо хладно опря в голия ми врат.

— Стани!

Не станах, защото не можех. Бях парализиран. Седях и мигах на парцали срещу Куеърви.

Гледах ги и не можех да повярвам, че във врата ме ръчка нещо студено и че някой ми нарежда с груб глас да стана. Умът ми не го побираше!

Госпожа Куеър си седеше изправена на възглавниците, очите ѝ проблясваха все така дружелюбно зад очилата. Старецът продължаваше да глади брадата си, подръпваше от пурата и бавно изпускаше дима през ноздрите.

Можеха да продължат да обсъждат кой от квартала е младежът, когото търсех. Никаква промяна. Сигурно съм задрямал и сънувах.

— Ставай! — Студеното нещо ме ръгна по-силно. Станах.

— Претърси го — добави гласът зад гърба ми. Дядката остави внимателно пурата, приближи се до мен и ме обискира. Като се увери, че не нося оръжие, изпразни джобовете ми и изсипа съдържанието им на стола, където допреди малко седях.

— Това е всичко — докладва господин Куеър на мъжа зад мен и се върна на мястото си.

— Обърни се! — заповяда грубият глас.

Завъртях се и заставах очи в очи с висок, мършав мъж, горе-долу на моята възраст, тоест на трийсет и пет. Беше с грозно лице — изпъкнали скули и хлътнали страни, обсипани с едри, светли лунички. Имаше бледосини очи, а носът и брадичката му стърчаха напред.

— Познаваш ли ме? — попита той.

— Не.

— Лъжеш!

Нямах намерение да споря с него. Луничавата му ръка стискаше пистолет.

— Хубаво ще ме запомниш — закани се той, — преди да съм ти...

— Хук! — прекъсна го глас от портала, иззад който този грозник явно се бе промъкнал до мен. — Ела тук!

Беше женски глас, млад, ясен и напевен.

— Какво искаш? — извика през рамо маймунската физиономия.

— Той е тук.

— Добре де! — После се обърна към Томас Куеър. — Наглеждай тоя мухльо.

Дядката бръкна под брадата си и под твърдо колосаната бяла жилетка и измъкна огромен черен револвер, който държеше без следа от непохватност.

Грозникът събра в шепи всички неща, които бяха извадени от джобовете ми, и ги отнесе зад портала.

Госпожа Куеър ми се усмихна.

— Седнете, господин Трейси — каза.

Седнах.

Иззад портала дочух нов глас. Провлечен баритон с безспорен английски акцент, доста изискан при това.

— Какво става, Хук? — попита гласът.

— Какво ли не! — отвърна нервно грозният. — Мога да ти разправам цял час. Надушили са ни! Тъкмо започнах, излязох на улицата и гледам — една позната мутра се мотае из квартала. Показаха ми го във Филадельфия преди пет-шест години. Не му знам името, но помня, че е от детективската агенция „Континентъл“. Върнах се и с Елвира го следихме през прозореца. Обиколи всички врати отсреща, разпитваше хората, слухтеше. После мина отсам и пак същото. Накрая позвъни на нашата врата. Казах на старците да го поканят, да го забаламосат, та да изкопчим нещо от него. Разправа, че търсел някакъв тип, който уж видял как някаква баба паднала от трамвая. Дрън-дрън ярина! Исканас да гепи. Сипах го по бели гащи. Мислех да изчакам да се върнеш, но можеше да заподозре нещо и да се чути.

Гласът с английския акцент:

— Не е трябвало да му се показваш. Другите щяха да се погрижат за него.

Хук:

— Все тая. Може да знае всичко за нас. Но и да не знае, какво значение?

Пак провлеченият английски глас:

— Има голямо значение. Постъпил си глупаво.

Хук, ядосано:

— Стига бе! Все ти си най-умният, другите вършат само глупости. Писна ми! Кой върши цялата работа, а? Кой търчи насам-натам за всичко? Че то...

Младият женски глас:

— Стига, Хук, не започвай пак. Това го знам вече наизуст!

Шум от хартии и пак англичанинът:

— Прав си, Хук. Частно ченге е. Ето служебната му карта.

Жената:

— И какво ще правим сега?

Хук:

— Много просто. Ще го пречукаме тоя копой!

Жената:

— Браво бе! Та да си наденем сами въжето.

Хук, укорително:

— И да не му светим маслото, пак ще ни спипат! Не чаткате ли, че копелето може да ни търси за оная работа в Лос Анджелес?

Англичанинът:

— Тъпак си, Хук, и тъпак ще си останеш. Може да ни търси за работата в Лос Анджелес. Е, и? Той работи за „Континентъл“. Значи в агенцията знаят къде е. Да не мислиш, че е тръгнал насам, без да се обади? Освен това явно те знаят за нас толкова, колкото и той. Няма полза да го убиваме. Така още повече ще оплескаме работата. Трябва само да го вържем и да го оставим тук. Приятелчетата му едва ли ще го потърсят до утре.

Идеше ми да го разцелувам този англичанин! Най-после един човек да се застъпи за мен, за живота ми де. Накрая съвсем ми се беше стъжнило. Лошото ми положение ставаше съвсем отчайващо, защото не виждах лицата на хората, които решаваха дали да живея, или да умра. Вече се чувствах по-добре, макар че едва ли бих запял от радост. Нещо ме караше да вярвам на провлечения английски глас. Звучеше като човек, който държи на думата си.

Хук пак измуча:

— Дай да се разберем, братче, това копеленце трябва да се пречука. Ясно е като бял ден. Хич не ми се рискува. Дрънкай, каквото си искаш, ама моята глава ми е по-мила и ще остане на раменете, ако този не може да говори. Това е.

Жената, отвратено:

— Абе, Хук, ти акъл нямаш ли?!

Англичанинът, все така провлечено, но със смразяващ тон:

— Нямам намерение да те убеждавам, Хук. Нищо не влиза в първобитния ти мозък. Ти разбираш само от едно и ще ти го кажа направо, синко. Направиш ли някаква глупост, преди да сме си тръгнали, смятай се за труп. „Умре ли той, и аз умирам“ — повтори си го няколко пъти, все едно, че е цитат от Библията, защото ще стане точно така, обещавам ти.

Настъпи дълго мълчание, толкова напрегнато, че дори моят безчувствен скалп настръхна.

При първия звук, който наруши тишината, подскочих, сякаш гръмна пистолет. А гласът беше тих и доста спокоен.

Англичанинът проговори уверено, победоносно и аз си отдъхнах.

— Първо ще разкараме старците — нареди той. — Хук, ти се заемаш с госта. Вържи го здраво, през това време аз ще прибера акциите и до половин час — да ни няма.

Порталните завеси се разтвориха и в стаята влезе Хук, навъсен, с позеленели от яд лунички на пребледнялото му лице. Насочи срещу мен пищов и грубо каза на Куеърви:

— Викат ви.

Те станаха и отидоха оттатък.

Хук отстъпи към вратата и без да отмества дулото от мен, смъкна плюшеното въже от тежките завеси. После мина зад гърба ми и ме върза здраво за стола, ръцете към облегалките за ръце, краката към дървените му крака, тялото към седалката и облегалката и накрая запуши устата ми с края на добре натъпкана възглавничка.

Тъкмо привърши да ме обработва и се дръпна назад да ме огледа хубаво, външната врата тихо се хлопна и на горния етаж затрополиха леки стъпки.

Хук погледна към тавана и във воднистите му очи проблеснаха хитри огънчета.

— Елвира! — извика той тихо.

Порталната завеса се изду, сякаш някой я избута, и напевният женски глас се обади:

— Какво има?

— Ела тук.

— Ааа, не. Той ще...

— Абе майната му! — изръмжа Хук. — Ела, като ти казвам!

Тя влезе и постепенно изплува в светлия кръг на високия лампион. Беше двайсетгодишна, стройна и гъвкава, облечена за излизане, но с шапка в ръка. Гъсти огненочервени коси ограждаха бялото ѝ лице. Сивите ѝ очи като че ли раздалечени, за да изглежда доверчива, а не да я разхубавяват, ме гледаха присмехулно. Червените ѝ устни също бяха разтегнати в усмивка и разкриваха острите върхове на ситни, хищни зъбки. Беше красива като Дявола и двойно по-опасна.

Надсмиваше ми се, защото представлявах жалка гледка — як мъжага, овързан с червено плюшено въже и захапал зелена възглавничка. Тя се обърна към грозника.

— Какво искаш?

Той сниши глас и крадешком погледна нагоре, където тихите стъпки не спираха да кръстосват напред-назад.

— Какво ще кажеш да му скроим номер?

Очите ѝ с цвят на дим станаха сериозни и пресметливи.

— Той държи сто хиляди и една трета от тях са мои. Да не искаш да ги изпусна ей-така?

— Дума да не става! А ако пипнем стоте бона?

— Как?

— Аз си знам как, душко. Ти само кажи: идваш ли с мен, ако стане работата? Знаеш, че ще те гледам като писано яйце.

Тя се усмихна презрително, така поне ми се стори, но на него май му хареса.

— Има си хас да не ме гледаш. Но не можем да избягаме с мангизите, ако не го пречукаш. Познавам го добре! Не тръгвам с нищо негово, докато не се уверя, че няма да дойде да си го поиска обратно.

Хук облиза устни и се заоглежда без причина. Явно не му се щеше да си има работа със собственика на британския акцент. Но желанието му за момичето надви страха.

— Добре! — изръмжа той. — Ще го направя! Но да се разберем. Пречукам ли го, идваш с мен, нали?

Тя вдигна ръка.

— Заклевам се.

И онзи тъпанар взе, че ѝ повярва. Мутрата му се зачерви и засия от щастие, пое дълбоко въздух и изпъна рамене. На негово място и аз щях да ѝ повярвам - всички правим такива грешки понякога, — но макар и овързан като денк, знаех, че е по-добре с такива кукли да не се играе. Тази беше по-опасна от пет кила тротил! Лошо му се пишеше на Хук!

— Значи така... — започна той, но изведнъж си глътна езика.

Зад портала се чуха стъпки.

Гласът на англичанина проехтя заплашително:

— Това вече на нищо не прилича! За малко да изляза, и всичко се обърква. Елвира, какво те прихвана да се показваш пред детектива?

В сивите ѝ очи проблесна страх, но му отговори безгрижно:

— Да не прежълтееш съвсем. Нежното ти вратле ще оцелее и без да се пазиш толкова.

Завесите на портала се разтвориха и аз извих глава, колкото можах, да зърна човека, благодарение на когото все още дишах. Беше нисък шишко, с палто и шапка, в едната си ръка носеше светлокафява пътна чанта.

Лампата освети лицето му и видях, че е китаец. Дребен, дебел китаец, облечен в английски стил, безупречен като акцента му.

— Работата не е в цвета — рече той и чак сега разбрах нейната подигравка. — Тук става дума за обикновен разум.

Лицето му приличаше на кръгла жълта маска, гласът му бе все така безизразен и протяжен, както зад портала, но си личеше, че и той здраво е хлътнал по момичето, иначе нямаше да се остави подигравката ѝ да го примами в стаята. И все пак се съмнявах, че тя може да върти на малкия си пръст този азиатски английски възпитаник, както правеше с Хук.

— Не беше необходимо това приятелче да ни види всичките — продължи китаецът. Той ме погледна за първи път с непроницаемите си очи. — Съвсем възможно е да не ни е познавал, дори по описание. Постъпихме като пълни глупаци.

— Мамка му, Тай! — изръмжа Хук. — Стига си мрънкал. Какво значение има? Ще го пречукам, и край!

Китаецът остави чантата на пода и поклати глава.

— Убийство няма да има — заяви той все така провлечено. — Иначе ще станат няколко. Разбираш ме добре, нали, Хук?

Хук май не вдяваше. Адамовата му ябълка подскачаше нервно нагоре-надолу. Със затисната от възглавницата уста мислено благодарих още веднъж на жълтия.

Тогава онази червенокоса дяволица реши да налее масло в огъня.

— Хук все говори едно, пък после върши друго — рече тя.

Мутрата на Хук почервения от намек за обещанието да очисти китаеца, запрегльща тежко-тежко и му се прииска да се скрие някъде. Но момичето го бе обсебило и нейната сила надделяваше страха му.

Само с две крачки застана пред китаеца. Беше с една глава по-висок от него и се разкреця в кръглото жълто лице.

— Изпята ти е песента, Тай! Писна ми да те гледам как се надуваш и се правиш на началник! Ще те...

Той млъкна, сякаш си глътна езика. Тай го гледаше отдолу с нечовешки черни очи, твърди като въглени. Устните на Хук заиграха нервно и той отстъпи малко назад.

Спрях да се потя. Жълтият пак победи. Но бях забравил за дяволитата красавица. Тя се разсмя злъчно и присмехът ѝ режеше като нож жива плът от тялото на грозника.

Див рев се надигна в гърдите му и стовари юмрук право в лицето на китаеца.

Ударът запрати Тай чак в отсрещния ъгъл на стаята.

Но той ловко се извъртя с лице към грозника и още преди да е паднал на земята, вече държеше патлак, а докато се изправяше, нареждаше със своя провлечен културен английски.

— После ще си разчистим сметките. Сега хвърли револвера и не мърдай, докато стана.

Когато китаецът го бе взел на мушка, Хук беше измъкнал от джоба си само дръжката. Пусна го на килима и застана като статуя, дишаше тежко, всяка луничка изпъкваше още по-силно на мръсното му уплашено лице.

Обърнах очи към червенокосата. Тя гледаше Хук презрително, но без разочарование.

Изведнъж открих: нещо около нея се беше променило!

Затворих очи и се опитах да си представя стаята, преди онези двамата да се сбият. Щом ги отворих, вече знаех отговора.

На масата до момичето имаше книга и някакви списания. Сега ги нямаше. Чантата на Тай беше на половин метър от краката ѝ. Вероятно в нея са били ценните книга от Лос Анджелис, за които по едно време стана дума. А сега? Сега на тяхното място сигурно са книгата и списанията, изчезнали от масата. Мадамата нарочно скара двамата мъже, за да им отвлече вниманието, докато направи замяната. Но къде е плячката? Ха сега де! Не можеше да е у нея, защото сигурно представляваше дебел пакет.

От другата страна на масата имаше кушетка с широка червена кувертюра, чийто край стигаше чак до пода. Преместих поглед от кушетката към мацката и очите ни се срещнаха. В нейните играеха хитри пламъчета. Под кушетката беше!

През това време китаецът беше прибрал пистолета на Хук и му обясняваше:

— Имаш късмет, че не обичам да си цапам ръцете с кръв, пък и мисля, че може да си полезен, докато заминем с Елвира, иначе щях да се отърва от глупостта ти още сега. Ще ти дам последна възможност, но те съветвам да помислиш добре, преди да се поддадеш пак на дивотията си.

Той се обърна към момичето:

— Ти ли си му втълпила тия глупости?

Тя се разсмя.

— На такъв можеш ли да втълпиш каквото и да е?

— Може и да си права — заключи той и дойде да провери дали съм вързан здраво.

След като се убеди, че всичко е наред, вдигна чантата и подаде на грозника револвера, който взе от него преди броени минути.

— Ето ти оръжието, и умната. Сега можем да тръгваме. Старият и жена му ще направят каквото им казахме. Те тръгнаха за града, който няма да споменаваме пред нашия приятел, и ще ни чакат там, за да получат своя дял от книгата. Няма защо да казвам, че има много дълго да чакат, защото отсега нататък са въвн от играта. Но между нас не трябва вече да има предателство. Ако искаме да се измъкнем, трябва да си помагаме.

По законите на добрата драматургия тези юнаци трябваше, преди да заминат, да ми кажат няколко иронични думи, но не го направиха. Минаха покрай мен, без дори да ме погледнат за сбогом, и потънаха в мрака на антрето.

Внезапно китаецът пак влетя в стаята, подтичвайки на пръсти с нож в едната ръка и с пистолет в другата. Човекът, на когото бях благодарен, че ми спаси живота! Той се наведе над мен.

Ножът се плъзна от дясната ми страна и шнурът, който притискаше ръката ми, се разхлаби. Поех си свободно дъх, а сърцето ми заби отново с нормален ритъм.

— Хук ще дойде пак — прошепна Тай и изчезна.

На килима пред мен, на по-малко от метър лежеше револвер.

Външната врата се захлопна и за известно време останах сам в къщата.

Естествено, трябваше да използвам момента, за да се измъкна от плюшените шнурове, омотани около мен. Тай ми помогна да освободя малко едната си ръка и тялото ми се чувстваше по-хлабаво, но съвсем не бях отвързан. А предупреждението: „Хук ще дойде пак“, хич не беше успокоително и напънах всичките си сили да скъсам вървите.

Вече знаех защо китаецът така упорито настояваше да ми пощадят живота. Аз бях оръжието, което трябваше да премахне Хук! Щом излезех на улицата, Хук щеше да измисли някакво оправдание да се върне в къщата, щеше да ме пречука и да продължи със съучастниците си. Ако той не го стори, китаецът щеше да го подсети.

Затова ми остави оръжие и разхлаби само малко шнура, за да не мога да се освободя, преди той да се е скрил на сигурно място.

Всички тези мисли минаваха като експресни влакове през главата ми, без да пречат на отчаяните ми опити да се отскубна от проклетия стол. В този момент причините за положението не бяха важни. Трябваше да се докопам до патлака, преди грозникът да се е върнал.

Външната врата изскърца точно когато успях да освободя напълно дясната си ръка и измъкнах възглавницата от устата си. Тялото ми още бе привързано към стола — не толкова здраво, но достатъчно, за да ме забави.

Хвърлих се напред заедно със стола, протегнал свободната си ръка, за да омекотя падането. Килимът бе дебел. Захлупих се по очи на

пода с тежкия стол върху гърба, но дланта ми бе свободна и грабна пистолета. Тогава в стаята влетя мъж, в ръката му блестеше желязо.

Стрелях.

Той се хвана с две ръце за стомаха, преви се одве и се свлече на килима.

Така. С тоя се оправих. Но това далеч не беше всичко. Задърпах плюшения шнур, а мозъкът ми се опитваше да предвиди какво ще стане по-нататък.

Момичето подмени ценните книжа и ги скри под кушетката — в това нямаше съмнение. Тя явно мислеше да се върне за тях, преди да съм се освободил. Но Хук я изпревари и тя трябваше да действа другояче. Най-вероятно щеше да каже на китаеца, че Хук е извършил подмяната. Тогава? Ясно какво. Тай ще се върне за плячката, ще дойдат и двамата. Тай знаеше, че съм въоръжен, но книгата бяха за сто хиляди долара, така казаха. Кой ще зареже толкова пари?

Измъкнах краката си от шнура и залазих на четири крака към кушетката. Книжата бяха под нея — четири дебели пачки, стегнати с широк ластик. Пъхнах ги под едната си мишница и се приближих до тялото, което издъхваше пред вратата. Револверът бе паднал под единия му крак. Измъкнах го, прекрачих прага и се озовах в тъмния коридор. Спрях да помисля.

Момичето и китаецът щяха да се разделят, за да ме спипат. Единият щеше да заварди вратата към улицата, а другият — изхода към задния двор. Това беше най-сигурният начин за тях. А за мен? Най-тъпото нещо, което можех да направя, беше да си покажа носа навън. Значи трябваше да кротувам вътре. Те очакваха да изляза и да ме хванат от засада.

Определено трябваше да се спотая някъде, откъдето да виждам входната врата и да чакам, докато някой от тях я отвори, и един от двамата щеше да го стори, като се уморят да ме чакат.

Светлината от уличните лампи проникваше през прозорчето на вратата и леко осветяваше пространството пред нея. Стълбището към горния етаж хвърляше триъгълна сянка в задната част на коридора — идеално място за скривалище. Сنيших се в тъмния триъгълник и зачаках.

Имах два патлака — онзи, който ми остави китаецът, и другия, който взех от Хук. Изстрелях един патрон, значи ми оставаха още

единайсет, ако не е било стреляно с тях преди това. Отворих барабана на този, който ми даде Тай, и в тъмното прокарах пръсти по гнездата. Напипах една-единствена гилза. Проклетият китаец знаеше какво прави, оставил ми е един патрон — този, с който покосих Хук.

Оставих револвера на пода и проверих другия. Беше празен! Ама че хитър жълтурко! Това копеле се подсигуричаше двойно. Изпразнил е патлака на Хук, преди да му го върне след тяхното сбиване.

А аз се насадох на пачи яйца! Сам, невъоръжен, в непознатата къща, където двама души се опитват да ме спипат. Това, че единият от тях е жена, хич не ме успокояваше — тя беше не по-малко опасна.

За миг се изкуших да хукна презглава навън, но бързо избих тая мисъл от главата си. Щеше да е глупост, и то огромна. Сетих се за ценните книжа под мишницата ми. Те трябваше да станат моето оръжие. А за да ми влязат в работа, налагаше се да ги скрия.

Излязох от тъмното и се качих по стълбите. Уличното осветление бе достатъчно, за да се ориентирам на горния етаж. Обикалях стаите и търсех скривалище за пачките. Но един прозорец се захлопна от течението на отворена врата някъде долу, а аз все още ги държех в ръцете си.

Не ми оставаше нищо друго, освен да ги изхвърля навън, пък, каквото сабя покаже. Сграбчих една възглавница от леглото, разкопчах бялата калъфка и напъхах книжата вътре. Надвесих се през отворения прозорец и се вторачих долу в тъмното, за да избира по-скрито място. Възглавницата трябваше да падне някъде без много шум.

Докато се озъртах, открих идеално скривалище. Прозорецът гледаше към тясно дворче, от другата страна, на което имаше къща, подобна на тази, в която се намирах. Тя бе също толкова висока, с гладък ламаринен покрив, наклонен в обратната посока. Разстоянието не беше голямо и лесно можех да хвърля възглавницата на него. Така и сторих. Вързопът прескочи ръба на покрива и тупна глухо върху ламарината.

После запалих всички лампи в стаята, засмуках цигара (като всички мъже и аз обичам да се надувам от време на време) и седнах на леглото в очакване да ме заловят. Можех да подхвана игра на котка и мишка с преследвачите си и дори да ги сгащя някъде на тъмно в къщата. На най-вероятно щях да отнеса някой куршум. А хич не обичам да ме стрелят.

Намери ме мадамата.

Приблѳжи бавно по коридора с автоматични пистолети в двете ръце, изчака малко пред вратата и после се втурна вътре като хала. Щом ме видя да седя кротко на леглото, очите ѳ се впиха укорително в мен, сякаш бях направил голяма беля. Сигурно се беше надявала, че ще ѳ дам повод да постреля по мен.

— Спипах го, Тай! — провикна се тя и китаецът веднага се качи при нас.

— Какво направи Хук с книгата? — попита ме той, без да губи време във формалности.

Пуснах една широка усмивка и реших да цакам направо с асото.

— Защо не попиташ тази хубавица до теб?

Лицето му дори не трепна, но ми се стори, че тантурестото тяло се изпъна в модния британски костюм.

Това беше насърчителен признак и продължих да лъжа на дребно, колкото да разбъркам нещата.

— Не ти ли е идвало наум, че двамата се чудеха как да те разкарат?

— Гаден лъжец! — изкрещя момичето и се втурна към мен.

Тай ѳ препречи пътя с ръка. Неговите безизразни черни очи сякаш гледаха през нея, лицето му бавно побледняваше. Тя наистина въртеше китаеца на малкия си пръст, ала той не бе съвсем безопасна играчка.

— Значи така стоят нещата? — рече бавно Тай, отбелязвайки новината по-скоро за самия себе си.

После се обърна към мен:

— Къде скриха пачките?

Тя се лепна за него и заговори толкова бързо, че думите можеха да я задавят:

— Ще ти кажа истината, Тай, и Бог да ми е на помощ! Аз подмених книгата в чантата. Искан да се измъкна и от двама ви. Пъхнах ги под кушетката долу, но сега ги няма. Господ ми е свидетел!

На него много му се искаше да ѳ повярва. В думите ѳ имаше много искреност. Пък и ясно беше, че толкова влюбен мъж е готов да прости измамата с акциите, но не и заговор зад гърба му с другиго. Трябваше пак да се намеся бързо.

— Донякъде е точно така — рекох. — Тя наистина бутна пачките под кушетката, но и Хук имаше пръст в тая работа. Дватама се наговориха, докато ти беше тук, горе. Той трябваше да те предизвика да се сбиете, а тя през това време да подмени книгата. Ако не си забравил, това и направиха.

Хвана се! Тя пак понечи да се нахвърли върху ми, но Тай заби дулото на автоматичния си пистолет в ребрата ѝ и това отрязва проклятията, които се готвеше да изсипе срещу мен.

— Ще прибера пистолетите ти, Елвира — рече той и го стори начаса. — Къде са книгата сега? — попита ме той.

Аз се ухилих.

— С теб не играем комбина. Противници сме.

— Не обичам насието — проговори той бавно. — Пък и ми изглеждаш разумен мъж. Какво ще кажеш да направим сделка, приятелю?

— Дай да видим какво предлагаш — съгласих се.

— С удоволствие. За да сме наясно в пазарлъка, да предположим, че си скрил книгата някъде, където никой друг не може да ги открие. В същото време обаче ти си ми в ръцете, нали така?

— Доста разумно — насърчих го. — Карай нататък.

— Тогава положението се закучва, както казват картоиграчите. Никой от нас няма предимство. Ти си детектив и искаш да ни спипаш, но всъщност ние те хванахме. Ние сме крадци и си искаме книгата, но те по стечение на обстоятелствата са у теб. Срещу книгата ти предлагам мацката. Струва ми се, че е справедливо предложение. Аз получавам хартийките и възможност да изчезна. Ти си вписваш червена точка в работното досие. Пречукал си Хук. Спипал си нея. Остава само отново да ме намериш с книгата, което ще е жива загуба на време. Но, така или иначе, превръщаш една загуба в половин победа с чудесна възможност за пълна. Е?

— Откъде мога да съм сигурен, че наистина ще ми дадеш мадамата?

Той сви рамене.

— Естествено, при такива сделки никой не дава гаранции. Но като разбрах, че се е гласяла да ме зареже заради онази мъртва свиня долу, повярвай, чувствата ми към нея съвсем не могат да се определят

като приятелски. Пък и защо да я взимам с мен — нали ще иска дял от плячката?

Премислих набързо позициите.

— Аз виждам работите по-иначе. Ти не си убиец. Каквото и да стане, ще се измъкна жив. Тогава защо да правя замяна? Вас двамата ще ви спипам много по-лесно, отколкото книжата, а те са най-важните в случая. Ще ги задържа и се надявам да се видим пак. За мен така е най-сигурно.

— Ммм, да, не съм убиец — проговори той тихо. За първи път на лицето му цъфна усмивка, толкова неприятна, че чак настръхнах. — Но имам други качества, за които не си и подозирал. Хайде, стига приказки. Елвира!

Момичето послушно се приближи.

— В едно от чекмеджетата ей там ще намериш чаршафи. Накъсай ги на широки ивици, да вържем този юнак здраво.

Тя отиде до шкафа. Напрегнах мозъка си да намеря по-успокояващ отговор на въпроса, който ме измъчваше. Първото, което ми хрумна, не беше приятно: изтезание.

Изведнъж тих звук ни накара да застинем.

Стаята, в която бяхме, имаше две врати. Едната водеше към коридора, а втората — към друга спалня. Звукът дойде откъм коридора — беше от промъкващи се стъпки.

Светкавично и безшумно Тай отстъпи назад, за да държи под око и вратата към коридора, и нас двамата с момичето. Пищовът в тлъстата му ръка бе достатъчно предупреждение за нас да не гъкнем.

Звукът се чу отново, този път до самата врата.

Патлакът в ръката на Тай сякаш изгаряше от нетърпение да затреши.

През другата врата, дето водеше към стаята, надникна госпожа Куеър с огромен револвер в крехката си ръчичка.

— Хвърли оръжието, долен мръсник — изсъска тя.

Тай пусна пищова на пода още преди да я зърне, и вдигна високо ръце — две много разумни действия от негова страна.

Тогава откъм коридора влезе Томас Куеър. И той размахваше грамаден револвер, същия като на жена му, но в неговата едра кокалеста длан не изглеждаше толкова голям.

Обърнах поглед пак към бабата, но не открих и следа от дружелюбната женица, която ми наливаше чай и бърбеше за съседите. Сега пред нас стоеше вещица от най-злите и най-черните. Очичките ѝ пронизваха с ядния си взор, тънките устни бяха изкривени във вълча усмивка, а крехкото тяло се тресеше от ненавист.

— Знаех си аз — изпищя тя. — Още щом се отдалечихме, казах на Том какво ми се върти в главата. Знаех, че ни кроиш номер! Усетих го аз този уж детектив, че е твое приятелче! Искаше да свиеш и нашите дялове, нали? Ще те науча аз, жълта маймуно! Къде са книгата? По-бързо, къде са?

Китаецът се окопити, ако изобщо бе губил самообладание.

— Може би моето вярно приятелче ще ти каже — отвърна ѝ той саркастично. — Тъкмо се канех да изтръгна това от него, когато вие пристигнахте така... ммм, драматично.

— Томас, защо стоиш и блееш? — сгълча тя мъжа си, който явно по природа беше кротък човек, дори ме почерпи с пура. — Завържи този китаец! Не виждаш ли, че не може да му се вярва.

Надигнах се предпазливо от леглото и се промъкнах встрани от предполагаемата стрелба. Очаквах я.

Тай беше хвърлил пистолета, но не беше претърсен. Китайците се предвидливи хора — ако носят оръжие, значи не е само едно. Ако се опитаха да го вържат, без да го препипат, щеше да стане голямо меле. Затова се отдръпнах настрана.

Тежкият старец се приближи вяло към китаеца, за да изпълни заповедта на жена си, и съвсем обърка работата.

Застана точно между нея и него. Тай свали светкавично ръцете си. Във всяка се появи патлак.

Той отново доказва природата на жълтата раса. Когато един китаец стреля, не спира, докато не свършат патроните.

Когато го сграбчих отзад за дебелия врат, пистолетите му още бълваха огън. Петлетата удариха на празно чак когато притиснах с коляно едната му ръка. Въпреки това не можех да рискувам. Стисках го здраво за гърлото, докато очите и езикът му изскочиха и явно щеше да е извън строя за известно време. Тогава се огледах.

Томас Куеър беше паднал мъртъв до леглото, с три дупки на колосаната бяла жилетка.

Жена му се беше проснала по гръб в другия край на стаята. Смъртта ѝ бе върнала онзи приветлив израз, с който ме посрещна на вратата, когато я видях за първи път.

Червенокосата Елвира беше изчезнала.

Тай се размърда. Прерових дрехите му и измъкнах още един револвер. Чак тогава му помогнах да стане. Той разтри зачервеното си гърло с ръка, а безизразният му поглед зашари наоколо.

— Къде е Елвира? — попита той накрая.

— Няма я... засега.

Той сви рамене.

— Е, вече можеш да се похвалиш с чудесно изпълнена задача. Куеърони и Хук са мъртви, а аз и акциите сме в ръцете ти.

— Не звучи лошо — признах, — но ще те помоля за една услуга.

— Стига да мога.

— Да ми кажеш за какво е цялата тази работа.

— Как за какво? — не схващаше той.

— Ами така! От онова, което чух, разбрах, че сте задигнали в Лос Анджелес някакви ценни книжа за сто хиляди долара. Но не си спомням за подобен обир тези дни там.

— Но това е абсурдно! — Слисаният китаец се ококори изумен. — Не може да не си знаел от самото начало!

— Не знаех! Бях тръгнал да търся един юнак на име Фишър, който преди седмица-две се скарал с родителите си и напуснал дома им в Тъкоума. Баща му искаше да го намеря без много шум, та да иде при него и да го убеди да се върне. Някой ми каза, че мога да намеря Фишър в тази част на Търк Стрийт, и затова дойдох тук.

Той не можеше да повярва. Всъщност не ми повярва до края на дните си. Увисна на въжето, мислейки ме за лъжец.

Когато отново излязох навън (Търк Стрийт ми се видя прекрасно място след нощта в онази къща!), си купих вестник и от него научих по-голямата част от историята.

Двайсетгодишен куриер на финансова фирма в Лос Анджелес беше изчезнал преди два дни с пакет ценни книжа, които трябвало да занесе в една банка. Същата вечер той и стройна червенокоса девойка наели стая в един хотел във Фресно, където се регистрирали като Дж. М. Райърдан и съпруга. Сутринта младежът бил намерен убит в стаята. От момичето нямало и следа. От книгата — също.

Със съобщението във вестника в общи линии нещата се изясняваха. През следващите няколко дни поразпитах тук-там и всичко си дойде на мястото.

Китаецът, чието пълно име бе Тай Чунтау, бил мозъкът на бандата. Действали по стар и изпитан начин. Тай набелязвал някой младок, който работел като куриер на банка или финансова фирма и често разнася пари или непоименни акции в голямо количество.

Тогава в играта се включвала Елвира. Тя взимала акъла на жертвата, което едва ли ѝ е било трудно, след което убеждавала нещастника да избяга с нея, задигайки каквото може от своя работодател — в брой или в ценни книжа.

Още първата им щастлива нощ се появявал Хук в ролята на разярен съпруг на Елвира, който с пяна на уста заплашвал, че ще види сметката на прелъстителя. Момичето се тръшкало, скубело коси и умолявало грозника да не убива приятеля му. Така накрая момъкът оставал без прелестната Елвира и без плячката, заради която си бил сложил главата в торбата.

Някои от наивниците се предавали в полицията. Двама се самоубили. Момчето от Лос Анджелис обаче се оказало нахакано. Двамата с Хук се сбили и бандитът трябвало да го убие. За способностите на червенокосата говори фактът, че никой от шестимата балами не бе казал лоша дума за нея. Опитвайки се да я запазят чиста, някои дори съвсем загазиха.

Къщата на Търк Стрийт била скривалището на бандитите и за да са сигурни в него, никога не действали в Сан Франциско. Пред съседите Хук и момичето минавали за син и дъщеря на възрастните Куеърови, а Тай бил техният готвач китаец. Благовидната външност на старците влизала в работа и когато шайката трябвало да се отърве от ценни книжа и да ги продаде.

Китаецът отиде на бесилката. Организирахме най-голямото издирване на червенокоси момичета. Проверихме безброй мадами с гъсти червени коси. Но момичето Елвира не беше сред тях.

Зарекох се някой ден да...

МОМИЧЕТО СЪС СРЕБЪРНИТЕ ОЧИ

Телефонът иззвъня и ме събуди. Изтърколих се до ръба на леглото и се пресегнах за слушалката. От нея чух педантичния глас на Стария — шефа на детективската агенция „Континентъл“ в Сан Франциско:

— Извинявай, че те безпокоя, но се налага да идеш до жилищния блок „Глентън“ на Левънуърт Стрийт. Току-що ми се обади някой си Бърк Пангбърн, там живеел, и поиска веднага да му изпратим човек. Май беше доста разтревожен. Нали ще се заемеш? Иди и виж какво иска.

Измънках, че ще ида, и с прозевки, протягания и проклетия по адрес на Пангбърн, който и да беше той, измъкнах тежкото си тяло от пижамата и го напъхах в дрехите за излизане.

Щом стигнах в „Глентън“, установих, че мъжът, който смути сутрешния ми неделен сън, е към двайсет и пет годишен, слаб, с бледо лице и големи кафяви очи, зачервени или от безсъние, или от плач, или от двете заедно. Когато ми отвори, дългата му кестенява коса беше разчорлена. Върху виненочервената копринена пижама носеше бледоморав халат, изпъстрен с големи зелени папагали.

Стаята, в която ме въведе, приличаше на зала за търгове малко преди разпродажба. Тумбести сини вази, криви червени вази, източени жълти вази, вази във всевъзможни форми и цветове, статуетки от мрамор, абаносово дърво и от какво ли не, фенери, настолни лампи и свещници, завеси, килимчета за стена и за под, мебели и джунджурии с причудлив вид, странни картини, закачени на неочаквани места. Не беше стая, където да намериш уют.

— Годеницата ми изчезна! — започна той направо с писклив истеричен глас. — Нещо ѝ се е случило! Станала е жертва на страшен заговор! Искам да я намерите... да я измъкнете от това ужасно...

Дотук го слушах и после изключих. Устата му бълваше порой от думи — „похитен дух... тайнствено нещо... примамена в капан“, — но

бяха толкова несвързани, че нищо не загоряха. Затова престанах да се напругам и го оставих да се изприказва.

Бях виждал и по-разстроени мъже от него, но халатът на папагали и обстановката в тази налудничаво обзаведена стая придаваха на излиянието му театрален вид, а онова, което казваше, звучеше съвсем налудничаво.

В нормално състояние момъкът сигурно изглеждаше чудесно — чертите на лицето му бяха безупречни, устата и брадичката бяха малко безволеви, но пък имаше високо, интелигентно чело. Докато ме заливаше с невъобразима олелия, от която едва улавях по някой мелодраматичен израз, ми хрумна, че по би му отивал халат с кукувици.

Най-сетне запасът му от езикови средства се изчерпа. Беше протегнал към мен двете си ръце в умолителен жест и само повтаряше:

— Ще го направите ли? Ще го направите ли? Нали ще го направите?

Кимнах успокоително и забелязах сълзите, които се стичаха по мършавите му бузи.

— Какво ще кажете да започнем сега отначало? — предложих и предпазливо седнах на някаква засукана пейчица, която хич не изглеждаше стабилна.

— Разбира се! Разбира се! — Той стоеше пред мен широко разкрячен и се опитваше да поприбере косите си с ръка. — Началото. Тя ми пишеше редовно, всеки ден, но изведнъж...

— Това не е никакво начало. — срязах го. — Първо, коя е тя? Второ, що за птица е?

— Тя е Джийн Делано! — възкликна той, удивен от моето невежество. — И ми е годеница. А сега изчезна и знам, че...

Започна нова истерична тирада от изрази като „жертва на гнусен заговор“ и „коварен капан“.

Накрая успях криво-ляво да го успокоя и от онова, което ми каза между емоционалните изблици, разбрах следното:

Този Бърк Пангбърн беше поет. Преди два месеца неговите издатели му препратили писмо от някоя си Джийн Делано, която обсипвала с хвалебствия новата му стихосбирка. Тази Джийн случайно живеела в Сан Франциско, ала не знаела, че поетът диша и твори в същия град. Той й прати благодарствено писмо и получил отговор.

След няколко дни се срещнали. Ако беше така прекрасна, както твърдеше той, нямаше защо да го виня, че се е влюбил. Но беше ли в действителност красавица, или не, нямаше никакво значение — той я смяташе за такава и беше хлътнал здравата.

Тази мадама Делано била отскоро в Сан Франциско и когато поетът се запознал с нея, живеела сама в апартамент на Ашбъри Авеню. Той не знаел нищо за миналото ѝ, нито откъде е дошла. Но от някои намеци и странности в поведението, които не можеше да опише, подозираше, че над нея е надвиснала опасност. Нейното минало, както и настоящето ѝ не били лишени от трудности. Той обаче нямаше понятие какви са те. Не го интересувало. Не знаеше нищичко за нея, освен, че била красива, че я обичал и че обещала да се омъжи за него. Съвсем неочаквано на трети същия месец, тоест точно двайсет и един дни преди онази неделна сутрин, годеницата му напуснала Сан Франциско. Преди това му изпратила бележка по човек.

След като твърдо заявих, че настоявам да я прочета, най-после се съгласи да ми я покаже.

Бърк, любов моя,

Получих телеграма и спешно трябва да замина на изток с първия влак. Опитах да ти се обадя по телефона, но не можах да се свържа. Ще ти пиша, щом се настаня на постоянен адрес. Ако нещо (Тези две думи бяха задраскани и едва се разчитаха.) Обичай ме, докато се върна и остана при теб завинаги.

Твоя Джийн

След девет дни се получило друго писмо — от Балтимор, щата Мериленд. Преди да го зърна, стигнахме почти до бой. В него пишеше:

Прескъпи ми поете,

Имам чувството, че са минали две-години, откакто те видях за последен път, а още месец-два ще бъдем разделени.

Любими, сега не мога да ти кажа какво ме доведе тук. Има неща, които не са за писане. Но щом се върна при теб, ще ти разправа тази гадна история от игла до конец.

Каквото и да се случи — имам предвид с мен, — ще ме обичаш винаги, нали, любими? Ама че глупости пиша. Нищо няма да се случи. Просто съм уморена от пътуването, току-що слязох от влака.

Утре ще ти напиша дълго, дълго писмо, за сметка на сегашното.

Адресът ми тук е: Норт Стрикър Стрийт № 215. Моля, господине, пишете ми най-малко по едно писмо на ден!

Вечно твоя Джийн

В продължение на девет дни получавал от нея по едно писмо всеки ден, а в понеделник — две, заради пропуснатата неделя. После писмата секнали. А неговите, които пращал на посочения адрес, започнали да се връщат с печат „Лицето неизвестно“. Изпратил и телеграма, но от компанията му съобщили, че в Балтимор не са намерили въпросната Джийн Делано на този адрес.

Напразно чакал още три дни да получи вест от нея. Тогава си купил билет за влака до Балтимор.

— Но ме достраша да тръгна — заключи той. — Знам, че е в беда, усещам го, но аз съм само един загубен поет. Не мога да се оправям с такива заплетени истории. Или нищо няма да открия, или ако имам късмет и се натъкна на нещо, така ще оплескам работата, че може да стане още по-опасно за нея. Не смея да се изтърся ей-така, без да знам дали ще съм от полза, или ще ѝ навредя. Това е работа за специалист. Та се сетих за вашата агенция. Само трябва да ми обещаете, че ще действате внимателно. Възможно е тя да не иска вашето съдействие. Може да се наложи да ѝ помогнете, без тя да разбере. Вие сте свикнали с такива неща и ще се справите, нали?

Трябваше да премисля добре, преди да му отговоря. Двата най-големи кошмара за една детективска агенция са хората, които под прикритието на законни действия могат да те замесят в престъпен

план или в развод, и безотговорните фантазъори, плуващи в илюзиите на собствените си бълнувания.

Това поетче, дето седеше срещу мен и нервно чупеше дългите си бледи пръсти, изглежда, не лъжеше. Но не знаех дали е с всичкия си.

— Господин Пангбърн — рекох накрая, — нямам нищо против да работя за вас, но не съм сигурен, че е възможно. Агенция „Континентъл“ има много строги изисквания. Не че се съмнявам във вас, но съм само изпълнител и трябва да карам по правилата. Ако ни посочите някоя фирма или лице, например известен адвокат или друг, който да гарантира за вас, с удоволствие ще продължим работата по случая. Иначе, опасявам се, че...

— Но тя е в опасност! — избухна той. — Знаем го, сигурен съм... Да не искате да разправам на тоя и на оня за нейните проблеми... Целият град ли трябва да научи?

— Съжалявам, но не мога да започна, без да ми посочите гарант. — Станах да си вървя. — Детективски агенции има колкото щете и повечето не са толкова придирчиви.

Той прехапа долната си устна като малко момче, сторило пакост — аха, да заплаче. Ала вместо това отрони бавно:

— Сигурно имате право. Ще ви насоча към моя зет Рой Аксфорд. Неговата дума тежи ли достатъчно?

— Да.

Рой Аксфорд — Р. Ф. Аксфорд — беше едър собственик на мини с дялове поне в половината големи предприятия по тихоокеанското крайбрежие и неговата дума тежеше достатъчно пред всекиго за всичко.

— Ако успеете да се свържете с него сега и да ми уредите среща още днес, ще спестим време.

Пангбърн прекоси стаята и бръкна под купчина вехтории, за да измъкне телефона. След минута разговаряше с някаква жена на име Рита.

— Рой вкъщи ли е?... Няма ли да излиза следобед?... Не, ще те помоля да му предадеш нещо... Изпращам при него един господин по личен въпрос, става въпрос за мен, ще бъда много благодарен, ако помогне... Да... Ще разбереш, Рита... Не е за телефонен разговор... Да, благодаря.

Той пъкна апарата обратно в скривалището от изящни джунджурии и се обърна към мен.

— Зет ми ще си е у дома до два часа. Предайте му какво съм ви разказал и ако се съмнява в нещо, нека ми се обади. Ще трябва да му кажете всичко, защото той не знае нищо за госпожица Делано.

— Добре. Преди да тръгна, трябва да ми я опишете.

— Прекрасна е! Най-красивата жена на света!

С това описание можеше да вземе награда на конкурс за комплименти.

— Това няма да ми е много от полза — обясних му. — На колко години е?

— Двайсет и две.

— Ръст?

— Около метър и седемдесет, може би и седемдесет и пет.

— Слаба, закръглена или дебела?

— Тя е по-скоро слаба, но...

Усетих в гласа му опасен ентузиазъм, който предвещаваше дълга хвалебствена реч, затова побързах да го прекъсна.

— Цвят на косата?

— Кестеняв, тъмнокестеняв, почти черен и е такава мека и буйна, че...

— Да, добре. Дълга или къса?

— Дълга, буйна и...

— Цвят на очите?

— Виждали ли сте сянка върху излъскано сребро как...

Записах „сиви очи“ и продължих разпита.

— Цвят на кожата?

— Прелестен!

— Оох. Кажете ми по-мургава или по-светла, или румена, или бледа, или...

— Млечнобяла.

— Лице — овално, четвъртито, издължено, слабо или какво?

— Овално.

— Нос: голям, малък, чип?...

— Малък и правилен! — Той като че ли малко се засегна.

— Как се обличаше? Модно? Какви цветове предпочиташе — ярки или меки?

— Прекра... — като видя, че отварям уста да го прекъсна, бързо слезе на земята. — Много меки, най-вече тъмносиньо и кафяво.

— Какви бижута носеше?

— Никога не съм я виждал с накити.

— Някакви белези или бенки? — Въпросът така го втрещи, че реших съвсем да блесна. — Брадавици или дефекти по тялото, които да сте забелязали?

Той съвсем онемя, но успя да поклати отрицателно глава.

— Имате ли нейна снимка?

— Да, ще ви я покажа.

Изправи се и си запробива път между струпаните наоколо-мебели към портал със завеса. Върна се веднага с голяма снимка в гравирана рамка от слонова кост. Беше от онези художествени фотографии — игра на полусенки и полутонове — и не ставаше много за разпознаване. Наистина беше красива, не мога да си кривя душата, но това не означаваше нищо. Такава е целта на една художествена фотография.

— Само тази ли е?

— Да.

— Ще я взема назаем, но ще ви я върна, щом направя копия.

— Не! В никакъв случай! — запротестира той, ужасен от мисълта, че ликът на любимата му ще попадне в ръцете на някакви простаци. — Само през трупа ми!

Получих я, но изхабих увещания колкото да сваля десет мадами.

— Ще ми трябват и едно-две от писмата ѝ или нещо написано от нея — рекох накрая.

— Защо?

— За да направя копия на почерка ѝ. Много помага при проверки в регистрите на хотелите. Дори да се записват под измислени имена, хората често оставят бележки или съобщения.

Пак започна дълга битка, от която се измъкнах с три пощенски плика и две страници с безсмислен текст, написан с полегатия почерк на момичето.

— Тя как е с парите? — попитах, след като прибрах снимката и книгата в джоба си.

— Не знам. Не разпитвам за такива неща. Не беше бедна, защото не ѝ се налагаше да прави дребни икономии, но нямам понятие какви

са доходите ѝ и откъде идват. Имаше сметка в „Голдън Гейт Тръст Къмпани“, но на каква сума — не мога да кажа.

— Някакви приятели тук?

— И това не знам. Мисля, че познаваше разни хора в града, но кои са... Виждате ли, когато бяхме заедно, говорехме само за нас. Не се интересувахме от нищо друго освен един от друг. Ние просто...

— Не можете ли поне да предположите откъде е дошла и коя е?

— — Не. Това не ме интересуваше. Тя беше Джийн Делано и за мен това бе достатъчно.

— Да сте имали някакви общи финансови интереси с нея? Да сте прехвърляли пари или други ценни неща от взаимен интерес?

Исках, естествено, да разбера дали не е взела заем от него, дали не му е продала нещо или да му е измъкнала пари по друг начин.

Той скочи, лицето му посивя. После се успокои и седна, кръвта се върна на бузите му.

— Извинявайте. Вие не я познавате, пък и трябва да огледате случая от всички страни. Не, нищо такова не е имало. Мисля, че ще загубите време с хипотезата, че е авантюристка. Нищо подобно! Беше момиче с някаква ужасна предопределеност, нещо, което я накара внезапно да тръгне за Балтимор, нещо, което я откъсна от мен. Какви ти пари! Изобщо не става въпрос за пари! Аз я обичам!

Р. Ф. Аксфорд ме прие в стая, подобна на кабинет, в дома си на Руския хълм. Беше висок рус мъж, чиито четирийсет и осем-девет години не бяха похабили атлетичното му тяло. Едър енергичен мъж с високо самочувствие, което не бе съвсем неоправдано.

— В какво се е забъркал пак нашият Бърк? — попита той с насмешка, когато му казах кой съм. Гласът му имаше приятен басов тембър.

Не му казах всички подробности.

— Бил сгоден за някоя си Джийн Делано, която преди три седмици заминала на изток и после внезапно изчезнала. Знае много малко за нея, предполага, че ѝ се е случило нещо лошо, и иска да я намерим.

— За кой ли път — подхвърли той и весели огънчета засвяткаха в проницателните му сини очи. — Сега пък Джийн! Доколкото знам, тя е петата за година време, а може и да съм пропуснал една-две, докато бях на Хаваите. Но какво общо имам аз?

— Настоях да ми даде сигурни гаранции. Не смятам, че е откачен, но ми се струва малко безотговорен. Той ми препоръча да се обърна към вас.

— Прав сте, че не е съвсем сериозен. — Аксфорд замислено присви очи и стисна устни. — Мислите ли, че с това момиче наистина се е случило нещо? Или Бърк просто фантазира?

— Не знам. Отначало ми се стори, че си измисля. Но в някои от писмата си тя наистина намеква, че има нещо гнило.

— Тогава трябва да я намерите — отсече Аксфорд. — Едва ли ще му навреди, ако си получи обратно неговата Джийн. Това поне ще ангажира мозъка му за известно време.

— Да разчитам ли на думата ви, че няма да има скандали или нещо подобно около тази история?

— Напълно! Нищо му няма на Бърк. Само дето е поразглезен. Откакто се е родил, все е един такъв кекав, пък и издръжката му е достатъчна за сносен живот, дори му остават пари да издава книжки със стихове и да си купува разни джунджурии. Взима се много на сериозно, нали знаете — поетична натура, но иначе е съвсем нормален.

— Тогава ще поема случая — рекох и станах да си вървя. — Между другото, това момиче имало сметка в „Голдън Гейт Тръст Къмпани“ и ми се ще да разбере повече за нея, по-точно откъде идват парите. Главният счетоводител там, Клемънт, е образец за поверителност, когато му поискат сведения за вложителите. Ако му кажете няколко думи за мен, това ще улесни работата ми.

— С удоволствие.

Той надраска няколко реда на гърба на визитната си картичка и ми я подаде. Обещах да му се обадя, ако ми потрябва пак неговото съдействие, и си тръгнах.

Телефонирах на Пангбърн да му кажа, че зет му е одобрил издирването. Пратих телеграма до клона ни в Балтимор с молба да проверят събраната дотук информация. После отидох на Ашбъри Авеню, където живеело момичето.

Домоуправителката, госпожа Клут, беше огромна дама в черна, шумоляща рокля. Тя знаеше за наемателката си толкова, колкото и Пангбърн, тоест почти нищо. Джийн останала при нея два месеца и половина. Посещаваха я от време на време хора, но госпожа Клут

мога да опише добре само Пангбърн. На трети този месец девойката освободила квартирата с обяснението, че трябва да замине на изток, и помолила домоуправителката да събира пощата ѝ, докато съобщи новия си адрес. След десет дни госпожа Клут получила от нея картичка с молба да препраща писмата ѝ на Норт Стрикър Стрийт № 215 в Балтимор, щата Мериленд. Не се наложило, защото нямало нищо за Джийн.

Единственото по-значително, което научих, бе, че зелен камион дошъл да прибере двата сандъка багаж на момичето от апартамента. Зелени бяха камионите на една от големите транспортни фирми в града.

Прескочих до нейната диспечерска служба и заварих на смяна едно приятелче. (Ако има малко мозък в главата си, частното ченге гледа да завъди колкото може повече добри познати в транспортни и железопътни компании.) Тръгнах си оттам с номера на пратката и на рампата, откъдето са потеглили двата сандъка.

На рампата за броени минути установих, че са изпратени в Балтимор. С телеграма съобщих номера на колегите там.

Неделята мина, беше се стъмнило и се прибрах у дома.

На другата сутрин, половин час преди да отворят „Голдън Гейт Тръст Къмпани“, бях вече вътре и разговарях с главния счетоводител Клемънт. Както и предполагах, шишкавият чиновник с бели коси ме посрещна с традиционното подозрение. Но щом прочете думите „Моля окажете пълно съдействие на приносителя“, написани на гърба на визитната картичка на Аксфорд, той се превърна в олицетворение на банкерската услужливост.

— При вас има или е имало сметка на името на Джийн Делано — обясних му. — Искам да знам колкото може повече за нея: издавала ли е чекове, за какви суми, но най-вече откъде са постъпвали пари.

Той натисна с късото си розово пръстче едно от перлените бутончета на бюрото и в кабинета безшумно се вмъкна момък със зализана жълтеникава коса. Счетоводителят написа нещо на едно листче и му го подаде. Служителят изчезна и след няколко минути се появи отново с тънка папка, която остави на бюрото на началника.

Клемънт прегледа документите и вдигна очи към мен.

— Госпожица Делано ни е била представена от господин Бърк Пангбърн на шести миналия месец. Открила е при нас сметка с

осемстотин и петдесет долара в брой. След това в нея са постъпили следните суми: четиристотин долара на десети, двеста и петдесет долара на два̀сет и първи, триста долара на два̀сет и шести, двеста на трийсети и два̀сет хиляди на втори този месец. Всички са внесени в брой, с изключение на последната. Тя е била преведена с чек.

Той ми го подаде — чек на „Голдън Гейт Тръст Къмпани“.

Да се изплатят при поискване на Джийн Делано
два̀сет хиляди долара.

Подпис: Бърк Пангбърн

Датата на чека бе втори същия месец.

— Ама че работа! — изтървах се малко глупаво. — Често ли е разписвал чекове за такива суми?

— Мисля, че не. Но можем да проверим.

Той пак натисна перления звънец и прокара писалка по друго листче. Момъкът със зализаната коса пак изпълни два пъти номера с безшумното си появяване и изчезване. Счетоводителят прегледа новата купчина книжа, които му донесоха.

— На първи този месец господин Пангбърн е внесъл два̀сет хиляди долара с чек, издаден от господин Аксфорд срещу неговата сметка при нас.

— Я да видим сега какво е изтеглила госпожица Делано — подсетих го аз.

Той пак взе нейните документи.

— Клетвената декларация и изпълнените платежни нареждания за миналия месец все още не са й предадени. Всичко е тук. Има един чек за осемдесет и пет долара, платим на Х. К. Клут от петнайсети миналия месец. На два̀сети е осребрен чек за триста долара, а на два̀сет и пети — друг, за сто долара. По всичко личи, че са осребрени от нея при нас. На трети този месец е закрила сметката си с чек на свое име за два̀сет и една хиляди петстотин и петнайсет долара.

— Какво е станало с този чек?

— Осребрила го е.

Запалих цигара и започнах да прехвърлям всички тези суми наум. От тях нито една май не беше от значение за мен, с изключение

на двете, с подписите на Пангбърн и Аксфорд. Чекът на името на Клут бе единственият, издаден от момичето на друго лице, и явно е бил за плащане на наема.

— Значи нещата стоят така — обобщих на глас. — На първи този месец Пангбърн внася на свое име чек за двайсет хиляди, издаден от Аксфорд. На следващия ден той издава чек за същата сума на госпожица Делано и тя го внася. На по-следващия ден закрива сметката си и изтегля между двайсет и една и двайсет и две хиляди долара в брой.

— Точно така — потвърди счетоводителят.

Преди да ида в „Глентън“ да разбера защо Пангбърн скри от мен за тези двайсет хиляди, минах през агенцията с надеждата за новини от Балтимор. Едно от момчетата тъкмо бе разшифровало телеграма. Тя гласеше:

Багажът пристигнал гара „Роял“ на осми. Взет същия ден. Следите се губят. На Норт Стрикър Стрийт № 215 е Балтиморски приют за сираци. За момичето не знаят нищо там. Продължаваме да я търсим.

Канех се да тръгна, когато Стария се прибра от обяд. Влязох за малко в неговия кабинет.

— Ходи ли при Пангбърн? — попита той.

— Да. Вече работя по неговия случай, но... мисля, че ме будалка.

— Защо? Какво стана?

— Пангбърн е шурей на Рой Аксфорд. Преди два месеца се запознал с някакво момиче и се влюбил. Тя обаче изглежда изпечена мошеничка. Той не знае нищо за нея. На първи този месец взел от зет си двайсет хиляди долара и ѝ ги прехвърлил. След което тя духнала с обяснението, че я повикали за нещо спешно в Балтимор. Дала му фалшив адрес, на който се намира някакъв приют. Пратила в Балтимор и целия си багаж, писала му няколко писма оттам, но е възможно неин познат да се е погрижил за куфарите и да е изпращал писмата вместо нея. Естествено, за багажа ѝ е нужна разписка, ама в игра за двайсет бона това са дребни загуби. Пангбърн ме праметна — не ми каза за

парите. Може би го е срам да си признае, че са му вързали тенекия. Смятам сега да го попритисна.

Стария се усмихна многозначително и си тръгнах.

Десет минути звънях на вратата на Пангбърн, но никой не отвори. Момчето от асансьора ми каза, че не го е виждало да се прибира цялата нощ. Оставих бележка в пощенската му кутия и прескочих до железопътната компания. Там уредих да ми съобщят, ако пристигне неизползвана разписка за багаж по линията Балтимор — Сан Франциско.

После отидох в редакцията на „Кроникъл“ и прегледах сведенията за времето през изтеклия месец. Записах си четири дати, на които беше валил дъжд непрекъснато през деня и нощта. С тези данни обиколих трите най-големи таксиметрови фирми в града.

Този трик съм го прилагал с успех и друг път. Квартирата на момичето беше доста встрани от линията на градския трамвай. Възможно беше да е излизала в някой от дъждовните дни и да е поръчала такси. Тогава при диспечерите щеше да е записана поръчката с адреса и посоката на пътуването.

Идеалният вариант, разбира се, беше да получа справка за всички заявки през времето, откакто мадамата е била в града, но никой нямаше да се заеме с такова непосилно равене, освен, ако работата не бе на живот и смърт. Те едва се съгласиха да си загубят времето да проверят поръчките от четирите дати, които бях записал.

След като минах и през трите фирми, пак потърсих Пангбърн — този път по телефона, но нямаше никой. Обадох се в дома на Аксфорд да видя дали поетът не е нощувал там. Отговориха ми, че не е.

Късно следобед взех копията от снимката и писмата на момичето и изпратих по един екземпляр от тях в Балтимор. После се върнах в таксиметровите фирми да видя какво са открили. Две от тях нямаха нищо за мен. В третата бяха записали две поръчки от апартамента на момичето.

Един дъждовен следобед било повикано такси, за да откара човек до „Глентън“. Явно е пътувала или тя, или Пангбърн. Другата заявка бе за дванайсет и половина през нощта. Курсът бил за хотел „Маркиз“.

Шофьорът, който приел втората заявка, не си спомняше много добре, но смяташе, че е возил мъж. За момента оставих този въпрос

така. Хотел „Маркиз“ не беше от големите за Сан Франциско, но там едва ли щяха да се съгласят да ми дадат информация за техен гост.

Цяла вечер се опитвах да открия Пангбърн, но така и не успях. Към единайсет часа позвъних на Аксфорд и го попитах дали не знае къде мога да намеря шурей му.

— Не съм му виждал очите от няколко дни — отвърна милионерът. — Трябваше снощи да дойде у нас на вечеря, но не се появи. Жена ми го търсила днес няколко пъти по телефона и го нямало вкъщи.

На сутринта завъртях на Пангбърн още докато се излежавах, и пак никой не вдигна слушалката.

Тогавя позвъних на Аксфорд и си уредих среща с него в службата му за десет часа.

— Нямам понятие какви ги върши — рече ми Аксфорд, когато му казах, че Пангбърн явно не се е прибирал в дома си от неделя. — Пък и едва ли мога да се сетя. Нашият Бърк е нехранимайко. Какво става с издирването на девицата в беда?

— От това, което научих, тя май изобщо не е в беда. Прибрала е двацет бона от шурей ви в деня, преди да изчезне.

— Двацет хиляди от Бърк? Сладурана! Но откъде у него толкова много пари?

— От вас.

Аксфорд целият подскочи на стола.

— Как така от мен?

— Изтеглил ги е с чек с вашия подпис.

— Не може да бъде.

Тонът му не оспорваше факта, а само го отбелязваше.

— Не сте ли му разписвали чек за двацет хиляди на първи този месец?

— Не.

— В такъв случай най-добре ще е да прескочим двамата до „Голдън Гейт Тръст Къмпани“.

След десет минути бяхме в канцеларията на Кле-мънт.

— Искам да видя всички подписани от мен чекове — заяви Аксфорд още от вратата.

Момъкът със зализаната жълтеникава коса ги донесе веднага — доста дебела купчина — и милионерът започна да ги прехвърля

нервно, докато намери онзи, който търсеше. Дълго-дълго го оглежда, накрая вдигна посърнали очи към мен и поклати глава.

— За първи път го виждам.

Клемънт попиваше потта по голото си теме с носна кърпичка, преструваше се, че изгаря от любопитство, и криеше, че го е страх банката му да не е преметната.

Милионерът обърна чека от обратната страна, за да види разписката.

— Внесени от Бърк — промърмори той с глас на човек, който мисли за нещо съвсем друго, — на първи.

— Може ли да разговаряме с касиера, който е приел чека за двайсет хиляди долара от госпожица Делано? — обърнах се към Клемънт.

Той натисна с треперещ пръст един от перлените бутони на бюрото си и след минута в стаята влезе дребно болнаво човече с глава, плешива като билиардна топка.

— Спомняте ли си да сте приемали чек за двайсет хиляди долара от госпожица Делано преди няколко седмици? — попитах направо.

— Да, сър! Помня много добре.

— Ще ни разкажете ли как стана?

— Да, сър, госпожица Делано дойде с господин Бърк Пангбърн. Чекът беше разписан от него. Помислих си, че сумата е доста голяма, но счетоводителите ми казаха, че имал достатъчно пари в сметката си, за да я покрие. Двамата стояха пред гишето, говореха и се смееха, докато прехвърлях парите в нейната сметка. После си тръгнаха. Това е всичко.

— Този чек — проговори бавно Аксфорд, когато касиерът се върна на гишето си — е подправен. Но, естествено, няма да го оспоря. С това въпросът приключва, господин Клемънт, няма какво повече да говорим.

— Разбира се, господин Аксфорд. Както кажете. Клемънт щеше да се скъса от любезни усмивки и поклони, доволен, че е отървал банката си от двайсет бона загуба.

Двамата с Аксфорд си тръгнахме и седнахме в неговата лимузина, с която дойдохме. Той не запали веднага двигателя. Седеше и зяпаше разсеяно движението по Монтгомъри Стрийт.

— Искам да намерите Бърк — заяви той накрая е плътния си глас, в който нямаше и следа от вълнение. — Открийте го, но без всякакъв шум. Ако жена ми знаеше... Тя не трябва да разбере нищо. Смята братчето си за примерно момче. Искам да ми го намерите. Момичето вече няма значение, но предполагам, че където е единият, там е и другият. Парите също не ме интересуват и не искам да се трепете да ги търсите. Сигурно ще е трудно да си ги върна, без да се разчуе. Но трябва да откриете Бърк, преди да е направил друга глупост.

— Ако искате да избегнете скандала, най-добре е да разкрием това, което става за казване — посъветвах го. — Ще го обявим за изчезнал, ще пуснем негова снимка във вестниците и така нататък. Те ще му отделят достатъчно място — нали ви е шурей, пък и поет. Можем да кажем, че е боледувал — споменахте, че все бил болнав, — и се опасяваме да не е загинал някъде или да не е получил душевно разстройство. Няма нужда да споменаваме за госпожицата и за парите. Това обяснение ще замаже хорските очи и особено тези на жена ви. Никой няма да се досети каква е истината, а че е-изчезнал, така или иначе, ще се разчуе.

Отначало не му хареса, но в крайна сметка го убедих.

После отидохме в жилището на Пангбърн. Пуснаха ни лесно, щом Аксфорд обясни, че имаме уговорена среща с него и трябва да го почакаме там. Прерових стаите сантиметър по сантиметър, заврях се във всеки ъгъл и пролука, прочетох всичко, което беше писал, дори чернови на негови стихове, но не открих нищо, което да хвърли светлина върху изчезването му.

Прегледах снимките му и прибрах пет от дюзината, които събрахме. Аксфорд установи, че от гардероба на поета не липсва чанта или куфар. Не намерих и влоговата му книжка от „Голдън Гейт Тръст Къмпани“.

През останалата част от деня обикалях редакциите на вестниците и им пробутвах скалъпената от нас история. Те, естествено, я раздуха на първите си страници със снимки и подробни описания. Ако в Сан Франциско беше останал човек, който да не знае, че Бърк Пангбърн — шурей на Р. Ф. Аксфорд и автор на стихосбирката „Шепа пясък и други стихове“ — е изчезнал, значи или не можеше да чете, или не си купуваше вестници.

Обявата даде резултат. На следващата сутрин отвсякъде ни заляха съобщения, обадиха се десетки хора, които твърдяха, че са видели поета на всевъзможни места. Някои от обажданията изглеждаха обнадеждаващи или поне правдоподобни, но повечето бяха нелепи още от пръв поглед.

Проверих една следа, която ми се струваше добра, докато не я проверих, разбира се, и се върнах в агенцията. Там ми предадоха бележка от Аксфорд да му се обадя.

— Можете ли да дойдете веднага при мен? — попита той.

Когато влязох в кабинета му, Аксфорд разговаряше с младеж на двайсет и една-две години, слаб и изтупан, с вид на чиновник.

— Това е господин Фол, мой служител — представи го милионерът. — Той твърди, че видял Бърк в събота вечерта.

— Къде? — обърнах се към Фол.

— Влезе в едно ханче, близо до Хафмун Бей.

— Сигурен ли сте, че беше той?

— Напълно! Виждам съм го често, когато идваше тук при господин Аксфорд. Той беше.

— Как го забелязахте?

— Прибирахме се от плажа с приятели и решихме да хапнем там. Тъкмо си тръгнахме, когато забелязах една кола да спира отпред. От нея слезе господин Пангбърн с някакво момиче или жена — не ѝ обърнах особено внимание — и двамата влязоха в ханчето. Тогава не ми направи впечатление, но снощи прочетох, че никой не го е виждал от неделя, та си помислих, че...

— Как се казва заведението? — прекъснах го.

— „Бялата хижа“.

— По кое време?

— Някъде между единайсет и половина и полунощ.

— Той видя ли ви?

— Не. Вече бях седнал в нашата кола, когато пристигнаха.

— Как изглеждаше жената?

— Не знам. Не видях лицето ѝ и не помня как беше облечена. Дори не се сетям дали беше ниска или висока.

Фол не можа да каже нищо повече. Отпратихме го и от телефона на Аксфорд се обадих в бардака на Бияча Хийли в Норт Бийч. Казах Дебелия Граут да се обади на Джак, щом дойде. Такава беше паролата,

с която уведомявах Дебелия, че ми трябва по работа, та да не надуши някой, че се познаваме.

— Имате ли представа що за място е „Бялата хижа“? — попитах Аксфорд.

— Знам къде се намира и това е всичко. Абсолютна дупка. Държи я Джебчията Джоплин, бивш крадец, който я взе още в началото на сухия режим. Сега печели повече пари, отколкото е сънувал, когато пребъркваше хората по улиците. Вече продава алкохол само между другото. Големите пари идват от разпределянето на пиячката, която вмъкват контрабандно през Хафмун Бей. А оттам минават половината от доставките за тихоокеанското крайбрежие.

„Бялата хижа“ е долна кръчма, сборище на изпечени престъпници и не разбирам защо шурейт ви е отишъл там. Аз не мога да ида, защото веднага ще се разчуе — с Джоплин се познаваме отдавна. Но мога да пратя мой човек за някоя и друга вечер. Пангбърн може да е редовен посетител или да се крие там. Джоплин приема всякакви типове, които искат да изчезнат за известно време. Нека все пак да видим дали моят човек ще открие нещо.

— Действайте, както намерите за добре — рече Аксфорд.

От кабинета му се прибрах направо вкъщи, оставих външната врата отключена и седнах да чакам Дебелия Граут. Мина час и половина, преди да се появи.

— Здравсти. Кво става?

Той се тръшна на един стол, изпружи крака върху масата и се пресегна за цигара от пакета, който лежеше там.

Такъв си беше Дебелия Граут. Трийсетгодишен перко с подпухнало лице, среден на ръст, винаги облечен екстравагантно, само че понякога малко мърляв. Не беше кой знае какъв смелчак, но го прикриваше с цял вагон нафукани изрази и фалшиво самочувствие.

Познавахме се от три години и пред мен номерата му не минаваха. Прекосих стаята и с един замах свалих краката му от масата.

— Кво искаш бе? — скочи той от стола. — Знаеш ли, ако ти...

Тръгнах срещу него. Избяга чак в другия ъгъл.

— Е, де, спокойно. Майтап беше.

— Млъквай и сядай — свих му сърмите.

Откакто го познавах и го използвах да ми прави услуги, не можах да откроя и едно положително качество у Дебелия Граут. Беше

голям пъзльо. Лъжеше на поразия. Крадеше и се друсаше с наркотици. Ако не го държиш изкъсо, ще те предаде за няколко цента. Красавец, та дрънка! Но детективската работа е трудна и използваш всякакви инструменти, които са ти подръка. Дебелия беше полезен инструмент, ако му вземеш страха, което значи да го стискаш непрекъснато с едната ръка за гърлото и да проверяваш всичко, което ти снася.

От моя гледна точка шубето му беше безценно предимство. Всички престъпници по крайбрежието знаеха, че му треперят мартинките. И въпреки че никой не го смяташе за сигурен, не криеха нищо от него. За повечето беше прекалено страхлив и следователно — безопасен. Мислеха, че не би посмял да ги издаде, за да не си навлече гнева и отмъщението им. Но не знаеха, че Дебелия обича да се прави на много велик в собствените си очи, особено, когато опасността е през три щата от него. Така той проникваше без проблеми навсякъде, където го пращах, и ми даваше сведения, до които не можех да се докопам по никакъв начин.

От три години го използвах успешно, плащах му добре и гледах да не кръшка много. В докладите си го наричах с учтивото определение „информатор“. В подземния свят за такива като него използваха далеч по-унизителни думи от „канарче“.

— Имам работа за теб — рекох му, щом пак седна, този път с краката на пода.

Той повдигна левия край на устата си, уж, че ми намига с разбиране.

— Така си и мислех.

Винаги изтърсваше нещо такова.

— Искам да идеш в Хафмун Бей и да покиснеш няколко вечери в кръчмата на Джебчията Джоуплин. Ще ти дам две снимки. — Подадох му през масата фотографиите на Пангбърн и момичето. Имената и описанията на хората са написани на гърба. Трябва да знам дали се мяркат там какво правят, къде ходят. Възможно е Джебчията да ги е покрил.

Дебелия разглеждаше лицата им с израз на човек, който знае всичко.

— Тоя май го познавам процеди той през зъби.

Не му се връзвах на Дебелия. Все това казваше, дори да му опишеш несъществуващ човек.

— Ето ти пари. Подхвърлих му няколко банкноти на масата. — Ако се наложи да останеш там по-дълго, ще ти дам още. Дръж връзка с мен по телефона или с паролата в агенцията. И да се разберем отсега — никаква дрога! Ако случайно дойда и те спипам надрусан, да знаеш, че ще те издам на Джоуплин.

Той приключи с броенето на парите, които наистина не бяха много, и ги хвърли презрително на масата.

— Задръж си ги за вестници — изрепчи се Дебелия. — С толкова не мога да мина през вратата на кръчмата, камо ли да свърша някаква работа.

— Предостатъчно са за два-три дни. Сигурно няма да похарчиш и половината. Казах ти — ако се наложи, ще ти дам още. А за работата ще ти платя, като я свършиш. Хич не мисли за аванс.

Той поклати глава и стана.

— Писна ми да се разправам с тебе. Върши си сам работата. Край!

— Ако не си завлечеш задника още тази вечер в Хафмун Бей, това наистина ще ти е краят — уверих го най-чистосърдечно, но му оставих все пак възможност да се измъкне с достойнство.

След малко той, разбира се, взе парите и си тръгна. Винаги се пазареше за джобните, когато го пращах да свърши нещо.

Щом Дебелия се разкара настаних се удобно на стола и с половин дузина цигари опуших случая. Най-напред изчезнало момичето с двайсет бона, после изчезна и поетът. Задълго или не, но и двамата са се появили в „Бялата хижа“. На пръв поглед всичко беше ясно. Майката е завъртяла главата на Пангбърн дотам, че го е накарала да подправи чек на името на шурей си. И тогава, след няколко хода, които все още не можех да разгадая, тя и той се бяха укрили заедно.

Дотук се губеха две нишки. Първата — да се открие помощникът, който е изпращал писмата на Пангбърн и се е погрижил за багажа на изгората му — беше в ръцете на хората ни в Балтимор. И втората — кой е пътувал с таксито от апартамента на момичето до хотел „Маркиз“?

Можеше да няма значение в цялата история, можеше и да имат. Ако откриех връзка между хотел „Маркиз“ и „Бялата хижа“, това би било сериозна следа. Прерових телефонния указател и открих номера на ханчето. После се запътих към хотел „Маркиз“. Дежурната

телефонистка беше една сладурана, с която и друг път сме се разбирали.

— Да знаеш някой да се е обаждал до Хафмун Бей? — подхвърлих й нехайно.

— Господи! — Тя се отпусна на облегалката на стола и прокара розова ръка по прилежно сресаните си червени коси. — Тук е такава лудница, че не мога да помня кой с кого разговаря. Това не е общежитие. Да не мислиш, че имаме по една поръчка на седмица?

— Обажданията до Хафмун Бей едва ли са много — настоях аз, подпрях се на лакът върху тезгяха и размърдах пръсти, между които се показва сгъната на четири петарка. — Трябва да си запомнила някое от последните дни.

— Уф, чакай да видя — изпъшка тя, сякаш се опитваше да помогне, макар да няма смисъл.

Започна да рови из разписките.

— Ето едно — от стая петстотин дващсет и две, преди около две седмици.

— На кой номер?

— Хафмун Бей, петдесет и едно.

Това беше номерът на ханчето. Подадох й петарката.

— Гостът в петстотин дващсет и втора постоянен ли е?

— Да. Господин Килкорс. Тук е от три-четири месеца.

— Какво представлява?

— Не зная. Истински джентълмен, ако питаш мене.

— Браво. Как изглежда?

— Млад е, но косата му е прошарена. Мургав и хубав. Прилича на киноактьор.

— Да не е Бул Монтана? — подхвърлих и се преместих към рецепцията.

Ключът за стая 522 беше на мястото си на рафта. Седнах в един ъгъл на фойето, откъдето можех да го наблюдавам. След около час регистраторът го взе и го подаде на мъж, който наистина приличаше малко на актьор. Беше на около трийсет години, имаше тъмна кожа и тъмна коса, посивяла около слепоочията. Стройни, елегантно облечени сто осемдесет и пет сантиметра.

С ключа в ръка той изчезна в асансьора.

Обадих се в агенцията и помолих Стария да изпрати насам Дик Фоули. След десет минути Дик беше при мен. Този фъстък с канадски произход нямаше и петдесет и пет килограма и беше най-хлъзгавата сянка, която съм виждал, а аз съм виждал всякакви сенки.

— Искам да се лепнеш за една важна птица — обясних му. — Казва се Килкорс, наел е петстотин двайсет и втора. Излез навън и изчакай да ти го покажа.

Върнах се във фоайето и се тръшнах на един фотьойл.

Към осем часа Килкорс слезе и се запъти към улицата. Повървах след него до първата пряка и го прехвърлих на Дик. После се прибрах право вкъщи и не мръднах от телефона — ако ме потърси Дебелия Граут. Тази вечер не се обади.

Когато на сутринта отидох в агенцията, Дик вече ме чакаше.

— Как мина? — попитах.

— Прекара ме! — Като се ядоса, дребният канадец говореше в телеграфен стил, а сега беше бесен. — Малка разходка. И духна. С такси.

— Да не те е усетил?

— Ами. Хитрува. За всеки случай.

— Добре, опитай пак. По-добре вземи кола, да не направи същия номер.

Дик вече тръгваше, когато телефонът ми иззвъня. Беше Дебелия Граут, на необявената линия.

— Научи ли нещо? — попитах.

— И още как — изръмжа в ухото ми.

— В града ли си?

— Да.

— Ще те чакам у дома след двайсет минути.

Великият информатор се появи гордо ухилен и влезе през вратата, която бях оставил отключена. Поклащаше се тежко-тежко със соломоновски израз на лицето.

— Всичко разнищих, момче! — започна да се хвали той. — За мене е фасулска работа! Отидох там, разпитах всички, огледах навсякъде, пъгнах си носа къде ли не и...

— Оох — прекъснах го. — Поздравления и всичко останало. Но какво точно откри?

— Чакай да ти кажа. — Той вдигна ръка като уличен регулировчик. — Не ми давай зор. Сега ти снасям всичко.

— Знам, знам — рекох. — Ти си страхотен и трябва да благодаря на Бога, че работиш за мен. Това стига ли? Кажй сега там ли е Пангбърн?

— Нали точно за това говорех. Отидох значи в оная дупка...

— Видя ли Пангбърн?

— Та ти разправях, отивам аз там и...

— Дебел! — срязях го. — Пет пари не давам какво си правил! Интересува ме видя ли Пангбърн.

— Да. Видях го.

— Чудесно! Давай нататък.

— Настанил се е там при Джебчията. С него е и мацето от снимката, дето ми даде, и двамката са там. Тя е там от един месец. Не можах да я видя, ама един от келнерите ми каза за нея. А Пангбърн го видях ей с тия очи. Много-много не се показват, стоят си отзад, дето живее Джебчията. Пангбърн пристигнал в неделя. Като отидох там...

— Научи ли кое е момичето? Или защо са там?

— Не. Като отидох там...

— Където ще се върнеш още тази вечер. Ясно? Обади ми се веднага, щом разбереш със сигурност, че Пангбърн е налице, и че не е излязъл някъде. Гледай да не сбъркаш. Не искам да дойда и да ги подплаша с фалшива тревога. Използвай тайната линия на агенцията и който и да се обади, кажи, че до късно през нощта няма да дойдеш в града. Това ще означава, че Пангбърн е там. Така ще можеш да се обадиш от кръчмата на Джоуплин.

— Ще ми трябват още пари — измънка той, докато ставаше. — Там дерат яко...

— Заявката ти е приета, влизаш в списъка на чакащите — обещах му. — Сега изчезвай и се обади довечера, веднага щом си сигурен за Пангбърн.

После отидох направо в служебния кабинет на Аксфорд.

— Мисля, че му хванахме следите — казах на милионера. — Надявам се да можете да говорите с него още тази вечер. Мой човек твърди, че снощи бил в „Бялата хижа“ и май се е настанил в нея за известно време. Ако още е там, ще ви заведе, стига да искате.

— Защо не идем сега?

— Не става. В заведението няма никой по това време и моят човек ще се набие на очи. Не ми се ще да се показваме, докато не сме сигурни, че ще засечем Пангбърн.

— Какво трябва да направя?

— Пригответе бърза кола и чакайте да ви се обадя.

— Дадено. Ще си бъда у дома след пет и половина. Щом сте готов, тръгваме веднага.

В девет и половина вечерта вече седях до Аксфорд на предната седалка на вносен автомобил с мощен двигател, който летеше към Хафмун Бей. Дебелия се беше обадил.

И двамата мълчахме. Моторът ръмжеше като див звяр и лакомо гълташе километрите. Аксфорд седеше удобно отпуснат зад волана, но забелязах, че за пръв път не му се говореше.

„Бялата хижа“ е голяма четвъртита сграда с облицовка, имитираща масивен камък. Намира се малко встрани от пътя, с който я свързват две алеи, които сключват полукръг. Шосето сякаш върви по диаметъра на въображаема окръжност. Точно в центъра има навес за колите на клиентите, заобиколен с цветни лехи и храсталаци. Аксфорд почти не намали, когато завихме по едната алея и...

Кракът му рязко натисна педала на спирачките, машината се закова на място и инерцията ни хвърли върху предното стъкло — за малко да се врежем в тълпа от хора, които в последния момент изплуваха от тъмнината пред фаровете.

На тяхната светлина се мернаха пребледнели, ужасени, любопитни лица. Голи рамене и ръце, обкичени с лъскави бижута, дълги вечерни рокли и официални мъжки костюми.

Това зърнах в първия момент, докато целувах предното стъкло. После осъзнах, че се бяха скупчили около нещо. Изправих се на пръсти в открития автомобил, но не можах да го видя над главите им.

Слязох от колата и разблъсках навалищата.

В средата по очи лежеше слаб мъж в тъмни дрехи.

Там, където свършваше главата му и започваше вратът, чернееше дупка. Наведох се да видя лицето му. После си пробих път обратно към колата, чийто двигател още работеше. Аксфорд тъкмо слизаше.

— Пангбърн е мъртъв. Застрелян!

Бавно и някак педантично Аксфорд смъкна ръкавиците си, сгъна ги одве и ги пхна в джоба. После кимна, за да потвърди, че е схванал

какво му казвам, и тръгна към тълпата, събрала се около убития поет. Проследих го с поглед, докато се скри сред хората, и се втурнах наоколо да търся Дебелия Граут.

Намерих го на терасата отпред, подпрян на една от колоните. Минах под светлината на лампите, за да ме види, и свих зад ъгъла на ханчето, където можехме да разговаряме на тъмно.

Дебелия разбра хода ми и дойде при мен. Зъбите му тракаха, макар да не беше студено.

— Кой го очисти? — попитах направо.

— Не знам — изхленчи той, признавайки за първи път, откакто го познавах, пълно неведение. — Бях вътре, държах под око останалите.

— Кои останали?

— Джебчията, един тип, когото не бях виждал преди, и мацето. Не знаех, че момчето излиза навън. Беше без шапка.

— Какво знаеш тогава?

— Малко след като ти се обадох, момичето и Пангбърн излязоха от бърлогата на Джоуплин и седнаха на една маса в другия край на терасата, където е бая тъмно. Вечеряха, после дойде онзи тип и седна при тях. Не му знам името, но мисля, че съм го виждал из града. Един такъв висок, изтупан.

Това трябваше да е Килкорс.

— След малко при тях дойде и Джоуплин. Говореха, смееха се някъде около четвърт час. Тогава Пангбърн стана и влезе вътре. От моята маса ги виждах добре и не тръгнах след него, да не ми я вземат, гле'й к'ва навалица е. Беше без шапка, викам си станал е за малко. Ама той май е минал през цялата сграда, излязъл е отзад и е тръгнал пак към терасата, щото малко след това чух нещо — като че изпуфтя ауспух и някаква кола отпраши в тъмното. Тогава някой се развика, че отпред има убит. Тичам аз и гледам — Пангбърн.

— Съвсем сигурен ли си, че Джоуплин, Килкорс и момичето бяха около масата, когато са застреляли Пангбърн?

— Сто на сто — отвърна Дебелия, — стига онзи тъмният да се казва Килкорс.

— Къде са сега?

— Вътре при Джоуплин. Качиха се веднага щом стана патакмата около Пангбърн.

Дебелия си го знаех. Като нищо можеше да ме изпързала и да осигури алиби на човека, убил поета. Но имаше и нещо друго — който и от тримата да е стрелял, ако са намерили цаката на моя информатор, беше безнадеждно да се опитвам да докажа, че не са били на терасата в момента на изстрела. Джоуплин имаше предостатъчно приятелчета сред присъстващите, които щяха да се закълнат в майка си, за да го измъкнат. Поне десетина свидетели щяха да потвърдят, че тримата са били на терасата.

Затова не ми оставаше нищо друго, освен да приема, че Дебелия не ми върти номера.

— Да си виждал Дик Фоули? — попитах го, сещайки се, че Дик следи Килкорс.

— Не.

— Потърси го наоколо. Аз отивам при Джоуплин, кажи му да дойде там. Не си тръгвай, може да ми потрябваш.

Влязох през един френски прозорец, прекосих пустеещия дансинг и се качих по стълбите на втория етаж, където живееше Джебчията. Знаех пътя — и друг път бях идвал. С Джоуплин бяхме стари приятели.

Смятах да попритисна тримата, та дано науча нещо повече, въпреки че нямаше в какво да ги обвиня. Можех да сгащя момичето, разбира се, но тогава трябваше да извадя наяве подправения от поета чек. А точно това не биваше да правя.

— Влез — отговори на почукването ми познат властен глас. Отворих вратата и влязох.

Джебчията Джоуплин стоеше в средата на стаята. Беше едър, с яки рамене и безизразно конско лице. Зад него на ръба на масата бе приседнал Килкорс. Поклащаше единия си крак във въздуха. Загадъчна полуусмивка прикриваше напрежението на красивото му мургаво лице. В другия край, на облегалката на масивно кожено кресло се подпираше младата жена, която ми бе описана като Джийн Делано. Мъртвият поет определено не бе преувеличил красотата ѝ.

— Ти?! — изръмжа Джоуплин презрително, щом ме позна. — Ти пък какво искаш, по дяволите?

— А ти какво имаш?

Отговорих му механично, защото вниманието ми бе насочено към момичето. Имах неясното усещане, че я познавам, но не можех да

се сетя откъде. А може и така да ми се струва, мислех си, нали Пангбърн ми беше дал нейна снимка. Случва се понякога.

Но Джоуплин не се разсейваше.

— За теб — нищо, най-малко пък време за губене.

— Ако беше пестил времето на всички съдии, дето са се занимавали с теб, щеше да имаш много — включих се и аз в играта.

Бях виждал тази жена някъде. Стройното ѝ тяло се кипреше в лъскава синя рокля, разкриваща щедро гърдта, гърба и раменете, които си струваше да се видят. Буйна кестенява коса обвиваше овалното лице с безупречна розова кожа. Широките ѝ очи напълно отговаряха на описанието, направено от поета — блестяха като лъснато сребро. Гледахме се изпитателно, но нещо ми убягваше. Килкорс продължаваше да клати крак. Джоуплин съвсем се изнерви.

— Стига си зяпал в момичето. Казвай какво искаш! — изръмжа.

Момичето не издържа и ми хвърли иронична усмивка. Видях остриите ѝ животински зъбки и... Сетих се!

Косата и кожата ме бяха подвели. Последния път, когато я видях — всъщност единствения път, — лицето ѝ беше снежнобяло, а косата — къса и огнена. Тя, една баба, трима мъже и моя милост си играхме на криеница в една къща на Търк Стрийт. Всичко се въртеше около убийството на банков куриер и кражбата на ценни книжа на стойност сто хиляди долара. Заради нейните номера онази вечер паднаха мъртви трима от съучастниците ѝ, а четвъртият, китаец, увисна на бесилото в затвора „Фолсъм“. Тогава тя се подвизаваше под името Елвира и след бягството ѝ от къщата напразно я търсихме из цялата страна, че и извън нея.

Въпреки старанието да не се издам, че съм я познал, тя изглежда усети, защото като змия се отлепи от облегалката на стола и тръгна срещу мен с поглед по-скоро стоманен, отколкото сребърен.

Извадих револвера.

Джоуплин понечи да дойде по-близо, но се спря на първата крачка.

— Какво става тука? излая той.

Килкорс се смъкна от масата. Едната му слаба, мургава ръка бе заета уж да оправя вратовръзката.

— Такова — рекох им. — Тази мадама трябва да дойде с мен за убийство отпреди няколко месеца, а нищо чудно и за това тази вечер.

Но така или иначе...

Ключът за осветлението щракна зад гърба ми и стаята потъна в мрак.

Раздвижих се — нямаше значение накъде, само да съм по-далече от мястото, където бях, докато лампите светеха.

Гърбът ми опря в стена, спрях и се наведох.

— Бързо, гълъбче! — дочух дрезгав шепот, оттам където според мен трябваше да е вратата.

Ала доколкото си спомнях, и двете врати в стаята бяха затворени и веднага щях да забележа, ако се открянат. Другите се размърдаха, но никой не мина между мен и светлеещите правоъгълници на прозорците.

Пред себе си чух тихо изщракване, прекалено остро за патлак, по-скоро като нож, и си спомних, че Джоуплин си пада по това оръжие.

— Тръгвай! — Дрезгав шепот се разнесе в тъмното като вятър.

Звуци от стъпки, глухи, неуловими... някакъв шум близо до мен...

Тежка силна ръка се стовари върху едното ми рамо и нечие туловище ме затисна. Ръгнах с револвера и онзи изохка.

Ръката пропълзя към гърлото ми.

Свих коляно и го изритах ниско долу. Оня отново изпъшка.

Пареща болка раздираше бузата ми. Ръгнах пак с патлака, изтеглих го от меката плът и натиснах спусъка. Изстрелът процепи тъмнината.

— Мамка му! Гръмна ме — чух до ухото си изненадания глас на Джоуплин.

Отскочих встрани към тясната ивица светлина, минаваща през открянатата врата. Не чух някой да излиза. Явно Джоуплин бе отвлякъл вниманието ми, докато другите се измъкнат.

Хукнах по стълбите навън, прескачайки по няколко стъпала. Не срещнах никого по пътя си. Един келнер изскочи пред мен точно на дансинга. Не знам дали се появи случайно, или не. Не го попитах. Халосах го с дръжката на пистолета през лицето и продължих. Прескочих някакъв крак, който искаше да ме спъне. На външната врата се наложи да смачкам още една физиономия.

Изтичах на алеята. В далечния ѝ край забелязах задните светлини на автомобил, който зави на изток по шосето.

Втурнах се към колата на Аксфорд. Тялото на Пангбърн го нямаше. Няколко души се мотаеха около мястото, където беше лежало, и ме гледаха със зяпнали уста.

Колата стоеше с работещ двигател, както я бе оставил Аксфорд. Подкарах рязко, минах през една леха и натиснах здраво газта в източна посока. След няколко минути мернах отпред червените точки на задните светлини.

Моята машина беше по-мощна, отколкото трябваше, прекалено мощна, за да мога да я карам. Не зная с каква скорост се движеше колата пред мен, но я настигах, сякаш беше спряла.

Бягаше ми само с километър-два, не повече.

Изведнъж на пътя изскочи човек. Фаровете го осветиха и видях, че беше Дебелия Граут!

Стоеше с лице срещу мен насред шосето, стиснал по един автоматичен пистолет във всяка ръка.

Дулата затракаха с червени пламъчета, спряха за миг, после пак засвяткаха, като крушки на светлинна реклама.

Предното стъкло се разпадна на сол.

Дебелия Граут — моят информатор, известен по цялото крайбрежие като най-големия шубелия, стреляше, без да му мигне окото, срещу металната комета, летяща право към него...

Не видях какво стана.

Признавам, че стиснах очи, когато пребледнялото му лице се появи точно пред радиатора. Металният звяр само леко потрепери и когато отново погледнах, пътят бе чист, ако не се смятаха бягащите червени светлини. Предното стъкло го нямаше. Вятърът опъваше назад косите ми и изстискваше сълзи от присвитите ми очи.

Изведнъж усетих, че си говоря сам.

— Брей, този Дебел! Не е за вярване.

Бях поразен. Не ме учудваше, че ми извъртя номер.

Можеше да се очаква. И сигурно той се бе промъкнал горе при Джоплин и изгаси лампата зад гърба ми. Но да се изправи така лице в лице със смъртта...

Оранжево пламъче от колата пред мен прекъсна удивлението ми. Куршумът не улучи дори колата. Малцина могат да стрелят точно в движение срещу друг автомобил, но със скоростта, с която се носех, много скоро щях да ги приближа и да стана удобна цел.

Включих прожектора. Лъчът му не ги осветяваше ясно, но успях да видя, че зад волана седи момичето. До нея Килкорс се бе обърнал с лице назад. Колата беше жълт спортен кабриолет.

Отпуснах малко газта. В двубой с Килкорс той щеше да има предимство, защото аз трябваше едновременно да карам и да стрелям. Видя ми се разумно да поддържам същата дистанция, докато стигнем населено място, което беше неизбежно. Още нямаше полунощ. По улиците на кое да е градче щеше да има хора, дежуреха и полицаи. Тогава можех по-лесно да ги доближа и да ги спипам.

Минахме няколко километра, преди да надушат какво кроя. Жълтият кабриолет намали, спря направо и затвори пътя като барикада. Килкорс и момичето изскочиха и се скриха зад него.

За миг ме изкуши мисълта да се забия в тяхната кола, но бързо се усетих, натиснах педала и спрях. Завъртях прожектора и осветих добре кабриолета.

Килкорс стреля над предния капак и прожекторът се разклати силно, но стъклото остана здраво. Разбира се, първо щяха да стрелят по него...

Свит в колата, събух обувките си и захвърлих палтото, докато чаках да уцелят.

Удари го третият куршум.

Изгасих фаровете, скочих на пътя и хукнах напред. Спрях чак при кабриолета. Най-простият и сигурен номер, който може да се измисли.

Килкорс и момичето се бяха взирали дълго в силната светлина на прожектора и когато той угасна заедно с фаровете, на очите им бе необходима поне минута или дори повече, за да свикнат с тъмнината. Едва ли бяха чули стъпките ми по прашния път, тъй като тичах по чорапи, и сега ни делеше само една кола. Само че аз го знаех, а те не.

Някъде откъм радиатора дочух гласа на Килкорс.

— Ще се опитам да го изненадам отстрани, по канавката. Стреляй по него от време на време, за да му отвличаш вниманието.

— Не го виждам — оплака се тя.

— След малко ще виждаш по-добре. Засега стреляй към колата, и толкова.

Промъкнах се до радиатора, а тя гръмна над главата ми срещу празната кола.

Килкорс пълзеше към канавката от южната страна на шосето. Свих крака, готов да скоча върху него и да го халосам с пистолета по главата. Не исках да го убивам, но трябваше бързо да го обезвредя. Тогава силите щяха да са равни. Момичето не беше по-малко опасно от Килкорс.

Докато се канех да скоча, Килкорс, подтикнат от някакво усещане за опасност, обърна глава назад и ме видя или по-скоро зърна сянката ми.

Вместо да се хвърля напред, стрелях.

Не погледнах дали съм улучил. От толкова близо едва ли бих пропуснал. Свит одве, пролазих зад кабриолета и зачаках.

Мадамата направи това, което сигурно и аз бих сторил на нейно място. Нито стреля, нито тръгна натам, откъдето бе дошъл изстрелът. Реши, че след като съм спрял Килкорс да мине по канавката, ще заобиколя и ще я напада в гръб. Тя също се промъкна до задната част на кабриолета, за да ме изненада откъм колата на Аксфорд.

Припълзя до ръба и прекрасното ѝ носле опря в дулото на моя патлак, който я чакаше готов.

Тя изпищя уплашено.

Жените не винаги действат разумно, дори срещу тях да е насочен револвер. Затова веднага сграбчих ръката, в която държеше пистолета, и добре направих. Тя натисна спусъка, но показалецът ми се заклеци под ударника. Измъкнах и оръжието и внимателно освободих пръста си.

Но тя не падна по гръб. Без да се притеснява от револвера срещу нея, се обърна и хукна към горичката, която тъмнееше встрани от пътя.

Когато се опомних от този любителски ход, пяхнах двата патлака в джобовете и се втурнах след нея. Босите ми пети се натъртиха.

Хванах я, докато се опитваше да прескочи някаква телена ограда.

— Хайде стига сме се гонили! — скастрих я, стиснах едната ѝ китка с лявата ръка и я задърпах обратно към кабриолета. — Големи хора сме, не се дръж детински.

— Ох, боли.

Знаех, че ме будалка, знаех, че е виновна за смъртта на четирима или петима души, но въпреки това разхлабих пръсти и стигнахме до колата, хванати за ръка почти като приятели. Тя не се противеше и без

да пускам китката ѝ, включих фаровете. Килкорс бе паднал точно пред тях с лице в пръстта, с единия крак свит в коляното.

Оставих момичето в средата на светлинния сноп.

— Стой така — наредих ѝ. — Ако мръднеш, стрелям в крака.

Намерих пистолета на Килкорс, прибрах го, после приклегнах да го огледам.

Тялото му изстиваше, куршумът го беше ударил малко над тила.

— Мъртъв ли е?... — едва проговори тя.

— Да.

Загледа се в него и потрепери.

— Горкият Фаг — прошепна.

Казах вече, че беше много красива, но на бялата светлина на фаровете изглеждаше къде по-прелестна. Можеше да събуди налудничави мисли дори в главата на един никакъв ловец на джебчий като мен. Беше направо...

Може би затова я сразях саркастично:

— Да, горкият Фаг и горкият Хук, и горкият Тай, да не говорим за още по-горкия банков куриер от Лос Анджелис. Ами горкият Бърк?

Изредих имената на всички, за които знаех, че са хлътвали по нея и това им е коствало живота.

Не се ядоса. Погледна ме с големите си сиви очи, в които не можех да проникна. Под буйната боядисана коса изящното ѝ лице беше тъжно.

— Сигурно наистина мислиш, че... — започна тя. Но вече ми беше писнало от съзливисти истории.

— Хайде — прекъснах я. — Засега ще оставим Килкорс и колата тук.

Без да продума, тя се качи в големия автомобил на Аксфорд и стоя мълчаливо, докато си връзвах обувките. На задната седалка намерих някаква дреха.

— Загърни се с това. Предното стъкло се строши. Ще измръзнеш.

Тя безмълвно изпълни заръката ми, но когато заобиколих кабриолета и подкарах на изток, ръката ѝ леко докосна моята.

— Няма ли да се върнем в „Бялата хижа“?

— Не, отиваме в Редууд Сити, в окръжния затвор.

В пълно мълчание продължихме около километър. Усецах, че през цялото време изучаваше грубия ми профил. После ръката ѝ пак се плъзна върху моята, тя се притисна до мен и дъхът ѝ стопли бузата ми.

— Би ли спрял за малко? Трябва да... ти кажа някои неща.

Отбих встрани от пътя и се обърнах, за да мога да я гледам в очите.

— Преди да започнеш — предупредих я, — искам да знаеш, че ще слушам само ако говориш по случая с Пангбърн. Отклониш ли се дори с едно изречение, продължаваме за Редууд Сити.

— Не те ли интересува какво стана в Лос Анджелис?

— Не. Това приключи. Ти, Хук Райърдан, Тай Чунтау и Куеърови бяхте еднакво виновни за смъртта на куриера. Нищо, че убийството извърши Хук. Той и Куеърови умряха онази вечер, когато се надлъгнахме в къщата на Търк Стрийт. Тай увисна на въжето миналия месец. Сега и ти ми падна в ръцете. За китаеца имаше достатъчно доказателства да го пратят на бесилото. Срещу теб има дори повече. Тази история е ясна. Ако искаш да ми кажеш нещо ново около смъртта на Пангбърн, ще те изслушам. Ако не...

Посегнах да запаля двигателя.

Пръстите ѝ стиснаха леко ръката ми и това ме спря.

— Ще ти кажа всичко — рече тя нетърпеливо. — Искам да знаеш истината. Бездруго ще ме закараш в Редууд Сити. Не мисли, че се залъгам с глупави надежди. Но държа да научиш истината. Не знам защо, за мен е много важно за каква ме взимаш...

За миг гласът ѝ заглъхна съвсем.

После заговори бързо, сякаш се боеше нещо или някой да не я прекъсне, преди да стигне до края. Седеше леко приведена и прекрасното ѝ лице бе съвсем близо до моето.

— Като избягах от къщата на Търк Стрийт онази вечер, докато се боричкахте с Тай, смятах да се махна от Сан Франциско. Имах няколко хиляди долара, щяха да ми стигнат на първо време, където и да отида. После си помислих, че вие сигурно чакате да се покажа някъде, затова реших да остана тук. За една жена не е трудно да измени външния си вид. Имах яркочервена коса, кожата ми беше много бяла и се обличах в пъстри дрехи. Само боядисах косата си, не излизах без руж на лицето и смених гардероба си с дрехи в по-тъмни тонове. Взех под наем един

апартамент на Ашбъри Авеню под името Джийн Делано и ето ме съвсем друга.

Знаех, че едва ли някой ще ме познае в този вид, но за собствено спокойствие предпочетох известно време да стоя у дома. За да минава по-бързо времето, се заредих с книжки. Така попаднах на стихосбирката на Бърк. Обичаш ли поезия?

Кимнах неопределено. Фарове на задаващ се автомобил ни осветиха. Беше първата кола, която срещаме, откакто тръгнахме от „Бялата хижа“. Отиваше към Хафмун Бей. Тя изчака да отmine и продължи.

— Разбира се, Бърк не беше гений, но в неговите стихове имаше нещо, което проникваше в мен. Написах му за това в едно кратко писмо и го изпратих до издателството. След няколко дни получих отговор от него и разбрах, че живее в Сан Франциско. Преди това не знаех.

Разменихме си няколко писъмца, той пожела да се видим и така се запознахме. Не мога да кажа дали го обичах, поне в началото. Харесваше ми. По едно време наистина мислех, че го обичам, замаяна от неговата любов към мен и поласкана, че излизам с известен поет. Обещах му да се оженим.

Не му бях разказала нищо за себе си, сега виждам, че и да съм го сторила, това нямаше да промени отношението му към мен. Боях се да му кажа истината, а не исках и да го лъжа, затова мълчах.

Тогава на улицата случайно ме видя Фаг Килкорс. Познал ме въпреки боядисаната коса и дрехите. Фаг не беше кой знае какъв умник, но нищо не убягваше от погледа му. Не го виня. Такъв си беше. Проследил ме до вкъщи и един ден цъфна на вратата. Казах му, че ще се омъжвам и смятам да стана добра съпруга. Сглупих. Това го ядоса. Ако му бях рекла, че съм се хванала с Бърк, за да го праметна, той щеше да ме остави на мира. Но щом чу, че ще скъсвам със занаята, се озлоби. Знаеш как е с престъпниците — или си с тях, или те нарочват за жертва. Щом вече не бях престъпничка, Фаг ми предложи друга игра.

Той проучил добре кои са роднините на Бърк и направо започна да ме изнудва — да му дам дващест хиляди или щял да ме предаде на полицията. Знаеше, че ме търсят под дърво и камък заради оная история с ценните книжа. Нямаше, къде да мърдам. Не можех да се

скрия от Фаг, нито да избягам. Казах на Бърк, че много ми трябват двайсет бона. Той нямаше толкова, но можеше да намери. Само след три дни ми даде чек за парите. Нямах понятие откъде ги беше взел, но и да знаех, това нищо не променяше. Така или иначе, ми трябваха.

Същата вечер Бърк ми призна как се е сдобил с тях — беше подправил подписа на зет си. Беше размислил и се боеше, че ако измамата бъде открита, ще ме хванат заедно с него и двамата ще сме еднакво виновни. Не съм светица, но не съм и чак толкова покварена, че да го оставя да си сложи главата в торбата, без да знае за какво. Разказах му всичко. Той не се уплаши. Настоя да дадем парите на Килкорт, за да не ми досажда, и после да помислим как да уредим понататъшната ми безопасност.

Бърк беше сигурен, че зет му няма да го издаде на властите за фалшификацията, но настоя за всеки случай да сменя жилището и името си и за известно време да се покрия, докато Аксфорд преглътне измамата. Но след като той си тръгна, аз реших нещо друго на своя глава. Наистина харесвах Бърк — достатъчно, за да не го оставя да бъде изкупителна жертва, без да опитам да го спася. Освен това не разчитах, че Аксфорд ще прояви такова благоволение. Ако не станеше нещо непредвидено, той щеше да открие измамата чак в началото на следващия месец, когато му дадат чековете. Това ми даваше почти цял месец, за да оправя нещата.

На следващия ден изтеглих всичките си пари от банката. Писах на Бърк, че спешно са ме извикали в Балтимор, и оставих следи, които да водят натам — един приятел прибра багажа ми и изпращаше вместо мен писмата. После отидох при Джоуплин и го помолих временно да ме приюти. Погрижих се Фаг да разбере къде съм и когато се домъкна, му казах, че до два дни ще получа парите.

Той идваше почти всеки ден и ставаше все по-лесно да го увещавам да изчака. Но времето ми изтичаше. Много скоро писмата на Бърк щяха да започнат да се връщат от измисления адрес, който му дадох, и ми се искаше да съм наблизо, за да не направи някоя глупост. Ала не желяех да му се обадя, преди да мога да му върна парите, та да скрие измамата навреме.

Фаг постепенно налапваше въдицата, но все още не бе узрял за онова, което смятах да направя. Не щеше да се откаже от двайсетте бона — те през цялото време си бяха у мен, — докато не му обеща да

работим в комбина. Все още смятах, че съм влюбена в Бърк, и хич не ми се искаше да се забърквам с Фаг.

Тогава Бърк ме видя една вечер — беше неделя. Един-единствен път допуснах непредпазливост. Отидох в града с колата на Джоуплин — онзи, жълтия кабриолет, дето го оставихме на пътя. И късметът ми изневери — налетях право на Бърк. Казах му истината, от игла до конец. Той призна, че наел частен детектив да ме търси. Детинска работа — хич не му дошло наум, че всеки копой ще надуши банковата измама. Сигурна бях, че до ден-два подправеният чек ще излезе наяве. Знаех си!

Бърк съвсем се отчая, когато му го казах. Изпариха се всичките му надежди, че Аксфорд ще му прости. Не можех да го оставя в това състояние. Щеше да издрънка всичко на първия срещнат. Затова го доведох у Джоуплин. Смятах да го скрия при мен за няколко дни, да видим как ще се развият нещата. Ако във вестниците не се появеше нищо за фалшивия чек, значи Аксфорд е потулил работата и Бърк можеше да си иде у дома и да се опита да уреди въпроса. От друга страна, ако историята се раздуеше, и Бърк, и аз трябваше да си търсим постоянно скривалище.

Във вторник вечерта и в сряда сутринта всички вестници писаха за изчезването му, но нямаше нито дума за чека. Това беше добре, но решихме да изчакаме още един ден, за по-сигурно. Фаг Килкорс, естествено, вече беше налапал здраво въдицата и макар че трябваше да му дам парите, все още имах шанс да си ги взема обратно — поне по-голямата част — и продължавах да го баламосвам. По-трудно ми беше да държа Бърк настрана, защото си мислеше, че има някакво право над мен и ревността го правеше непоносим. Помолих Джебчията да го посплаши и той се укроти.

Тази вечер един от хората на Джоуплин дойде и ни каза, че някой си Дебелия Граут, който от две седмици киснел в кръчмата, явно проявявал интерес към нас. Показаха ми го, аз уж случайно се завъртях из заведението и седнах на една маса близо до неговата. Абсолютна отрепка, както може би знаеш. Веднага се натресе при мен и след половин час вече знаех, че ни е изпял с Бърк пред теб. Не го каза направо, но на мен всичко ми стана ясно.

Качих се горе и казах на останалите. Фаг искаше веднага да пречукаме и Граут, и Бърк. Но аз го убедих да не го прави. Това

нямаше с нищо да помогне, а заради мен Граут бе готов да се хвърли от скала в морето. Поне си мислех, че съм убедила Фаг, но... В крайна сметка решихме ние с Бърк да вземем кабриолета и да се махнем, а когато дойдеш ти, Дебелия Граут да ти каже, че се е припознал с други, можеше да посочи, когото си иска. Докато си взимах палтото и ръкавиците, Бърк отишъл сам при колата и там Фаг го застрелял. Честен кръст, не предполагам, че ще го направи! Ако знаех, нямаше да му позволя! Повярвай ми, говоря истината! Не бях чак Толкова влюбена в Бърк, но след онова, което стори за мен, не бих дала с пръст да го пипнат!

Но като стана така, няха изход — трябваше да съм с другите. Накарахме Граут да ти каже, че и тримата сме били на терасата, когато са убили Бърк, инструктирахме и още няколко души за същото. Тогава се появи ти и ме позна. Скапан късмет — да дойде единственият детектив в Сан Франциско, който ме познава!

Останалото го знаеш — как Дебелия Граут изгаси лампата зад гърба ти и как Джоуплин те задържа, докато се доберем до колата. Когато ти тръгна след нас, Граут сам предложи да те спре на пътя, за да можем да се измъкнем, и сега...

Гласът ѝ заглъхна и тя леко потрепери. Дрехата, която ѝ дадох, се бе смъкнала от голите рамене. Дали защото беше толкова близо до мен, и аз настръхнах. От притеснение пръстите ми не можеха да открият цигара в джоба, накрая измъкнах една съвсем смачкана.

— Това е всичко, което обеща да изслушаш — промълви тя смирено. — Искан да го знаеш. Ти си мъж на място, но нещо ми...

Изкашлях се малко пресилено и ръката, с която държах изкривената цигара, спря да трепери.

— Хайде, сестро, не се отпусчай — рекох бодро. — Дотук изпипа всичко както трябва и сега ще вземеш да го развалиш с тъпотии.

Тя се разсмя — горчиво, спонтанно и малко отегчено, после приближи още повече лицето си до моето и сивите ѝ очи станаха нежни и замечтани.

— Ах, ти, дебело детективче, дето не ти знам името — в гласа имаше уморен присмех, — мислиш, че това са номера, нали? Че се опитвам да те изработя, за да ме пуснеш? Може и така да е. Щях да го направя, ако имаше мегдан. Но... Мъжете ме намираха за красива и аз

ги въртях на малкия си пръст. Такива сме жените. Много мъже са ме обичали и можех да правя с тях, каквото си поискам, затова ги презирах. И накрая се появява едно дебело детективче, дори не знам как се казва, и се държи с мен, все едно съм някоя стара чанта... Нима можех да устоя и да не му обърна внимание? Такива сме ние, жените. Толкова ли съм невзрачна, че един мъж може да ме гледа без всякакъв интерес? Толкова ли съм грозна?

Поклатих глава.

— Всъщност не изглеждаш зле.

Постарах се гласът ми да е толкова небрежен, колкото думите.

— Животно! — изсъска тя и пак ми се усмихна нежно. — И все пак само заради това отношение седя тук и разкривам душата си пред теб. Ако ме беше прегърнал, ако ме беше притиснал до гърдите си, ако ми беше казал, че няма да ида в затвора, щях да се радвам, разбира се. Но дори само малко да се бе разкиснал, после щеше да си само един от многото мъже, които съм познавала — от онези, дето се влюбват и ги използват, а после ги сменят с други. Но точно защото не правиш това и защото си абсолютно дърво, аз те желая. Такива работи, детективче трътлесто... Щях ли да ти говоря така, ако се преструвах?

Изръмжах неопределено и едва се сдържах да не оближа с език пресъхналите си устни.

— Сега ще ида зад решетките, ако наистина си онзи непревземаем мъж, който събуди у мен такава любовна страст. Но мога ли преди това да получа едно чистосърдечно признание от твоя страна — че съм нещо повече от жена, която „не изглежда зле“? Или поне само намек, че ако не бях затворничка, пулсът ти щеше леко да поскочи, щом те докосна? Влизам в пандиза задълго, може дори да увисна на въжето. Не може ли да го сторя с пощадена суетност? Направи нещо, да не си мисля после, че съм издрънкала всичко това пред мъж, който през цялото време просто се е отегчавал.

Клепачите се спуснаха до средата на сребърносивите ѝ очи, главата ѝ се отпусна назад и видях как една артерия пулсира на бялото ѝ вратле. Устните ѝ бяха застинали неподвижни и полуотворени след последните думи. Пръстите ми се впиха в меката бледа плът на раменете ѝ. Тя изви глава още по-назад, очите ѝ се притвориха и ръката ѝ се плъзна по рамото ми.

— Красива си като пъкъла! — изкрещях дивашки в лицето ѝ и я блъснах към вратата.

Имах чувството, че цял час се борих със стартера и скоростите, преди да подкарам колата с пълна газ по шосето към окръжния затвор „Сан Матео“.

Тя застана изправена на седалката, загърната в дрехата, дето ѝ бях дал. Присвивах очи срещу вятъра, който бръснеше лицето и косата ми, и счупеното предно стъкло върна мислите ми към Дебелия Граут.

Дебелия — най-известният шубелия от Сиатъл до Сан Диего, стоеше твърдо пред летящия срещу него метален звяр с по един безпомощен пистолет във всяка ръка. Жената до мен го бе пратила на смърт! Дори този получовек бе хлътнал по нея! Едно нищожество, което мислеше само как да докопа малко дрога, отиде ей-така на заколение, само и само тя да се измъкне. Тя — жената, чиито рамене бях сграбчил и устните ми почти докосваха нейните!

В последния миг успях да избегна една дупка, но удържах колата на шосето.

Влязохме в някакво градче. Минувачите бягаха от връхлитащия ги автомобил, обръщаха след нас учудени лица, уличните светлини се отразяваха в сълзите, които вятърът изстискваше от очите ми. Полузаслепен, пропуснах отклонението, което търсех, обърнах колата и отново излязохме на открито.

В подножието на един дълъг полегат хълм забих рязко спирачки и настъпи пълна тишина.

— На всичко отгоре си лъжкиня! — изкрещях в лицето на момичето.

Знам, че беше глупаво, но не можех да се сдържа.

— Пангбърн не е вписал името на Аксфорд в чека. Той изобщо не е имал представа за това. Ти си се лепнала за него, защото си разбрала, че зет му е милионер. Измъкнала си от него всичко, което е знаел за сметката на Аксфорд в „Голдън Гейт Тръст“. После си откраднала влоговата книжка на Пангбърн — прерових жилището му и не я открих никъде, — Прехвърлила си парите на негово име с подправения чек на Аксфорд, защото така касиерът е нямало да се усъмни. На другия ден си завела Пангбърн в банката, казала си му, че трябва да внесеш някакви пари. Присъствието му там, до чека с неговия фалшифициран подпис, е било необходимо, за да не те

заподозрат в измама. Заела си, че Пангбърн е джентълмен и няма да се интересува какви пари внасяш.

След това си скалпила историята с пътуването до Балтимор. Той ми каза истината — такава, каквато я знаеше. В неделя вечерта сте се срещнали, може да е било случайно, а може би не. Не е толкова важно. Закарала си го при Джоуплин и с разни измишльотини си успяла да го убедиш да остане там няколко дни. Не е било трудно, защото не е знаел нищо за подправените чекове. Ти и твоето приятелче Килкорс сте се сетили, че ако Пангбърн умре, никой няма да разбере, че друг е фалшифицирал чека на Аксфорд, никой няма да се усъмни и във втория подправен чек. Искали сте да се отървете от него без излишен шум, но когато Дебелия се е изпуснал, че съм тръгнал за ханчето, е трябвало да го застреляте. Такава е истината!

През цялото време тя ме гледаше спокойно и нежно със сивите си очи, сребърният им оттенък едва-едва потъмня и лека болка склучи веждите над тях.

След като се навиках до прегракване, подкарах отново колата.

Преди да влезем в Редууд Сити, тя отпусна само за миг ръката си върху моята, потупа ме два пъти и си я прибра.

Докато я записвах в пандиза, не я погледнах. Мисля, че и тя избягваше да ме гледа. Записаха я като Джийн Делано. Отказа да прави признания, докато не се види с адвокат. Всичко приключи за няколко минути.

Когато я поведоха към вратата, тя се спря и попита дали може да ми каже нещо лично.

Оттеглихме се в най-отдалечения ъгъл на помещението.

Приближи устни до ухото ми — дъхът ѝ стопли бузата ми, както преди това в колата — и прошепна най-гадния епитет в английския език.

После тръгна към килията.

КОПЕЛЕТО

Всичко започна в Бостън още през 1917 година. Срецнах Лу Махър на тротоара пред хотел „Тюрингия“ на Тремонт Стрийт и се спряхме да разменим някоя и друга клюка на снега.

Тъкмо бях започнал да му разказвам нещо, и той ме прекъсна:

— Хвърли едно око на онова хлапе, дето идва насам. Оня с тъмния каскет.

Видях кльоцаво момче на около осемнайсет години, с подпухнало пъпчиво лице, крива уста, безизразни очи с цвят на лешник и месест, безформен нос. Мина край нас — градския копой и моя милост, без да ни погледне. Тогава забелязах ушите му. Не бяха криви, нито смазани като на боксьор, но ръбовете им следваха някаква странна къдрава мода.

Той сви по Бойлстън Стрийт и изчезна зад ъгъла.

— Това момче ще се прочуе, ако скоро не го приберат на топло или не го пречукат — предрече Лу. — Запомни го. Викат му Копелето. Няма начин, да не му сърбаш попарата някой ден.

— Каква му е далаверата?

— Въоръжени обири и убийства по поръчка. Много е печен. Стреля без грешка и е щур колкото си иска. Не страда от излишно въображение и не се спира пред нищо. Това ми бърка в здравето, щото хитреците ги спипвам най-лесно. Главата си залагам, че Копелето е на дъното на ония истории в Бруклин миналия месец. Ама не мога да го хвана в крачка. Но съм се зарекъл някой ден да го опандизя.

Лу не си изпълни обещанието. Месец по-късно обирджия го застреля в една къща на Одгобон Роуд.

Десетина дни след онзи разговор напуснах бюроа на детективска агенция „Континентъл“ в Бостън, за да опитам как е в армията. Когато войната свърши, се върнах на заплата при частните ченгета, една-две години бачках в Чикаго, после ме прехвърлиха в Сан Фран-циско.

Така, почти осем години по-късно, се озовах седнал зад смачканите уши на Копелето в боксовата зала „Дриймланд“ на Стайнър Стрийт.

Там се млатеха всеки петък. Онази паметна вечер бях свободен за първи път от няколко седмици. Влязох в залата и се настаних на един твърд дървен стол по-близо до ринга да позяпам как се справят юнаците. Чак след четвъртия рунд мернах тези странни и познати уши два реда пред мен.

В първия момент не можах да включа чии са. Не виждах лицето на мъжа. Той гледаше спокойно как Кид Сиприани и Бъни Кио си разменят удари. Аз пропуснах почти целия мач. Но в почивката преди следващата среща Копелето се обърна да каже нещо на мъжа до него. Тогава го познах.

Не се бе променил много, за разхубавен да не говорим. С още потъп поглед и с още по-изчанчена уста. Същото подпухнало лице, макар и не толкова пъпчиво.

Седеше точно между мен и ринга. След като се сетих кой е, нямаше смисъл да изпускам това, за което бях платил. Можех да гледам бокса над главата му, без да се притеснявам, че ще ми избяга.

Доколкото знаех, не беше обявен за издирване — поне никой от „Континентъл“ не го търсеше — и ако крадеше портфейли или се влачеше с някоя банда, нямаше да му обърна внимание. Ние рядко се захващаме с такива дреболии. Но въоръжените грабежи винаги ни интересуват. Най-важните клиенти на „Континентъл“ са застрахователните компании, а застраховките срещу обир са сериозна част от техните приходи — или разходи.

Копелето стана да си върви по средата на главния мач заедно с почти половината от зрителите в залата, защото двамата мускулести мъжаги на ринга се чудеха как по-нежно да се погалят. Тръгнах след него.

Вървеше сам. Не беше трудно да го следя. По улиците беше пълно с боксови запалянковци, които се прибираха. Копелето тръгна по Филмор Стрийт, хапна бекон с ориз и пи кафе в една закусвалня, после се качи на трамвай номер 22.

На Макалистър Стрийт се прехвърли на номер 5 и слезе на Полк. Тръгна на север, на следващата пряка сви обратно на запад, мина една пресечка и се вмъкна в олющена кооперация на южната страна на

Голдън Гейт Авеню между Ван Нес и Франклин. На приземния етаж имаше ремонтна работилница, а на втория и третия даваха стаи под наем.

Нещо прещрака в главата ми. Ако беше слязъл на Ван Нес или на Франклин, щеше да си спести голямо ходене. А той отиде чак до Полк и се върна обратно. Дали пък не искаше да се поразходи?

Повисях на отсрещната страна в очакване още някой тъмен прозорец да светне, след като той влезе вътре. Но уви. Или стаята му не гледаше към улицата, или беше много предпазлив младеж. Сигурен бях, че не ме е усетил. Нямаше как в навалищата.

След като не научих нищо отпред, тръгнах по Ван Нес Авеню, за да огледам отзад. Сградата опираше в малка пряка — Редууд Стрийт. От тази страна светеха четири прозореца, но те не ми говореха нищо. Имаше задна врата, вероятно на работилницата. Едва ли обитателите от горните етажи можеха да я използват.

На път за вкъщи минах през службата и оставих бележка на Стария:

„Следя Копелето, обирджия, 25–27, 65–66, 175, хърбав, кест. коса, т. очи, месест нос, криви уши. Родом Бостън. Всичко за него. Ще бъда около Голдън Гейт и Ван Нес.“

В осем сутринта вече бях заседнал на една пряка от сградата, в която влезе Копелето, и чаках да се появи. Валеше кротък напоителен дъжд, но не ми пукаше. Бях се затворил в черна покрита бричка, чийто невзрачен вид я правеше идеално средство за работа в града. В тази част на Голдън Гейт Авеню са наредени един до друг автомобилни сервиси, магазини за коли на старо и тям подобни. Десетки таратайки винаги стоят паркирани до тротоара. Дори цял ден да киснех там, никой нямаше да ме забележи.

Дяволът май нямаше почивен ден. Киснах цели девет безкрайни часа, слушах трополенето на дъжда по покрива, чаках Копелето и нямах нищо за ядене освен цигари „Фатима“. При това съвсем не бях сигурен, че не ме е засякъл. Не знаех дали изобщо живееше там. Можеше да се е прибрал, след като си тръгнах. Както и да е, в тази детективска професия не можеш да се отървеш от лоши съмнения, номерът е да не им се даваш. Изкривих се да седя в колата и да се вирам в неугледния вход, дето предишната вечер ми глътна плячката.

Малко след пет вечерта при мен цъфна Томи Хауд от агенцията, момче за всичко, със смачкан боксьорски нос. Донесе ми бележка от Стария.

„Копелето известно на нашите в Бостън, заподозрян в грабежи, но няма нищо конкретно. Името му вероятно е Артър Кори или Кери. Възможно е да е замесен в обира на бижутерийния магазин «Тъник-лиф» в Бостън миналия месец. Убит един служител, откраднати камъни за 60 000 долара. Двама бандити, няма описания. От Бостън смятат, че следата си струва да продължиш. Дават ти картбланш.“

Прочетох хартиятката и я върнах на Хауд — опасно беше да пълня джобовете си със служебни бележки.

— Ще се обадиш ли на Стария да изпрати някой да ме смени? Не съм ял нищо от сутринта.

— Няма да те огрее — попари ме Томи. — Всички са в разход. Цял ден не се е мяркал никой от вашите. Чудя се защо не си носите шоколад с вас, та...

— Пак си чел роман за арктически изследователи — упрекнах го. — Ако не си ял с дни, ще излапаш каквото и да е, но ако просто си гладен, няма нужда да си тъпчеш стомаха със сладкиши. Я огледай наоколо дали можеш да ми вземеш два сандвича и бутилка мляко.

Той се намръщи, после хлапашката му физиономия придоби хитро изражение.

— Знаеш ли, кажи ми как изглежда тоя тип и в коя къща е. Аз ще пазя тук, пък ти иди хапни като човек — започна да ме увещава той. — Какво ще кажеш, а? Пържолка, пържени картофки, пастичка и накрая едно кафенце.

Томи все си мечтае да го оставят да действа в случай като тоя, да има патаклама, той да се втурне и сам да спипа с голи ръце цял полк главорези. Това надали щеше да стане, макар че ми се искаше да му дам да се пробва. Но Стария щеше да ме скалпира, ако разбере, че съм наврял едно дете между шамарите.

Затова поклатих глава.

— Не става. Този ходи с четири патлака и секира под сакото. Ще те изяде с парцалите.

— О, дрън-дрън! Това, ченгетата, като почнете да се надувате. Какво толкова има, та да не може никой друг да върши вашата работа?

Бандитите, щом са толкова печени, защо се оставят да ги ловите като мишки?

Имаше нещо вярно в думите му, затова го изтиках навън от колата под дъжда.

— Хайде, един сандвич с телешки език, един с шунка, бутилка мляко. И по-живо.

Когато Томи се е върнал, мене вече ме нямаше там. Едва се скри от погледа ми, и Копелето се появи. Излезе от същия вход с вдигната яка на шлифера, за да се предпази от дъжда, който тъкмо почваше здравата да плющи.

Зави на юг по Ван Нес.

Докато придвижва колата до ъгъла, го изтървах. Не беше възможно да е стигнал толкова бързо до Макалистър Стрийт. Или се е вмъкнал в някоя сграда, или е тръгнал по Редууд Стрийт. Второто бе по-вероятно. Продължих по Голдън Гейт Авеню до следващата пряка, свих на юг и стигнах пресечката на Франклин и Редууд съвсем навреме — моят човек влизаше през задния вход на жилищна кооперация с фасада, обърната към Макалистър Стрийт.

Карах бавно и размишлявах.

Сградата, където Копелето прекара нощта, и тази, в която току-що влезе, бяха с гръб към една и съща улица, от противоположни страни и на известно разстояние. Ако стаята му бе отзад, имаше възможност да наблюдава с бинокъл всички прозорци на другата постройка, които гледат към него.

Предишната вечер Копелето пътува един квартал повече. На която и друга спирка да бе слязъл, можеше да го забележат от неговата кооперация, а той явно не искаше да го зяпат. Значи Копелето следеше някого. Тайно.

Сега се вмъкна през задната врата. Това беше обяснимо. Главният вход беше заключен, но задният, както в повечето големи сгради, навярно стоеше отворен през целия ден. Ако не се натъкнеше на портиер или нещо подобно, щеше да влезе лесно. Копелето отиваше на гости без покана, независимо дали домакинът си бе у дома, или не.

Нямах понятие какво става, но това не ме притесняваше много. В момента беше по-важно да намеря най-доброто място, откъдето да го последвам, щом излезе.

Ако минеше пак през задната врата, трябваше да закарам колата малко по-надолу по Редууд Стрийт между Франклин и Гог. Но не ми беше обещавал такова нещо. По-логично бе да излезе нахално през главния вход — нямаше да бие на очи. Най-добре щеше да е да застана на ъгъла между Макалистър и Ван Нес. Оттам можех да следя и входа, и края на Редууд Стрийт.

Спрях колата и зачаках.

Мина половин час. И още петнайсет минути.

Копелето слезе по стъпалата на главния вход и тръгна право към мен. Закопчаваше шлифера и придърпваше нагоре яката му с глава срещу порива на дъжда.

Черен спортен кадилак с пердетата на прозорците се зададе зад гърба ми. Докато избирах място за наблюдение, го бях мернал паркиран при кметството.

Колата подмина моята бричка, спря рязко, поднесе към бордюра, изръмжа настървено и полетя по мокрия паваж.

Едното от пердетата се развя в дъжда.

През отвора изтрещяха изстрели. Седем. Малокалибрен пистолет.

Подгизналата шапка на Копелето хвъркна във въздуха плавно като балон.

Моят човек не се помайва нито миг.

Наведе се и омотан в полите на шлифера, се хвърли в преддверието на един магазин.

Кадилакът зави със свирещи гуми по Франклин Стрийт и аз подкарах след него.

Докато минавах край магазина, с крайчеца на окото зърнах как Копелето на колене яростно дърпаше черен пищов, запънал се в джоба на шлифера му. Зад него надничаха любопитни лица. По улицата нямаше суматоха. Хората вече бяха свикнали с подобни номера и се стряскаха само от петнайсетсантиметрови патлаци и нагоре.

Когато стигнах до Франклин Стрийт, кадилакът вече бе набрал преднина. Свиваше наляво по Еди Стрийт.

Реших да съкратя пътя и хванах успоредната Търк Стрийт. Видях го отново при Джеферсън Скуеър. Беше намалил скоростта. Пет-шест преки по-нагоре колата пресече пътя ми на Стайнър Стрийт и бях достатъчно близо да зърна номера ѝ. Онези вътре смятаха, че са се

измъкнали, и вече не бързаха, за да не привличат внимание. Карах след тях на по-голямо разстояние.

В началото на бягството имаха преднина и едва ли ме бяха забелязали.

На Хейт Стрийт, близо до стеснението на парка, кадилакът спря, за да остави някого. Слезе слаб, дребен мъж с бледо лице, тъмни очи и малки черни мустаци. Имаше нещо чуждестранно в кройката на палтото и във фасона на сивата му шапка. Носеше бастун.

Кадилакът продължи и не можах да видя другите в него. Наум хвърлих ези-тура. Падна ми се да следвам мъжа. Подозрителна кола трудно може да се открие по-късно по регистрационния номер, но все пак има някаква нищожна вероятност.

Дребосъкът влезе в една дрогерия на ъгъла и хвана телефона. Не го видях да прави друго. След малко пред магазина спря такси. Той седна в колата и тя го закара в хотел „Маркиз“. На рецепцията му дадоха ключа от стая 761. Заряха го, щом влезе в асансьора.

В „Маркиз“ всички са мои хора. На мецанина срещнах Дюран, ченгето на хотела, и го попитах:

— Кой е в седемстотин шейсет и едно?

Дюран е старомоден, белокоос мъж, който изглежда, говори и се държи като президент на много голяма банка. Преди беше капитан от полицията, началник на следствен отдел в един от големите градове на Средния запад. Веднъж притиснал по-грубо някакав изкормвач, за да измъкне признание, и онзи хвърлил топа. Вестниците мразеха Дюран. Не го оставиха на мира, докато не напусна полицията.

— Седемстотин шейсет и едно? — повтори той, сякаш внучето му го питаше защо небето е синьо. — Мисля, че е господин Мороа. Нещо конкретно ли те интересува?

— Колкото повече, толкова по-добре — признах си. — Какво знаеш за него?

— Не много. Тук е от около две седмици. Ела да видим какво можем да научим.

Минахме през регистратора, отбихме се в телефонната централа, разговаряхме с главния пиколо и разпитахме две от камериерките на етажа. Гостът от 761 дошъл преди петнайсет дни. Записал се като Едуард Мороа от Дижон, Франция. Често го търсели по телефона. Никаква поща, никакви посетители, излизал и се прибирал по

различно време, давал щедри бакшиши. По каква работа беше пристигнал, никой не знаеше.

— За какво е всичко това, ако смея да попитам? — не издържа накрая Дюран. Той така си говори.

— И на мен още не ми е ясно — отговорих искрено. — Току-що го засякох с един тип, дете не му е чиста работата, но този Мороа може изобщо да не е сгазил лука. Ако науча нещо със сигурност, веднага ще ти се обадя.

Не можех да си позволя удоволствието да кажа на Дюран, че гостът му е обсипвал с куршуми друг убиец посред бял ден пред кметството. В хотел „Маркиз“ държат на почтеността. Веднага ще намерят предлог да изхвърлят французина, после иди го търси.

— Много те моля — посъветва ме Дюран. — Знаеш, че си ни задължен за някои услуги, затова не пропускай да ни предупредиш за всичко, което би накърнило репутацията ни.

— Няма — обещах аз. — Ще те помоля за още нещо. Не съм слагал залък в устата от седем и половина сутринта. Би ли наглеждал асансьорите, за да ми кажеш, ако Мороа тръгне да излиза. Аз ще се отбия в ресторанта до входа.

— Разбира се.

По пътя видях телефон и се обадох в службата. Продиктувах на нощния дежурен номера на кадилака.

— Провери дали го имаме и на кого е. Отговорът гласеше:

— Х. Дж. Патерсън от Сан Пабло, издаден е за буик кабриолет.

Разследването по тази следа приключи. Можехме да проверим Патерсън, но беше сигурно, че няма да стигнем до нищо. Попаднат ли регистрационни номера в ръцете на бандити, все едно да търсиш изгубени непоименни акции.

Гладът ме беше налегнал яко. В ресторанта отрупах цялата маса с чинии и се захванах да го успокоявам. Между хапките премислях събитията от деня. Не се напругах особено, да не си разваля апетита. Пък и нямаше много за мислене.

Копелето имаше квартира, от която можеше да наблюдава част от жилищата на Макалистър Стрийт. Промъкна се тайно в една от кооперациите. Когато излезе оттам, стреляха по него от кола, която явно чакаше наблизо. Дали спътникът или спътниците на французина в кадилака държаха апартамента, в който отиде Копелето? Дали го

очакваха? Дали не го бяха примамили да иде там, за да го пречукат на излизане? Или те наблюдаваха главния вход, а Копелето — задния? Знаеха ли, че наблюдават едновременно едно и също място? И кой живееше там?

Не можех да отговоря на нито един от тези въпроси. Знаех само, че Копелето не се харесва на французина и неговите хора.

Ометох всички блюда за нула време и се върнах във фоайето.

Минах покрай телефонната централа и едно от момичетата — онова с бухналата на едри вълни огненочервена коса — ми кимна.

Спрях да видя какво иска.

— Твоето приятелче току-що разговаря по телефона — осведоми ме тя.

— Чу ли нещо?

— Да. Някакъв мъж го чака на ъгъла на Кърни и Бродуей. Каза му да побърза.

— Преди колко време?

— Сега ги изключих.

— Някакви имена?

— Не.

— Голяма да пораснеш!

Продължих до Дюран, който обикаляше около асансьорите.

— Минавал ли е оттук?

— Не.

— Добре. Червенокосата на телефоните ми каза, че някакъв му определил среща на Кърни и Бродуей. Май ще го хвана.

Зад хотела се качих в моята таратайка и я закарах до ъгъла на срещата.

Кадилакът на французина вече чакаше там, с други номера. Минах край него и хвърлих поглед на шофьора — около четирийсетгодишен здравеняк с каскет, нахлупен ниско над очите. Виждаше се само една голяма уста, увиснала над масивна брада.

Паркирах малко по-надолу. Не се наложи да чакам дълго. Французинът се появи иззад ъгъла, отиде пеша до кадилака и влезе вътре. Оня с масивната брада потегли. Тръгнаха бавно по Бродуей. Последвах ги.

Не пътувахме дълго и когато спряхме, кадилакът бе разположен така, че пътниците му да могат удобно да наблюдават „Венецианското

кафене“, един от най-лъскавите италиански ресторанти, каквито имаше много в тази част на града.

Минаха цели два часа.

Хрумна ми, че вътре похапва Копелето. И като си тръгне, отново ще затрецият фойерверките от тържествата, прекъснати следобед на Макалистър Стрийт. Стисках палци този път патлакът му да не се оплете в джоба. Но не мислете, че смятах да му помагам само защото са двама срещу един.

Купонът започваше да намирисва на война между гангстери. Това бяха лични отношения и не ми беше работа да се бъркам. Специално аз се надявах, докато кръжа наоколо, да спипам нещо за „Континентъл“ — един-двама оцелели в патакламата — издирвани бандити.

Не познах. Французинът не дебнеше Копелето. Бяха мъж и жена. Не можах да видя лицата. Светлината идваше иззад гърба им. От входа на ресторанта скочиха направо в едно такси.

Мъжът беше огромен — висок и широкоплещест. Жената до него се губеше. Както вероятно и всяко друго същество, по-леко от тон.

Таксито потегли и кадилакът се залепи за него. Аз, както винаги, останах на опашката.

Карахме така не повече от десетина минути.

Таксито влезе в неосветена улица, съвсем в началото на Китайския квартал. Кадилакът изскочи напред и го притисна към бордюра.

Скърцане на спирачки, крясъци, счупени стъкла. Женски писък. В малкото пространство между кадилака и таксито се мятаха хора. И двете коли се люлееха. Ръмжене. Крошета. Ругатни.

— Ей! Недейте! Не! Не! — изрева мъжки глас.

Намалих, колата ми едва-едва приближаваше към мелето. Взирах се през ситния дъжд и тъмнината, но не можех да видя почти нищо.

Бях на няколко метра от тях, когато вратата на таксито откъм тротоара рязко се отвори. От него изскочи жена. Падна на колене, изправи се и хукна насреща ми.

Приближих до бордюра и отворих дясната врата. Страничните ми стъкла бяха мокри от дъжда. Исках да я видя, като минава. Ако мадамата приемеше отворената врата за покана, няхах нищо против да си поговорим.

Така и стана. Втурна се към мен, все едно, че имахме среща. Беше с дребно овално лице, сгушено в кожена яка.

— Помогнете ми! — изхлипа тя. — Откарайте ме оттук... бързо.

Имаше нещо леко чуждестранно в произношението ѝ, но много слабо, за да се нарече акцент.

— Къде да...

Млъкнах. Това, с което ме ръгаше в ребрата, не беше показалец, а чипонос автоматичен пищов.

— Разбира се! Влизайте — настоях аз.

Тя наведе глава, за да влезе. Стиснах я с ръка за врата и я дръпнах върху скута си. Тя се заизвива ожесточено. Телцето ѝ беше силно и жилаво.

Изтръгнах пистолета от ръката ѝ и я бутнах на седалката до мен.

Тя впи пръсти в китката ми.

— Бързо! Бързо! Ох, моля ви! Тръгвайте...

— Ами приятелят ви? — попитах.

— Без него! Той е с тях! Моля ви, по-бързо...

Мъжко тяло запуши отворената врата на колата — якият шофьор на кадилака с масивната долна челюст.

Сграбчи с една ръка кожената яка около врата ѝ.

Тя се опита да изкрещи, но издаде само хриптене. Фраснах го през ченето с пистолета, който бях измъкнал от нея.

Той се опита да падне в колата. Блъснах го назад.

Още преди главата му да удари в тротоара, затръшнах вратата и вече обръщах назад по улицата.

Настъпих газта. Два изстрела изтрещяха зад нас точно когато свивахме в първата пряка. Не разбрах дали стреляха по нас. Завих още няколко пъти. Кадилакът не се появи.

Дотук добре. Тръгнах след Копелето, зарязах го заради Мороа, а после изоставих и него, за да видя коя е тази жена. Нямах понятие за какво е цялата тази дандания, но май се досещах заради кого е.

— Накъде? — попитах вече по-спокойно.

— У дома — отвърна тя и ми каза адреса. Подкарах натам, но хич не ми се ходеше. Отивахме в кооперацията на Макалистър Стрийт, в която същата вечер Копелето бе на посещение.

Гледах да стигнем колкото може по-бързо. Спътничката ми може и да не бе наясно, но аз разбрах, че всички участници в играта знаеха

това място. Исках да сме там преди французина и господин Голямо чене.

През целия път мълчахме. Тя се сгуши по-близо до мен, цялата трепереше. Гледах пътя и се чудех как да си изпрося покана в нейния апартамент. Жалко, че не задържах пистолета ѝ. Изпуснах го, когато блъснах барабата в гърдите. Можеше да стане повод да ѝ се обадя, ако не ми предложи да вляза.

Терзанията ми бяха напразни. Тя не ме покани. Настоя да се кача с нея. Съвсем се беше гипсирала.

— Нали няма да ме изоставите? — изхленчи, когато стигнахме Макалистър Стрийт. — Умирам от ужас. Не си отивайте. Ако не желаете да дойдете, оставам с вас.

Естествено, исках да видя къде живее, но нямаше нужда да оставям таратайката отпред за реклама.

— Ще свия зад ъгъла и ще паркирам — успокоих я. — После идвам с вас.

Обиколих квартала и огледах внимателно за кадилака. Нямаше го. Оставих колата на Франклин и се върнахме при блока на Макалистър Стрийт.

Тя почти ме теглеше под дъжда, който бе намалял и сега едва ръмеше.

Ръката ѝ трепереше и въпреки опитите не можа да отключи входната врата. Наложих се да ѝ помогна. Изкачихме се с асансьора до третия етаж, без да видим някого. Отключих вратата, която ми посочи, беше в задната част на сградата.

Стиснала здраво ръката ми, тя се пресегна и запали осветлението в антрето.

Не разбирах какво чака, докато не извика:

— Франа! Франа! Ах, Франа!

Отвърна ѝ приглушен лай на дребно куче. Но то не се появи.

Тя ме сграбчи с две ръце, сякаш се опитваше да изпълзи по мокрия ми шлифер.

— Те са тук! — изпищя тихо с оцъкдени от ужас очи. — Тук са!

— Трябваше ли да има някой? — попитах и я дръпнах настрана, за да не е между мен и двете врати в дъното на антрето.

— Не! Само кученцето ми Франа, но...

Измъкнах наполовина патлака си от джоба и го върнах обратно, за да съм сигурен, че няма да се закачи някъде, ако ми потрябва, а с другата ръка я отблъснах от себе си.

— Стойте тук. Ще проверя дали имате гости.

Докато пристъпвах към най-близката врата, чух гласа на Лу Махър отпреди седем години: „Стреля без грешка и е щур колкото си иска. Не страда от излишно въображение и не се спира пред нищо.“

С лявата ръка завъртях облата дръжка. С левия си крак ритнах вратата. Нищо.

Бръкнах в тъмнината, напипах ключа и запалих осветлението.

Дневна стая, всичко си беше на мястото.

Глухото джафкане на Франа идваше през отворена врата в дъното. Сега беше по-силно и по-възбудено. Спрях на прага. Светлината зад гърба ми осветяваше вътрешната стая, доколкото виждах, също празна и спокойна. Влязох и светнах лампата. Кучето скимтеше зад някаква затворена врата. Приближих се и я отворих. Тъмна пухкава топка скочи и ухапа крачола ми. Сграбчих кучето там, където трябваше да е вратът му, и го вдигнах на светлината. Козината му беше морава, с цвят на червено грозде! Беше боядисана!

Оставих настрана от мен този лаещ и скимтящ фалшив пес и се вмъкнах в следващата стая — спалня. Беше празна. Надникнах в стенния гардероб — нищо. Открих кухнята и банята. И там нямаше никой. Апартаментът беше чист. Явно Копелето бе заключил вапцаното кутре в спалнята по-рано през деня.

На връщане към антрето с кучето и доклада за мадам във втората стая зърнах разрязан плик, обърнат с лицевата страна надолу върху масата. Обърнах го. Беше от моден магазин, адресиран до госпожа Инес Алмад.

Вечеринката май ставаше международна. Мороа беше французин, Копелето — американец от Бостън, името на кучето, Франа, бе от Бохемия и съвпаднаше с малкото име на един чешки фалшификатор, когото спипах няколко месеца преди това, а Инес бе или испанско, или португалско. Представа нямах за произхода на фамилията Алмад, но със сигурност не беше американска, нито френска.

Върнах се при нея. Не бе мръднала от мястото си.

— Като че ли всичко е наред — успокоих я. — Кучето се беше залостило в килера.

— Никой ли няма?

Тя взе в ръце кутрето, зацелува рошавата му главичка и му заговори нежно на непознат за мен език.

— Вашите приятели... хората, дето се скарахте тази вечер, знаят ли къде живеете? — попитах.

За мен беше ясно, че знаеха. Исках да разбера дали тя е в играта.

Жената пусна кучето, все едно, че го забрави, и сбърчи вежди.

— Нямам представа — рече след кратък размисъл. — Възможно е. Ако е така...

Потръпна, завъртя се на пети и затръшна ядосано входната врата.

— Може да са идвали тук следобед — продължи тя. — Франа и друг път се е затваряла сама, но ме е страх от всичко. Голяма съм пъзла. Сега нали няма никой?

— Не — уверих я отново.

— Не.

Влязохме в дневната. Тя свали шапката и тъмната пелерина и едва така можах да я огледам по-добре.

Беше малко под среден ръст, около трийсетгодишна, тъмнокожа жена в ослепително оранжева рокля. Приличаше на индийка, с голи заоблени рамене, с малки крака и ръце, пръстите ѝ бяха отрупани с пръстени. Тънък гърбав нос, пълни червени устни, издължени очи с гъсти мигли. Бяха тъмни очи, но цветът им не се виждаше през тесните пролуки между клепачите. Блясъкът им едва-едва пробиваше булото на миглите. Черната ѝ коса в момента беше разрошена на копринени кичури. Върху тъмната кожа на гърдите ѝ белееше наниз от перли. На ушите ѝ висяха тежки, тумбести обеци от черен метал.

Странна птица като цяло. Не казвам, че не беше красива — по особен начин.

Докато сваляше кожата от шапката и наметката, цялата трепереше. Белите ѝ зъби прехапаха долната устна, прекоси стаята и включи електрически радиатор. Използвах суетнята и преместих пищова си в джоба на панталоните. После съблякох шлифера.

Тя излезе от стаята и почти веднага се върна с кафява еднолитрова бутилка и две водни чаши на бронзов поднос, който остави на малка масичка до радиатора.

Напълни първата чаша почти до ръба. На втората я спрях някъде по средата.

— За мен достатъчно — уточних.

Беше бренди, при това много пивко. Тя обърна своята чаша на един дъх, разтърси рамене и доволно въздъхна.

— Сигурно ме мислите за откачена — усмихна се тя. — Натрапих ви се на улицата, без изобщо да ви познавам, и само ви хабя времето и нервите.

— Нищо подобно — излъгах много сериозно. — Мисля, че сте доста хладнокръвна за жена, която без съмнение не е свикнала с такива истории.

Тя придърпа малък диван по-близо до радиатора и до масичката с бутилката. Настани се там и ми кимна да седна до нея.

Моравото куче скочи в скута ѝ. Тя го свали долу. То понечи да се върне. Острият връх на обувката ѝ рязко го запрати настрани. Франа изскимтя, подви опашка и се свря под един стол в другия край на стаята.

Заобиколих покрай цялата стая, за да избегна прозореца. Имаше перде, но не бе достатъчно плътно, за да скрие всичко от очите на Копелето, ако стоеше в своята бърлога и зяпаше насам с бинокъл.

— Всъщност не съм хладнокръвна наистина — рече тя, докато се намествах до нея. — Ужасно съм страхлива. И дори започвам да свиквам... Всичко е заради мъжа ми, по-точно онзи, дето ми беше мъж. Трябва да ви разкажа. Заслужавате обяснение заради кавалерството, което проявихте, а и не искам да мислите неща, които не са верни.

Опитах да си придам доверчив вид. И се приготвих да не повярвам на нито една нейна дума.

— Ревнив е до безумие — продължи тя с тихия си нежен глас и с онова особено произношение, съвсем слабо доловимо, за да се нарече чуждестранен акцент. — Стар и невероятно гаден. Праща разни мъже по петите ми. Веднъж имаше и жена... тези, които видяхте, не са първите. Не знам защо ме преследват. Да ме убият може би, да ме осакатят, да ме нарежат на парчета... дявол знае.

— А онзи, с когото пътувахте в таксито, и той ли е от тях? — попитах. — Карах след вас, когато ви нападнаха, и го видях. Той какъв е?

— И той е с тях! Отначало не знаех, но явно е така. Той не ме защитава. Номера и нищо повече.

— Пробвахте ли да свирнете на ченгетата за сладурчето?

— Не ви разбрах.

— Оплаквахте ли се в полицията?

— О, да — сви тя шоколадови рамене, — но по-добре да си бях мълчала. Беше в Бъфало и знаете ли как го укротиха, мисля, че така му казвате? С глоба от хиляда долара. Голяма работа! Какво са хиляда долара за неговата ревност? Дори... дори не искам да си спомням колко глупости се изписаха по вестниците... подигравките им. Трябваше да напусна Бъфало. Да, веднъж пробвах да свирна на ченгетата. Но никога повече.

— Бъфало? — опипах почвата. — Живял съм там известно време — на Кресънт Авеню.

— Знам го. Това е точно до Делауер Парк.

Така беше. Но това, че знаеше една улица в Бъфало, не доказваше нищо.

Тя ми наля още бренди. Аз реагирах светкавично и пак ограничих грамажа до количество, подходящо за човек, който има работа. Нейната чаша се напълни догоре, както преди. Отпихме и тя ми поднесе лакирана кутия с цигари — дълги и тънки, свити на ръка в черна хартия.

Дръпнах от моята само два-три пъти. На миризма, вкус и горене беше като барут.

— Не ви ли харесват цигарите ми?

— Аз съм малко старомоден — извиних се, смачках фасата в бронзовия пепелник и бръкнах в джоба за моя пакет. — Стигнал съм едва до тютюн. Какво има в тези фойерверки?

Тя се разсмя. Смехът ѝ бе приятен и някак гугукащ.

— Ужасно съжалявам. Много хора не ги харесват. Прибавила съм индийски тамян към тютюна.

Замълчах. Нормално беше да се очаква подобно нещо от жена, която боядисва кучето си мораво.

Точно в този момент то се размърда под стола и задраска с нокти по пода.

Жената с шоколадовия цвят изведнъж се оказа в скута ми, в обятията ми и с ръце около врата ми. Съвсем отблизо, ококорени от

ужас, очите ѝ съвсем не изглеждаха тъмни. Бяха сиво-зелени. Тъмнината идваше от сянката на тежките мигли.

— Кучето беше — уверих я и я върнах на мястото ѝ на дивана. — Играе си под стола.

— Ох! — въздъхна тя с огромно облекчение.

Дойде време за нова порция бренди.

— Виждате каква страхотна пъзла съм — поясни тя, след като изля в устата си третата конска доза. — Но, ах, толкова много ми се струпа на главата. Чудя се как още не съм откачила.

Може би трябваше да ѝ кажа да не се фука прекалено, защото бездруго не е далеч от полудяването, но вместо това кимнах състрадателно.

Тя захапа нова цигара на мястото на предишната, която изпусна от уплаха. Очите ѝ отново се превърнаха в тъмни, тънки процеци.

— Май не беше прилично — тя се усмихна някак особено и на едната ѝ буза се появи малка трапчинка — да се хвърля в ръцете на мъж, без да знам нито името му, нито какъв е.

— Лесно ще го уредим. Казвам се Йънг — излъгах — и мога да ви осигуря кашон скоч на цена, която ще ви учуди. Няма да се обидя, ако ме наричате Джери. Така правят повечето от дамите, на които позволявам да седят в скута ми.

— Джери Йънг — повтори тя сякаш на себе си. — Хубаво име. Значи ти си контрабандистът на алкохол?

— Не съм само аз, има и други — уточних. — Това е Сан Франциско.

Оттук нататък играта загрубя.

Всичко в тази матова жена беше съмнително, с изключение на страха ѝ. Здравата бе уплашена. И нямаше намерение да остане сама тази нощ. Смяташе да ме задържи като масажист на следващите физиономии, които се покажат. Мислеше си, че каквато е засукана, лесно ще ме омае. Сигурно щеше да падне голямо сваляне. Въобще не беше обременена от скрупули или някакъв свян.

Аз пък си мислех друго. Когато удари последният гонг, да отведа, тази сладурана и някои от нейните приятелчета в градския затвор. Това бе главната и далеч не единствената причина да не се разкисвам.

Бях готов да вися с нея, докато нещата се пораздвижат. По всичко личеше, че следващото действие ще се играе в този апартамент.

Трябваше обаче да скрия папката с моя сценарий. Не вървеше да ѝ кажа, че според него тя има второстепенна роля. Налагаше се да се преструвам, че съм там от едното желание да я пазя. Друг на мое място щеше да мине с позата на кавалер и рицар, закрилник на женската чест. Но нямах подходящия вид за такива пируети. Трябваше да я държа настрана, без да усети, че причината не е лична. Не беше лесно. Действаше прекалено направо, пък и доста се наля с бренди.

Не се залъгах, че е привлечена от хубостта и големия ми чар. Имах яки мишци и големи юмруци. Тя беше загазила. Аз бях единствената ѝ закрила. Просто нещо, което да застане между нея и опасността.

Освен всичко друго, не съм нито достатъчно млад, нито достатъчно възрастен да откачам по всяка жена, която покаже, че си пада по мен. На моята средна възраст, около четирийсетте, мъжът поставя преди красотата други женски качества — откровеността например. Тази кафява мадама ме дразнеше. Беше много сигурна в себе си. Работеше грубо. Опитваше се да ме хване като някое селско момче. Но въпреки това и аз съм от плът и кръв. Жената знаеше да говори с лицето и тялото си. Не я харесвах. Надявах се да я опандизя, преди да хлътна по нея. Ала ще бъда лъжец, ако не призная, че успя да ме възбуди вътрешно с притисканията си и поканите на дивана, а и това бренди на всичкото отгоре...

Загрубя играта — няма шега.

По едно време, аха да си вдигна чуковете. Извадих часовника си и го погледнах — два и шест. Натезалата ѝ от пръстени ръка го покри и го пхна обратно в джоба ми.

— Моля те, Джери! — Напрежението в гласа ѝ бе истинско. — Не можеш да си тръгнеш. Не можеш да ме зарежеш. Няма да го понеса. Ще тръгна след теб по улиците. Не ме оставяй да ме убият тук!

Пак се облегнах назад.

След няколко минути остър звън процепи тишината.

Тя направо се разпадна на парчета. Покатери се върху мен, голите ѝ ръце щяха да ме удушат. Едва успях да разхлабя малко хватката и да попитам:

— Какво звъни?

— Домофонът. Не му обръщай внимание.

Потупах я по рамото.

— Хайде, бъди добро момиче и отговори. Нека видим кой е.

Тя ме стисна още по-силно.

— Не! Не! Не! Това са те!

Отдолу пак позвъниха.

— Обади се — настоях.

Тя заби нос в гърдите ми и се залепи за мен.

— Не! Не!

— Добре — рекох. — Аз ще видя.

Откопчих се, станах и отидох в антрето. Тя тръгна след мен. За последен път опитах да я убедя да се обади. Отказа, но нямаше нищо против аз да говоря. Искаше ми се онзи долу който и да беше той, да не разбере, че мацката не е сама. Но с упорита жена човек не може да излезе наглава.

— Казвай — избоботих в слушалката.

— Ти пък кой си бе? — изрева зловец дрезгав глас.

— Какво искаш?

— Да говоря с Инес.

— Кажки какво има — предложих — и аз ще ѝ го предам.

Домакинята бе обгърнала ръката ми и притискаше ухо към слушалката.

— Това е Били — прошепна тя. — Кажки му да се разкара.

— Трябва да се разкараш — предадох чинно посланието.

— Така ли? — изрева онзи още по-дрезгаво и по-зловецко. — Ще отвориш ли вратата, или да я разбия?

Този юнак не се шегуваше. Без да искам съгласието на дамата, натиснах бутона, който отключваше входа.

— Заповядай — поканих го любезно. — Качва се — обясних ѝ. — Да се скрия ли зад вратата и да го прасна по черепа, като влиза? Или искаш първо да говориш с него?

— Не го удрай! — възкликна тя. — Това е Били.

Толкова по-добре. Нямах намерение да му троша китарата, преди все пак да разбере кой е и какъв е. Искях и да видя какво ще каже тя.

Били се качи бързо. Щом позвъни, отворих вратата, жената стоеше до мен. Той не изчака да го поканят. Нахълта вътре и едва не ме помете. Гледаше ме свирепо. Беше цяло страшилище!

Огромна накъдето и да го мериш, но в никакъв случай дебел — една грамада с червено лице и рижа коса. Носът му беше одран, имаше

кървави резки по едната буза, а другата бе подута. Върху рошавата му пламтяща грива липсваше шапка.

Единият джоб на палтото му бе откъснат, а на съдрано десетсантиметрово парче от плата висеше копче.

Беше здравенякът, дето се качи с Инес в таксито.

— Кой е тоя глупак? — попита той и посегна да ме сграбчи с тежките си лапи.

Знаех, че жената не е с всичкия си. Като нищо можеше да остави това пребито чудовище да ме съдвече. Но не го стори. Нежно хвана едната му ръка и го успокои.

— Не бъди груб, Били. Той е приятел. Без него тази вечер нямаше да се измъкна.

Чудовището свъси вежди. После лицето му просветна и двете му длани стиснаха нейната.

— Щом се отърва, всичко е наред — каза той пресипнало. — Ако бяхме навън, щях да им дам да разберат. В онова такси нямаше къде да се завъртя. Един от ония ме разкраси.

Ама че работа. Този гигантски клоун се извиняваше, че са го накълцали заради мадама, която е изфирясала начаса и го е зарязала да се оправя както може.

Тя го поведе към дневната, аз тръгнах след тях. Седнаха на диванчето. Избрах си стол встрани от прозореца, вероятно наблюдаван от Копелето.

— Какво стана, Били? — Пръстите ѝ докоснаха одраната му буза и обеления нос. — Боли ли те?

Той се ухили срамежливо, но доволно. Другата му страна не бе подута от кроше — дъвчеше огромна буца тютюн.

— Не си спомням — призна. — Така ме халосаха, че се свестих след два часа. Таксиджията изобщо не се намеси, но излезе точен и разбра откъде ще паднат пари. Не се разписка или нещо такова. Закара ме при лекар, дето няма да дрънка, и оня ме позакърпи, после дойдох тука.

— Видя ли ги кои бяха? — попита тя.

— Уха! И ги видях, и ги почувствах, и попарата им сърбах.

— Колко бяха?

— Само двама. Един дребосък с палка и един мъжага с месеста брада.

— Само те ли? Нямахте ли един по-млад, висок и слаб?

Май ставаше дума за Копелето. Тя мислеше, че той и французинът са комбина.

Били поклати рошавата си, пребитата глава.

— Тц. Бяха само двамата.

Тя се намръщи и прехапа устна. Били ме изгледа, очите му казаха: „Обирай си крушите!“

Жената улови погледа. Обърна се към него и го погали по тиквата.

— Горкичкият Били — завайка се тя майчински. — Главата му така жестоко пострада заради мен, а аз го държа тук и го занимавам, вместо да се прибере у дома и да си почине. Тръгвай, Били, пък сутринта бедната ти главица като се пооправи, ще ми се обадиш, нали?

Червеното му лице потъмня. Очите му изливаха злоба към мен.

Тя се разсмя и го потупа по бузата, зад която подскачаше топката тютюн.

— Недей да ревнуваш от Джери. Той е влюбен до уши в една руса, бледа красавица и й е напълно верен. Дори тоничко не харесва жени с тъмна кожа. — Тя ми се усмихна съучастнически. — Нали така, Джери?

— Не — отрекох. — Освен това всички жени са тъмни.

Били прехвърли тютюна под одраната буза и наду перки.

— Какви ги плещи тоя? — изръмжа.

— Нищо лошо не иска да каже — засмя се тя. — Това е само лаф.

— Така ли? — Били съвсем се бе наострил. Започвах да мисля, че не му харесвам. — Кажи тогава на твоя шишко да си запази модерните шегички за него. Нещо ме дразнят.

По-ясно от това — здраве му кажи. Били искаше да се скараме. Домакинята явно го държеше изкъсо и можеше да го укроти, но само се разсмя отново. Нямахте смисъл да се напругам да открия причина в което и да е нейно действие. Тя беше хахо. Може би си мислеше, че щом сме толкова дръпнати и няма как да ни кътка и двамата, по-добре да ни остави да се сбием и след това да продължи с по-добрия трепач.

Във всеки случай назряваше пердах. Обикновено предпочитам примирието. Отдавна бе минало времето, когато се биех за забавление. Но често ми се налагаше, та един път повече или по-малко нямахте

значение. В повечето случаи нищо чак толкова лошо не става, дори да паднеш. Нямах намерение да отстъпвам само защото онова говедо бе по-яко от мен. Винаги ми беше вървяло срещу по-едрите. Вече го бяха били тази вечер. Това трябваше да го е поизстискало. Искях да се навъртам около апартамента още известно време, ако можеше да се уреди. Щом Били бе настроен за бой — а така изглеждаше, — да заповяда.

Лесно можех да го предизвикам — каквото и да кажех, щеше да го използва.

Ухилих се в червената му мутра и тържествено предложих на домакинята:

— Ако го полееш с мастило, ще стане същият цвят като другото псе.

Колкото и тъпо да беше, свърши работа. Били скочи на крака и сви лапите си в юмруци.

— Я да се поразходим двамата — реши той. — Навън има достатъчно място.

Станах, отблъснах стола назад с крак и цитирах Червения Бърнс:

— „Ако си достатъчно близо, и стаята стига.“

На човек като него няма нужда много да обясняваш. Тръгнахме да се обикаляме.

Започнахме с юмруци — Той замахна с десния към главата ми. Аз се гмурнах под него и забих с все сила ляв и десен в шкембето му. Оня си глътна тютюна. Ала не се предаде. Малко мъже са толкова яки, колкото изглеждат. Той беше от тях.

Въобще не му беше ясно за какво става дума. Неговата представа за бой бе да застане и да размахва юмруци — ляв, десен, ляв, десен. Само дето не вкара нито един кош. Целеше се все в главата, а нея отклонявах най-лесно.

Имах достатъчно пространство да се движа. Бомбардирах корема му. Блъсках го в гърдите. Пак в корема. След всеки мой удар той сякаш порастваше с два сантиметра и две кила и набираше още конски сили. Когато удрям, не се шегувам, ала този дънер от мускули дори не се трогна, че го накарах да си изяде тютюна.

Винаги с право съм се гордял, че мога да се бия. Сега бях разочарован, че това туловище понася всичките ми самоотвержени

крошета, без дори да изохка. Но не се отчайвах. Не можеше вечно да стърчи така. Овладях се и се съсредоточих върху работата.

На два пъти ме фрасна. Първо в рамото. Ударът почти ме завъртя. Не знаеше как да продължи. Сбърка посоката. Избягах му. Втория път ме уцели в челото. Някакъв стол ме подпря да не падна. Заболя ме. Но него трябва да го е заболяло повече. Черепът е по-твърд от кокалчетата. В последния миг се измъкнах изпод налитащото туловище и му треснах един по тила за спомен.

Докато Били се изправяше, над рамото му зърнах лицето на жената. Очите ѝ блестяха зад тежките мигли, полуотворената ѝ уста откриваше белите ѝ зъби.

Били се умори от бокса и го обърна на борба с хватки. Аз лично бих останал на бой с юмруци. Но не можех да му откажа. Беше домакин. Сграбчи ме за китката, дръпна ме и гърдите ни се сблъскаха.

И в тази работа го биваше колкото в онази. Не му и трябваше. Беше достатъчно тежък и достатъчно силен, и направо си играеше с мен.

Оказах се под него, когато паднахме на пода и се затъркаляхме. Голямо напъване хвърлих. Напразно. Три пъти му приложих ножица, но късите ми крака не можеха да обхванат онова огромно тяло. Отхвърляше ме така, сякаш забавляваше бебе. Нямаше никакъв смисъл да се мъча с краката му. Никой не можеше да ги тръшне. Ръцете му не бяха по-слаби. Отказах се от всякакви опити.

Нищо, което знаех, не помагаше срещу това чудовище. Беше извън моята категория. Гледах да пестя силите, които ми бяха останали, пазех се да не ме смаже и дебнех възможност да го надхитря.

Доста ме подмята насам-натам. Тogaва дойде моят ред.

Бях паднал По гръб, изстискан почти докрай, може би с изключение на един-два вътрешни органа. Той коленичи разкрячен над мен и ме сграбчи с грамадните ръце за гърлото.

Много неща не му бяха ясни на юнака!

Така не се души човек — не и ако ръцете му са свободни и знае, че всяка ръка е по-силна от всеки единичен пръст.

Изсмях се в моравата му мутра. Хванах кутретата му и започнах да ги отделям от врата си. Нямаше място за майтап. Аз бях загазил

съвсем, а той не. Но пръстът на всекиго е по-слаб от ръката на всеки друг. Извих кутретата назад. Счупиха се едновременно.

Той изрева. Докопах следващите пръсти — безименните.

Единият от тях отиде. Миг преди да спраскам и другия, Били ме пусна.

Надигнах се и забих рязко глава във физиономията му. Измъкнах се изпод него и двамата едновременно скочихме на крака.

На вратата се позвъни.

От лицето на жената изчезна всякакъв интерес към двубоя. Появи се страх. Тя запуши устата си с ръка.

— Попитай кой е — изпъшках.

— Кой... кой е? — изхриптя тя безжизнено.

— Госпожа Кийл — долетя възмутеният отговор от стълбището.

— Спрете веднага тази тупурдия! Наемателите се оплакват! И с основание! На какво прилича това? Кое време е? Стига с тия гости и дандани!

— Хазяйката — прошепна мургавелката. После се провикна към вратата:

— Извинете, госпожо Кийл. Няма да има повече шум.

През вратата се чу нещо като подсмърчане и шум от отдалечаващи се крачки.

Инес Алмад се смръщи укорително към Били.

— Не биваше да правиш така — скара му се.

Той смирено местеше очи ту към пода, ту към мен. Както ме гледаше, лицето му пак се наля с кръв.

— Съжалявам — измънка той. Предложих на момчето да се поразходим. Сега ще излезем и няма да вдигаме шум тук.

— Били! — скастри го тя и започна да му чете конско. — Тръгвай да си оправяш раните. Като не можеш да се биеш, аз нямам намерение да стоя тук сама, докато ми теглят куршума!

Камарата от мускули пристъпваше от крак на крак, не смееше да я погледне в очите и имаше безкрайно жалък вид. Въпреки това упорито тръсна глава.

— Не мога, Инес — промърмори той. — С момчето трябва да се оправим. Той ми строши пръстите и аз трябва да му разбия ченето.

— Били!

Тя тропна ядно с краче и го погледна властно. На оня му идеше да легне по гръб и да размаха лапички във въздуха. Но не отстъпи.

— Трябва — упорстваше той. — Няма начин.

Гневът се изпари от лицето ѝ. Усмихна му се много нежно.

— Милият стар Били — промърмори и отиде до писалището в ъгъла.

Когато се обърна, в ръката ѝ имаше пистолет. Черното му око гледаше в гърдите на юнака.

— Сега, — измърка тя, — изчезвай!

Рижавият бавно схващаше. Отне му цяла минута да проумее, че жената, която обича, го гони навън с пищов. Голямото чучело може би загряваше, че с тези три счупени пръста вече е вън от играта. Мина още една минута, докато приведе краката си в движение. Тръгна бавно към вратата и още не вярваше, че това, което става, е истина.

Жената го следваше стъпка по стъпка. Минах пред тях да му отворя вратата.

Завъртях дръжката. Вратата се отвори навътре и ме притисна до стената.

На прага стояха Едуард Мороа и онзи, дето го фраснах по голямото чене. И двамата с патлаци.

Погледнах към Инес Алмад, озадачен какво ли ще ѝ скимне пък сега на тая откачалка. Не беше толкова луда, колкото я мислех. Едновременно изпищя и пусна патлака на пода.

— Ах! — възкликна французинът. — Господата си тръгват? Нали може да поостанете?

Онзи с голямото чене — сега по-величествено от всякога и подпечатано с моя патлак — не беше толкова учтив.

— Назад, пиленца! — заповяда той и се наведе за пистолета, който мадамата бе изпуснала.

Все още държах бравата. Отпуснах я малко рязко, за да изтрака и да не се чуе как натискам бутона, който държи вратата отключена. Имах нужда от помощ и ако тя дойдеше, исках между мен и нея да има възможно най-малко ключалки.

После Били, Инес и моя милост се върнахме безславно в дневната. Мороа и помощникът му също имаха по нещо за спомен от боя в таксито. Едното око на французина бе насинено и затворено — истинска прелест. Дрехите му бяха раздърпани и кални. Въпреки това

ги носеше наперено, барабар с бастуна, стиснат под мишницата на свободната му от пищова ръка.

Голямото чене ни държеше на мушка с двата патлака, неговия и на мацката, докато Мороа обискира мен и Били. Измъкна моето желязо и го прибра в джоба си. Били нямаше оръжие.

— Нали нямате нищо против да отстъпите назад до стената? — нареди той учтиво, като свърши с огледа.

Нямахме нищо против и отстъпихме назад. Едното ми рамо опря в пердето на прозореца. Закачих го, завъртях се леко, придърпах го към мен и открих трийсетина сантиметра от стъклото.

Ако Копелето наблюдаваше, нямаше начин да не види французина — човека, който предната вечер стреля по него. В Копелето ми беше надеждата. Входната врата на апартамента бе отключена. Ако Копелето проникнеше в сградата, което не би го затруднило, пътят му беше открит. Не знаех какво търси в тая игра, но ми се щеше да намине и се надявах да не ме разочарова. Ако всички се съберяха на едно място, каквато и да я бяха забъркали, може би щеше да лъсне, та и аз да разбера.

Междувременно гледах да съм по-далеч от прозореца. Копелето можеше да реши да ни изпрати малко олово през улицата.

Мороа гледаше Инес. Голямото чене ни държеше на мушка двамата с Били.

— Аз не *comprends le anglais* добре — занарежда французинът подигравателно. — Та затуй не разбрал къде ти казала, че ще срещнем, мислех, казва в Ню Орлиънс. Пък то било Сан Франциско. Много извинявам се за грешка. Съжалявам, че оставил теб да чака. Но сега аз тук. В тебе ли е мой дял?

— Не. — Тя разпери безпомощно ръце. — Копелето го взе, всичко ми задигна.

— Какво? — Усмивката на Мороа изчезна и той заряза водевилните номера. Здравото му око почервения от яд. — Как е могъл, освен ако...

— Той ни подозираше, Едуард. — Устните й трепереха нервно.

Очите й молеха за доверие. Лъжеше.

— Проследил ме е. Щом дойдох тук, цъфна още на другия ден. Взе всичко. Страхувах се да те срещна. Нямаше да ми повярваш. Ти нали не...

— C'est incroyable! — Мороа се ядоса сериозно. — Хванах първия влак на юг след нашата... нашия спектакъл. Може ли да се е качил в същия влак, без да го видя? Non! А как иначе ще стигне до теб преди мен? Нещо ме будалкаш, та petite Инес. Няма съмнение, че с Копелето сте комбина. Но не в Ню Орлиънс. Там не си ходила. Дошла си направо тук, в Сан Франциско!

— Едуард! — захленчи тя и вкопчи ръка в ръкава му, а с другата се хвана за гърлото, сякаш трудно вадеше думите си оттам. — Как може да мислиш така? Нашите седмици заедно в Бостън не ти ли говорят, че не е истина? Мога ли да те предам заради някого като Копелето заради когото и да било? Толкова ли ме познаваш, за такава ли ме имаш?

Биваше я за актриса. Беше пленителна, беше патетична и каквато още ви хрумне... включително и опасна.

Французинът отскубна ръкава си от нея и отстъпи крачка назад. Тънките му мустачки се изкривиха, мускулите на челюстите му изпъкнаха. Здравото око се кокореше тревожно. Успя да го омае, макар и не съвсем. Ала играта едва сега започваше.

— Не знам какво да мисля — призна си той. — Ако съм грешил... трябва първо да намеря Копелето. Тогавя ще разбере всичко.

— Няма нужда да ме търсиш, братко. Дойдох ти на крака!

Копелето стоеше на вратата. С по един черен револвер във всяка ръка. Заредени.

Трогателна картина.

На прага Копелето — мършав младок на двацет и няколко, с изпито лице и безизразни очи, които му придават още по-порочен вид. Стърчащите в ръцете му пистолети сочат към всички и никой, зависи откъде ги гледаш.

Жената с шоколадовата кожа притиска свити юмруци към лицето си, очите ѝ са толкова разширени, че ясно се вижда зеленикавата им сивота. Уплахата, която дотогава прозираше в тях, е нищо в сравнение със сегашния ужас.

Французинът, обърнат към Копелето с насочено срещу него оръжие, още стиска бастуна под мишница, лицето му е чисто бяло петно. Голямото чене, полуизвърнат назад, се опитва да види през рамо кой е на вратата, единият му пистолет се мести заедно с погледа му.

Били — огромен, пребит мъжага, стърчи като статуя, не е обелил дума, откакто Инес Алмад го подкара с пищов да си ходи.

И накрая — моя милост. В леглото си щях да се чувствам където по-удобно, но не изпаднах в паника. Всичко се нареждаше щогоде задоволително. В тези стаи щеше да се случи нещо. Но няха никакво време да гадая кому и какво точно. Що се отнася до мен, разчитах да ги спипам всичките закуп. Малко хора ги убиват просто така. Повечето скоропостижно поминали се ги убиват за нещо. Имах двайсетгодишен опит в тия работи. Можех да разчитам да съм сред оцелелите в предстоящата виелица. И се надявах да взема другите оживели да се повозим до едно място.

Но засега положението бе в ръцете на мъжете с патлаците — Копелето, Мороа и Голямото чене.

Копелето проговори пръв. Цвилецият му глас ставаше още по-неприятен през ноздрите на месестия му нос.

— Тука изобщо не ми прилича на Чикаго, но все пак се събрахме.

— Чикаго! — избухна Мороа. — Ти не си ходил в Чикаго!

Копелето му се ухили.

— Ами ти? Ами тя? За какво да ходя там? Мислиш, че двамата с нея сме ти избягали, нали? Добре де, щяхме да го направим, ако тя не ме беше прецакала, както направи с тебе и както тримата преметнахме оня глупак.

— Възможно е — отвърна французинът, — но не ме будалкай, че с Инес не сте заедно. Не те ли видях вчера следобед да излизаш оттук?

— Добре си видял — съгласи се Копелето. — Само дето ютията ми се заплете в джоба, иначе нямаше да видиш нищо повече. Но сега не искам да се караме. Смятах, че ти и тя сте ме изпързали, както ти мислиш за нас. Но от това, което чувам сега, разбирам друго. Тя ни е баламосвала и двамата, френски, както ние преметнахме оня тъпанар. Още ли не вдяваш?

Мороа бавно поклати глава.

Само пищовите, които държаха един срещу друг, им пречеха да се разберат.

— Виж сега — рече нетърпеливо Копелето. — Нали трябваше да се съберем в Чикаго и после — всеки по пътя си?

Французинът кимна.

— Да, но тя ми казва да я чакам в Сейнт Луис, а теб да не те броим — продължи Копелето. — Тебе те засилва чак в Ню Орлиънс, за да ме чупите мен. А мацето ни тегли шута и на двамата и изчезва с плячката в Сан Франциско. И двамата сме едни глупаци, френски, и няма защо да се караме. Има достатъчно за две тлъсти порции. Станалото — станало, дай да сложим кръст и да делим наполовина. Чат ли си — не те моля. Правя ти предложение. Ако не ти харесва, майната ти! Познаваш ме. Досега никой не е успял да ме изпревари в стрелбата. Избирай!

Известно време французинът не каза нищо. Беше навит, но не искаше да отстъпи толкова бързо. Не знам дали повярва на Копелето, но със сигурност вярваше в желязото му. Зареден револвер стреля доста по-бързо от автоматичен пистолет. Копелето имаше предимство. И беше много убедителен, защото си личеше, че въобще не му пука какво ще стане после.

Накрая Мороа погледна въпросително към Голямото чене. Онзи само облиза устните си.

Мороа пак се обърна към Копелето и кимна.

— Прав си — отрони той. — Така ще направим.

— Браво! — Копелето не помръдна от мястото си. — Дай сега да видим кои са тези смотаняци.

— Онези двамата — Мороа кимна към Били и мен — са приятели на нашата Инес. Този — посочи Голямото чене — е мой човек.

— Значи е с теб, така ли? Нямам нищо против — отсече делово Копелето. — Сигурно разбираш, че неговият пай влиза в твоя. Аз взимам половината, вие се оправяйте.

Французинът се навъси, но даде знак, че е съгласен.

— Взимаш я, ако я намерим.

— Не бери грижа — успокой го Копелето. — Всичко е тук и ще го гепим.

Той прибра единия револвер и пристъпи навътре в стаята, а ръката с другия пищов отпусна свободно до тялото си. Докато прекосяваше стаята, за да стигне до жената, се стараяше нито за миг да не бъде с гръб към Мороа и Голямото чене.

— Къде е стоката? — попита той.

Инес Алмад навлажни червените си устни с език и го погледна нежно.

— Всички сме от един дол дренки, скъпи. Всеки искаше да прибере цялата плячка за себе си. Вие с Едуард сложихте кръст на станалото. Аз с какво съм по-лоша от вас? Всичко е у мен, вярно. Но не е тук. Ще почакате ли до утре? Ще го взема и ще делим на три, както се бяхме разбрали отначало. Става ли?

— Вече не! — отрязва я Копелето категорично.

— Справедливо ли е? — рече тя жално и брадичката ѝ леко затрепери. — Каква е разликата между моето предателство и вашето? Вие...

— Не ни ги пробутвай тия! — прекъсна я Копелето. — Ние с френчето сме комбина, защото иначе няма да стигнем доникъде. Твоята е друга. Ти не ни трябваш. Така или иначе, ще вземем всичко. Ти си аут! Казвай къде е!

— Не е при мен! Не съм толкова тъпа да ги оставя тук, където лесно ще ги намерите. Имате нужда от помощта ми. Без мен не можете...

— Глупачка! Щях да се хвана, ако не те познавах! С твоята проклета лакомия не би ги скрила далеч от себе си. Но май си по-страхлива, отколкото алчна. Веднъж, ако те фрасна, ще клекнеш, няма кой да ми попречи.

Тя се сви назад от вдигнатата му ръка. Французинът побърза да се намеси.

— Дай първо да претърсим наоколо. Ако не намерим нищо, тогава ще решаваме какво да правим.

Копелето се изсмя иронично.

— Добре. Но да си знаеш — не тръгвам оттук без моя дял дори ако трябва да разкъсам тая пачавра. Щяхме да свършим по-бързо, но щом искаш, да поровим. Твоят, както там му викаш, може да ги пази тия мухльовци, докато търсим.

Захванаха се за работа. Копелето прибра револвера и извади автоматичен нож с дълго острие. Французинът отви долната част на бастуна и оттам лъсна петдесет-сантиметрова кама.

Двамата хич не си поплюваха. Започнаха от стаята, в която бяхме. Изкормиха и оглозгаха всичко до кокал. Разглобиха картините и мебелите. Измъкнаха пълнежа на тапицериите, нацепиха мокета.

Отпраха тапетите. Работеха, без да бързат. Всеки внимаваше другият да не мине откъм гърба му. На Копелето му бе по-трудно — трябваше да се пази и от Голямото чене.

След като изтърбушиха дневната, минаха в съседната стая и зарязаха жената. Били и аз останахме сред боклуците. Голямото чене ни държеше на мушка с двата пицова.

Щом французинът и Копелето се скриха оттатък, мадамата реши да пробва номерата си върху нашия пазач. Беше много сигурна, че знае как да се оправя с мъжете, само това мога да кажа.

Известно време оглежда изпитателно Голямото чене, после много мазно го попита:

— Мога ли да?...

— Не може! — изръмжа силно той. — Затваряй си устата!

Копелето се появи на прага.

— Млъквайте всички, някой да не го отнесе — озъби се и се върна да си продължи работата.

Жената имаше твърде високо мнение за себе си, за да се откаже лесно. Не проговори повече, ала хвърляше такива погледи на Голямото чене, че той се изчерви и изпоти. Беше просто момче. Не вярвах мацката да успее. Ако бяха само двамата, щеше да го схруска за нула време. Но той нямаше да поддаде пред очите на още двама души.

По едно време нещо изквича — търсачите явно се бяха натъкнали на моравата Франа, която се скри още при появата на Мороя и Голямото чене. Квиченето рязко секна и това не предвещаваше нищо добро за кучето.

Тарашът в другите стаи продължи близо час. Не намериха нищо. Когато се върнаха при нас, в ръцете си държаха само ножовете.

— Казах ви, че не са тук — рече победоносно Инес. — Няма ли сега да...

— Хич не се надявай да ти повярвам. — Копелето сгъна ножа и го пусна в джоба си. — Знаем, че са тук.

Той я сграбчи за китката и поднесе разперена длан пред лицето й.

— Дай ги сама или ще си ги взема аз.

— Не са у мен! Кълна се!

Устата му се изкриви в свирепа гримаса.

— Лъжкия!

Изви ръката ѝ и я накара да падне на колене. Свободната му ръка се протегна към презрамката на оранжевата ѝ рокля.

— Ей, сега ще разбере — закани се той.

Били се размърда.

— Ей! — извика той и задиша тежко. — Недей така!

— Чакай, Копеле! — намеси се и Мороа, който сглобяваше бастуна си. — Да видим дали няма друг начин.

Копелето пусна жената и бавно се отдръпна три крачки назад. Очите му бяха мъртви кръгове с цвят, който нито има име, нито може да се опише — безизразни очи на човек, чиито нерви изключват при възбуда.

Той разтвори палтото си с кокалести ръце и ги подпря на кльощавия си таз.

— Дай да се разберем, френски. С мен ли си или с нея?

— Разбира се, че съм с теб, но...

— Няма, „но“. Щом си с мен, не се опитвай да ми пречиш. Ще я побъркам тая кукла, без майтап. Казвай какво да правим.

Французинът сви устни и мустачките се качиха на носа му. Сбърчи вежди, а под тях здравото му око щеше да изскочи от мислене. Нямаше какво да направи и го знаеше. Накрая сви рамене.

— Прав си — призна той. — Трябва да я обискираме.

Копелето само му изръмжа презрително и се върна при жената.

Тя отскочи и се хвърли върху мен. Двете ѝ ръце обвиха врата ми както обикновено.

— Джери! — запищя тя в лицето ми. — Не му позволявай! Джери, моля те!

Стоях и мълчах.

Не намирах, че е много любезно от страна на Копелето да я опипва, но имаше няколко причини да не го спирам. Първо, не исках с нищо да забавя изравянето на онази „стока“, за която толкова много се говореше. Второ, не съм сър Галахад. Тази хубавица беше изиграла съдружниците си и сама се бе насадила на пачи яйца. Сега се налагаше сама да се оправя. И най-вече трето, Голямото чене ме ръчкаше отстрани с гърмящо желязо, за да ми напомни, че не бива да правя нищо, освен, ако не искам да ми светят маслото.

Копелето дръпна Инес настрана. Аз не му попречих.

Той я завлече пред това, което беше останало от диванчето до радиатора, и кимна на французина да се приближи.

— Дръж я, докато я пребарам — нареди му Копелето. Тя пое дълбоко дъх. Преди да успее да го превърне в писък, дългите пръсти на Копелето се впиха в гърлото ѝ.

— А си пропяла, а ти извих врата като на пиле — заплаши той.

Тя изпусна дъха си със свистене през носа.

Били размърда крака. Обърнах се и го погледнах. Пухтеше тежко. По челото му бе избила пот. Молах се да не си изпусне нервите, преди да сме видели „стоката“. Ако изчакаше още малко, щях да му помогна.

Той не изчака. Мороа държеше жената, Копелето започна да я съблича и Били тръгна.

Направи крачка към тях. Голямото чене замахна с пистолета да го върне назад. Били дори не го видя. Кръвясалите му очи се бяха впили в тримата до дивана.

— Ей, престанете! — изръмжа той. — Не така!

— Не ли? — Копелето обърна глава към него. — Виж какво ще направя сега.

— Били! — изпищя жално Инес, разчитайки на неговата глупост.

Били налетя.

Голямото чене го пусна, за да задържи мен с двата патлака. Копелето отскочи встрани. Мороа засили жената срещу Били и измъкна пистолета си.

Били и Инес се сблъскаха и се оплетоха.

Копелето мина зад широкия гръб на мъжа. Едната му ръка измъкна от джоба автоматичния нож. Острието изцрака точно когато Били се закрепил на крака.

Копелето го приближи.

Разбираше от ножове. Никакви удари отгоре със свит юмрук.

Палецът и показалецът насочваха острието. Замахна отдолу. Заби го под рамото му. Само веднъж. Докрай.

Били политна напред и смаза жената на пода под себе си. Претърколи се настрани и остана безжизнен по гръб върху пълнежа от мебелите. Мъртъв изглеждаше по-едър отпреди, сякаш изпълваше стаята.

Копелето избърса ножа си в парче от килима, сгъна го и го прибра в джоба си. Извърши всичко с лявата ръка. Дясната държеше

плътно до бедрото си. Изобщо не погледна ножа. Следеше изкъсо Мороа.

Ако очакваше французинът да направи нещо неразумно, не позна. Мороа сбърчи мустачките си, лицето му се опъна и пребледня.

— По-добре да свършваме, каквото трябва още и да се омитаме — предложи той.

Жената седеше до мъртвеца и подсмърчаше. Лицето ѝ бе посивяло въпреки мургавия тен. Беше напълно сломена. С трепереща ръка тя бръкна под дрехите си. Извади плоска копринена торбичка.

Мороа бе по-близо от Копелето и я взе. Беше завързана много стегнато за неговите пръсти. Ръката му се протегна към Копелето и той срязва връвта с ножа. Французинът изсипа малко от съдържанието в шепата си.

Диаманти. Перли. Няколко цветни скъпоценни камъка между тях.

Голямото чене тихо подсвирна. Очите му блестяха, сякаш искрящите камъни се отразяваха в тях. Така гледаха и Мороа, и Инес, и Копелето.

Невниманието на Голямото чене страхотно ме изкушаваше. Можех да го халосам по брадата. Щях да го изпружа. Силите, които Били бе изстискал от мен, почти напълно се бяха върнали. Можех да просна Голямото чене с един удар и да имам поне една от ютиите му, преди Копелето и Мороа да се усетят. Беше време и аз да направя нещо. Достатъчно дълго бях оставил тия палячовци да се чекнат. „Стоката“ излезе на бял свят. Ако оставех трупата да се разотиде, кой знае кога пак щях да ги събера накуп, ако изобщо стане.

Отпъдих съблазнителната мисъл и се заставих да изчакам още малко. Нямах смисъл да се хвърлям току-така. Дори с патлак в ръката, срещу Копелето и Мороа мачът щеше да е неравностоен. На детективите работата им е да ловят престъпници, а не да се правят на герои.

Когато пак погледнах към него, Мороа изсипваше камъните обратно в торбичката. Той понечи да я прибере в джоба си. Копелето го хвана за ръката.

— Аз ще ги нося.

Мороа изви озадачено вежди.

— Вие сте двама, аз съм сам — обясни Копелето. — Вярвам ви и така нататък, но все пак за моя дял се грижа аз.

— Но нали...

Входният звънец прекъсна възраженията на Мороа. Копелето се обърна към Инес.

— Виж кой е и без тъпи номера!

Тя стана от пода и излезе в антрето.

— Кой е? — извика.

Беше хазяйката, съвсем побесняла от гняв.

— Още един звук, госпожо Алмад, и ще повикам полиция! Това на нищо не прилича!

Чудех се какво ли би казала, ако отвори незаключената врата и види на какво прилича апартаментът ѝ — мор и леш, че и един труп наред дневната. Явно неговото строполяване я беше изстреляло за втори път от кревата.

Дали пък да не опитам, помислих си.

— Абе я оди се пери ма! — изревах с все сила.

Тя изпуфтя и повече не я чухме. Надявах се да съм я обидил достатъчно, за да хване телефона. Щях да имам нужда от полицията, за която спомена.

Копелето измъкна револвера си. За миг работата увисна на косъм. Или се излягам на пода до Били, или не. Ако можеше да ме наръга тихо, бях заминал. Но гърбът ми беше чист. Копелето знаеше, че ще се опъвам, докато ме коли. Той не искаше излишен шум — нали камъните се появиха.

— Затваряй си човката, да не ти я затворя аз! — беше всичко, което ми се случи.

После се обърна към французина, който през това време бе успял да набута торбичката в джоба си.

— Или делим тук веднага, или взимам всичко с мен заяви Копелето. — Двама сте и можете да видите, че няма да ви преметна.

— Копеле, не можем да останем тук! Хазяйката сигурно вече звъни в полицията. Да идем някъде другаде да делим. Щом сме заедно, знаеш, че няма да останеш на сухо.

С два скока Копелето прегради пътя на Мороа и Голямото чене към входната врата. Револверът му вече не сочеше към мен, а към тях. Свободната му ръка лежеше върху другия патлак.

— Никой да не мърда! — отсече той носово. — Моята част ще излезе оттук само в моя джоб. Ако искате да делим тук, добре. Ако не, аз ще ги нося. Това е положението!

— Ами ченгетата?

— Вие му мислете! Сега ме интересуват само камъните.

Една от вените на челото на французина щеше да се пръсне. Дребното му тяло се напрегна. Събираше кураж да се стреля с Копелето. И двамата знаеха, че след падането на завесата единият от тях ще прибере всичко. От самото начало се надлъгваха. И сега нямаше да сменят стила. За единия щяха да останат камъните. За другия — нищо, ако не се брой погребението.

Голямото чене не влизаше в сметката. Беше прекалено глупав главорез, за да остане дълго в компанията. Ако имаше поне малко акъл, отдавна да бе използвал двата пицова, по един за всекиго. Вместо това продължаваше да ми ги тика под носа и само с крайчеца на окото се опитваше да наблюдава как вървят преговорите.

Дамата стоеше близо до вратата, където бе отишла да приказва с хазайката. Зяпаше ту Копелето, ту французина. Губех ценни минути, които ми се сториха часове, докато хвана погледа ѝ. Накрая успях.

Взрях се в ключа за лампата, само на педя от рамото ѝ. Погледнах я. Пак преместих очи към ключа. Пак към нея. Пак към ключа.

Разбра ме. Ръката ѝ се плъзна по стената. Онези двамата се дебнеха.

Очите на Копелето бяха придобили онзи мъртъв — и умъртвяващ цвят. Отвореното око на Мороа се бе насълзило. Не можеше да се престраши. Бръкна в джоба си и измъкна копринената торбичка.

Кафявите пръсти на Инес покриха ключа. Господ знае какво се въртеше в нейната глава, но нямах избор. Трябваше да действам веднага щом лампата угасне. Голямото чене щеше да ни засипе с олово. Трябваше да се надявам, че Инес няма да ме подведе. В противен случай с мен беше свършено.

Нокътят ѝ побеля.

Хвърлих се към Мороа.

Оранжево-сини искри и трясък изпълниха тъмнината.

Сграбчих французина. Паднахме върху мъртвия Били. Извъртях се и ритнах Мороа в лицето. Освободих ръка. Хванах здраво една от неговите. С другата ме дереше по лицето. Значи торбичката беше в ръката, която аз държах. Пръстите разпъваха устата ми. Стиснах зъби и ги захапах здраво. Подпрях коляно върху лицето му. Пренесох отгоре цялата си тежест. Челюстите ми не изпускаха ръката му. Двете ми ръце бяха свободни да взема торбичката.

Позата не беше много красива, но вършеше работа.

Стаята приличаше на вътрешност на тъмен барабан, по който гигант блъска с огромна сопа. Четири пищова трещяха едновременно и непрекъснато.

Мороа заби нокти в палеца ми. Отпуснах уста и ръката му се измъкна. Напипах кесията. Той не я пускаше. Извих палеца му. Изрева от болка. Измъкнах я.

Опитах се да избягам. Той сграбчи краката ми. Ритнах в тъмното, но не улучих. Той подскочи два пъти и застина. Реших, че го е ударил куршум. Сниших се на пода до него и прокарах ръка по тялото му. Усетих голяма издутина. Бръкнах в джоба му и си взех патлака.

На лакти и колене, стиснал в едната ръка пищова, в другата — торбичката със скъпоценни камъни, залазих към вратата на съседната стая. За една педя не я уцелих, но оправих посоката. Щом влязох вътре, пукотевицата спря.

Свит до стената зад вратата, скътах торбичката и съжалих, че не останах на пода в дневната, скрит зад французина. Тази стая също беше тъмна. Преди Инес да угаси лампата оттатък, тук светеше. Навсякъде лампите бяха запалени. А сега всичките бяха угасени. Не знаех кой ги бе изключил и това не ми харесваше.

От дневната не се чуваше нищо.

Мек шум от падащ дъжд долиташе до ушите ми през отворен прозорец, който не виждах.

Зад гърба си долових друг звук. Тихо тракане на зъби.

Това ме развесели. Нямаше съмнение — пъзлата Инес. Тя се бе измъкнала от дневната и бе угасила останалите лампи. Дано нямаше и друг зад мен.

Дишах тихо с широко отворена уста и чаках. Не можех да потърся мацката в тъмното, без да вдигна шум. Мороа и Копелето бяха

разбутали мебелите и парчета от тях се въргаляха навсякъде. Бях любопитен дали Инес има оръжие. Не беше време за изненади.

Нямах представа с какво разполага и не мърдах от мястото си.

Зъбите ѝ не спираха да тракат.

Нещо се размърда в дневната. Изтрещя нечие желязо.

— Инес! — изсъсках към кастанетите.

Никакъв отговор. В дневната се срутиха някакви мебели. Два патлака изгърмяха едновременно. Някой изохка.

— Взех стоката — прошепнах под прикритието на шума.

Този път имаше реакция.

— Джери! Ела при мен!

В дневната стенанията продължиха, но по-глухо. Запълзях по посока на гласа ѝ. Движех се на четири крака и гледах да се блъскам по-леко в останките от обзавеждането. Нищо не виждах. Насред пътя ръката ми напипа подгизнала козина — мъртвата морава Франа. Продължих.

Инес докосна рамото ми с нетърпелива ръка.

— Дай ми ги — бяха първите ѝ думи.

Усмихнах се в тъмнината, потупах ръката ѝ, пипнешком открих ухото ѝ и доближих устни до него.

— Нека се върнем в спалнята — прошепнах, без да обръщам внимание на интереса ѝ към кесийката. — Копелето ще дойде. Там ще го оправим по-лесно.

Голямото чене сигурно вече бе извън играта.

Исках да примамя Копелето в стая само с една врата.

Тя ме поведе към спалнята, и двамата на четири крака. През това време обмислях положението. Копелето не би могъл да знае какво е станало с мен и Мороа. Ако предполагаше нещо, сигурно мислеше, че французинът е оживял. Стори ми се, че ме слага в умствената категория на Били. Копелето сигурно бе гръмнал Голямото чене и вече го бе разбрал. В дневната цареше непрогледен мрак, но трябваше досега да е установил, че е единственият жив там.

Беше препречил единствения изход от апартамента. Вероятно мислеше, че Инес и Мороа са все още живи вътре и държат плячката. Какво щеше да направи тогава? Вече и дума не можеше да става за съдружие. Това свърши с изгасянето на лампите. Копелето искаше камъните. Само те го интересуваха.

Не съм магьосник да отгатвам чуждите намерения. Само предполагах, че веднага ще тръгне да ни търси. Би трябвало да схваща, че полицаите ще дойдат всеки момент, но го смятах за достатъчно луд да не го интересува, поне докато се появят. Сигурно си представяше, че няма да са повече от двама, изпратени най-много да усмирят една пиянска компания. Копелето би могъл да се справи с тях или поне така мислеше: А докато пристигнат, щеше да се опита да вземе камъните.

С Инес стигнахме до спалнята — най-отдалечената стая в жилището, стая с една-единствена врата. Усетих, че се мотае с нея и се опитва да я затвори. Нищо не виждах, но пъхнах крак между вратата и касата.

— Остави я отворена — прошепнах.

Копелето не биваше да стои отвън. Исках го в стаята.

Проснат на пода, измъкнах часовника си и го подпрях на касата на вратата, полуобърнат навътре. Изтеглих се на два-три метра назад, така че да виждам по диагонал светещия циферблат.

Отвън фосфоресциращите цифри не можеха да се видят. Бяха обърнати към мен. Всеки, който минеше през вратата — освен ако скочи, — щеше поне за миг да ги закрие.

Легнал по корем, със зареден револвер, чиято дръжка здраво опираше в пода, зачаках мъждукащите светлилки да изчезнат.

Мина доста време. Започнах да се отчайвам — да не би да не дойде, да не би да трябва аз да го потърся, да не би да избяга и всичките ми усилия да отидат на вятъра.

До мен Инес дишаше тежко в ухото ми и трепереше.

— Не ме пипай — сопнах ѝ се, защото се опитваше да се сгуши в мен.

Тя друсаше ръката ми.

В съседната стая се строши стъкло.

Тишина.

Светещите петънца на часовника изгаряха очите ми. Не смеех да мигна. Докато мигам, кракът му можеше да мине пред циферблата. Не смеех да мигна, но вече не издържах, трябваше да мигна. Мигнах. Не можех да кажа дали някой е влязъл, или не. Налагаше се да мигна пак. Опитах се да задържа очите си широко отворени. Уви. При третото примигване едва не стрелях. Можех да се закълна, че нещо мина между мен и часовника.

С каквото и да бе зает Копелето, не издаваше никакъв шум.

Жената до мен започна да хлипа. Гърлен звук, който можеше да насочи куршумите.

Идеше ми да я халосам с нещо по главата, но само изругах — не на глас, но от сърце.

Очите ме засмъдяха. Насълзиха се. Примигнах няколко пъти, за да ги почистя, и пропуснах важни мигове от видимостта на часовника. Дръжката на револвера се бе навлажнила от потта на дланта ми. Чувствах се ужасно — и отвътре, и отвън.

В лицето ми избухна барут.

Лудата до мен се разпищя и се хвърли върху ми.

Моят куршум отиде в тавана.

Отхвърлих хубавицата от гърба си, изритах я и пак легнах. Тя застана някъде встрани. Не виждах Копелето, не го и чувах. Часовникът се виждаше, този път малко по-далеч. Нещо прошумоля.

Часовникът изчезна.

Стрелях към него.

Две зли пламъчета изтрещяха ниско до пода.

Притиснах силно патлака към земята и стрелях между тях. Два пъти.

Срещу мен блеснаха още два пламъка.

Дясната ми ръка изтръпна. Хванах пищова с лявата. Изстрелях още два куршума в същата посока. В револвера ми остана само един.

Не зная какво направих с него. Главата ми се изпълни с причудливи звуци. Нямаше никаква стая. Нямаше никаква тъмнина. Нямаше нищо...

Когато отворих очи, видях мъждива светлина. Лежах по гръб. Мургавелката бе коленичила до мен, трепереше и подсмърчаше. Ръцете ѝ бяха заети — пребъркваше дрехите ми.

Едната от тях измъкна от жилетката ми копринената торбичка.

Вече се опомнях и сграбчих ръката ѝ. Тя изпищя сякаш видя оживял труп. Взех ѝ камъните.

— Върни ми ги, Джери — захленчи тя, опитвайки се да разтвори пръстите ми — Мои са. Дай ги!

Седнах и се огледах.

До мен лежеше строшена нощна лампа, която моите крака или някой куршум на Копелето бяха съборили върху главата ми. В другия

край на стаята, с разпънати като на кръст ръце, по очи лежеше той. Беше мъртъв.

Откъм антрето се чуваше силно блъскане, но къртящата ми глава едва го долавяше. Полицайте тропаха на отключената врата.

Жената се бе смълчала. Обърнах глава. Някакъв нож ме ужили по бузата и разцепи ревера ми. Взех ѝ го.

Нямаше никакъв смисъл. Полицията вече беше дошла. Задоволих красавицата. Престорих се, че тъкмо идвам в съзнание.

— О, ти ли си? Ето.

Подадох ѝ торбичката със скъпоценните камъни точно когато първият полицаи влезе в стаята.

Повече не видях Инес. Откараха я на изток и щатският съд в Масачузетс ѝ лепна доживотна присъда. От полицайте, които нахлуха в апартамента ѝ онази нощ, никой не ме познаваше. Разделиха ни и чак по-късно попаднах на едно познато ченге, което уреди да не ѝ казват кой съм. Най-трудната част от представлението бе да се скрия от вестниците — все пак трябваше да разкажа на съдебните заседатели как бяха убити Били, Голямото чене, Мороа и Копелето. Но се справих. Доколкото знам, жената с шоколадовата кожа все още мисли, че съм Джери Ъънг, контрабандистът на алкохол.

Стария разговаря с нея, преди да напусне Сан Франциско. Според нейните думи и сведенията на нашия клон в Бостън историята изглеждаше горе-долу така:

Бостънски бижутер на име Тъниклиф имал доверен служител на име Байндър. Байндър се запознал с една тъмнокожа жена — Инес Алмад. Тя пък имала още двама коварни приятели — французина Мороа и някой си Кери или Кори от Бостън, известен повече като Копелето. От такава комбинация е възможно да излезе какво ли не.

Всъщност излязъл заговор. Преданият на своя работодател Байндър, в чиито задължения влизало отварянето и затварянето на магазина, трябвало да задигне най-скъпите немонтирани скъпоценни камъни, купени за специални поръчки. Уговорили се той да ги изнесе една вечер и да ги предаде на Инес. Тя щяла да ги обърне в пари.

За да прикрият кражбата на Байндър, Копелето и французинът щели да извършат обир още на другата сутрин, веднага след отварянето на магазина. Байндър и портиерът — който не би забелязал липсата на най-ценните камъни — били единствените хора по това

време там. Нападателите щели да вземат каквото докопат. В добавка към откраднатото щели да получат и по двеста и петдесет долара, а ако по-късно хванат някого от тях, можело да се разчита, че Байндър няма да го разпознае.

Такъв бил планът във вида, в който му бил представен. Имало и допълнение, за което Байндър не подозирал.

Между Инес, Мороа и Копелето съществувала друга уговорка. Тя трябвало да замине за Чикаго с камъните веднага щом ги получи от Байндър, и да чака там Мороа и Копелето. Тя и французинът били готови да изчезнат и да оставят Байндър с пръст в уста. Копелето настоявал планът да бъде изпълнен докрай и да убият глупавия помощник на бижутера. Байндър знаел твърде много, казал Копелето, и щял да ги натопи, като разбере, че е измамен.

Копелето не отстъпил и застрелял Байндър.

После дошли красивите двойни и тройни предателства, довели триото до трагичната развръзка: Инес сключила отделни договори с Копелето и с Мороа — да се срещне с единия в Сейнт Луис, а с другия в Ню Орлиънс. Тя обаче запрашила сама с плячката за Сан Франциско.

Били бил невинен наблюдател, или почти. Дърводелец, с когото Инес се запознала случайно и го взела като възглавница за грапавите места по опасния си път.

СМЪРТТА НА МЕЙН

Капитанът ми каза, че по случая работели Хакън и Бег. Хванах ги да излизат от заседателната зала в полицейското. Бег беше огромен, обсипан с лунички, дружелюбен като двумесечен сенбернар, но не толкова интелигентен. Мършавият сержант детектив Хакън бе помалко закачлив и пазеше мозъчната сила на техния екип зад набразденото си угрижено лице.

— Бързате ли? — спрях ги.

— Винаги бързае, когато си тръгваме — отвърна Бег и луничките се изкатериха нагоре по лицето му, за да направят място за усмивката.

— Какво искаш? — попита Хакън.

— Искам подробности по случая Мейн — ако има.

— Ще работиш по него?

— Да — отвърнах, — за неговия шеф Гънджън.

— Значи и ти можеш да ни кажеш нещо. За какво са му трябвали двайсетте бона в брой?

— Ще ви кажа утре сутринта — обещах. — Още не съм му видял очите на Гънджън. Имаме среща довечера.

Докато разговаряхме, влязохме в заседателната зала, подредена като класна стая с бюра и пейки. Неколцина детективи се бяха пръснали между тях и пишеха доклади. Тримата седнахме около бюрото на Хакън и мършавият сержант заговори:

— Мейн се прибрал от Лос Анджелис в неделя вечерта в осем с двайсет бона в джоба. Ходил дотам да продаде нещо по поръчка на Гънджън. Ти ще разбереш защо е носел толкова много пари в брой. На жена си казал, че пътувал от Лос Анджелис с някакъв приятел, не споменал име. Към десет и половина тя си легнала, а той останал да чете. Парите били у него — двеста стодоларови банкноти в кафяв портфейл.

Дотук добре. Той чете в дневната. Тя спи в спалнята. В апартамента са само двамата. Тя се събужда от някакъв шум. Скача от

легло и хуква към дневната. Там вижда Мейн да се бори с двама мъже. Единият е висок и як. Другият — дребен и хилав като момиче. И двамата били с черни кърпи на мутрите и ниско нахлупени каскети.

Когато тя се появява, дребосъкът пуска Мейн и щръква до нея. Забира в лицето ѝ пистолет и ѝ нарежда да мълчи. Мейн продължава да се бори с другия. В ръката си държи пистолет, ала здравенякът е стиснал китката му и се опитва да я извие. Много скоро успява, Мейн изпуска оръжието. Онзи изважда своето, насочва го към Мейн и се навежда да вдигне желязото от пода.

Докато мъжът е наведен, Мейн се хвърля отгоре му. Успява да избие патлака му, но онзи вече е взел неговия. Въргалът се на пода няколко секунди. Госпожа Мейн не може да види какво става. Изведнъж — бум! Мейн пада с куршум в сърцето, в жилетката му тлее дупка от пламъка на изстрела, пистолетът му дими в ръката на маскирания мъж. Госпожа Мейн припада.

Когато се свестява, в жилището няма никой освен нея и мъртвия ѝ съпруг. Портфейлът и пистолетът му са изчезнали, Тя е била в безсъзнание около половин час. Знаем го, защото съседите са чули изстрела и можаха да ни кажат часа, макар да не знаели откъде идва гърмежът.

Апартаментът на Мейн е на шестия етаж. Сградата е осеметажна. До нея, на ъгъла с Осемнайсетото Авеню има двуетажна постройка — отдолу е бакалница, горе е жилището на бакалина. Зад тези сгради минава тясна улица, по-скоро алея. Така.

Патрулният полицаи Кини минавал по това време по Осемнайсетото Авеню. Чул изстрела. Доловил го ясно, защото апартаментът на Мейн е от страната на бакалницата, но по-високо. Кини обаче не могъл да определи веднага мястото. Изгубил време да проверява нагоре-надолу по улицата. Докато стигне до задната алея, птичките били отлетели. Кини все пак намерил следи от тях — на алеята изпуснали пистолета на Мейн, с който го застреляли. Но Кини не успял да ги види, нито видял някой Друг подозрителен.

Сега, от стълбищен прозорец на третия етаж в жилищната сграда човек лесно може да се прехвърли на покрива на бакалницата. Би могъл да го направи всеки, стига да не е сакат — и да влезе, и да излезе, защото прозорецът никога не се заключва. От покрива на бакалницата е детска играчка да се смъкнеш на задната улица. На

стената има желязна водосточна тръба, дълбок прозорец и врата с тежки издадени панти — чудесна стълба за всякакви случаи. С Бег се качихме по нея, без дори да се задъхаме. Онези двамата може да са влезли по същия път. Че по него са избягали, вече знаем. На покрива на бакалницата намерихме портфейла на Мейн — празен, естествено — и носна кърпичка. Портфейлът е с метални ъгли. Кърпичката се е закачила за един от тях, когато бандитите са го изхвърляли.

— На Мейн ли е кърпичката?

— Дамска е, с избродирано „И“ в ъгъла.

— На госпожа Мейн?

— Тя се казва Агнес — рече Хакън. — Показахме ѝ портфейла, пистолета и кърпичката. Позна първите два предмета и каза, че са на мъжа ѝ, не беше виждала само кърпичката. Но пък определи парфюма по нея — „*Désir du Coeur*“. Тогава предположи, че по-дребният нападател може да е бил жена. Още преди това беше споменала, че вторият приличал на момиче.

— Някакви отпечатъци от пръсти и други подобни? — попитах.

— Не. Момчетата прегледаха целия апартамент, прозореца, покрива, портфейла и пистолета. Нищо.

— Госпожа Мейн ще разпознае ли онези двамата?

— Казва, че ще познае дребния. Може би.

— Подозирате ли някого?

— Още не — отвърна ми сержантът, докато излизахме.

На улицата се разделих с ченгетата и тръгнах към дома на Бруно Гънджън в Уестууд Парк.

Търговецът на редки и антични накити беше малко човече, доста странно на вид. Вечерното сако стискаше кръста му като корсет, раменете бяха заострени и с дебели подплънки. Косата, мустаците и козята брадичка бяха боядисани черни и намазани с брилянтин, за да лъщят като розовите нокти на пръстите му. Не бих твърдял, че руменината на петдесетгодишните му бузи не беше руж. Той се надигна от дълбините на голям кожен фотьойл, подаде ми нежна, топла ръчичка, която приличаше на детска, и ми се усмихна с наклонена на една страна глава.

После ме представи на жена си, която ми кимна, без да става от стола до масата. Трябва да беше почти на една трета от неговата възраст. Определено не бе навършила деветнайсет, но приличаше

повече на шестнайсетгодишна. Беше дребна като него. Имаше маслинена кожа, трапчинки на бузите, кръгли кафяви очи, червило с цвят на слива върху устните и приличаше на скъпа кукла от витрината на магазин за играчки.

Бруно Гънджън ѝ обясни накратко, че съм от детективска агенция „Континентъл“ и че ме е наел да помогна на полицията за залавянето на убийците на Джефри Мейн и за откриването на откраднатите двайсет хиляди долара.

Тя измърмори едно „О, разбирам“ с тон, който казваше, че това изобщо не я интересува, и се изправи с „Тогава ще ви оставя да...“.

— Не, не, скъпа! — размаха мъжът ѝ розови пръстчета. — Нямам тайни от теб.

Смешното му лице се завъртя към мен, наклони се настрани и с лек кикот ме попита:

— Така ли е? Между съпрузите не трябва да има тайни, нали?

Престорих се, че го поддържам.

— Мила, знам — обърна се той към жена си, която пак беше седнала на мястото си, — че това те интересува колкото и мен, защото и двамата еднакво обичахме скъпия Джефри. Прав ли съм?

— О, да — повтори тя със същото безразличие.

Мъжът ѝ ме погледна насърчително.

— И сега?

— Бях в полицията — казах. — Имате ли да добавите нещо към онова, което те знаят? Нещо ново? Нещо, което не сте им казали?

Той завъртя глава към жена си.

— Инид, скъпа, има ли такава?

— Не се сещам — отвърна тя.

Той се ухили и ми показа възхитената си физиономия.

— Това е. Не се сещаме.

— Върнал се е в Сан Франциско в осем вечерта в неделя, три часа преди да бъде убит и ограбен, с двайсет хиляди долара в стодоларови банкноти. За какво са му били?

— Това бяха парите от продажба на клиент — обясни Бруно Гънджън. — Господин Натаниъл Огилви от Лос Анджелес.

— Но защо в брой?

Боядисаното лице на човечето се изкриви в лукава усмивка.

— Това е част от играта — призна той самодоволно, — както се казва, малък търговски трик. Знаете ли какви са тези колекционери? Това е цяла наука! Вижте сега. Аз се сдобивам със златна диадема от ранния гръцки период или за да бъдем точни — наподобяваща ранния гръцки период. Твърди се, че е намерена в Южна Русия, недалеч от Одеса. Аз не знам дали в това има нещо вярно, но диадемата определено е красива.

Той се разсмя.

— Имам клиент, господин Натаниъл Огилви от Лос Анджелис който проявява интерес към подобни редки находки. Както можете да предположите, стойността на тези неща е точно толкова, колкото можете да вземете за тях — в никакъв случай повече, винаги по-малко. Бих получил за тази диадема най-много десет хиляди долара, ако я бях продал като обикновено произведение на изкуството. Но може ли да се нарече обикновено едно златно украшение за глава, изработено за някой скитски цар? В никакъв случай! Затова Джефри опакова много сложно диадемата в памук и я занася в Лос Анджелис да я покаже на нашия господин Огилви.

Джефри няма да му каже как диадемата е попаднала в ръцете ни. Но ще намекне за подли интриги, за нелегално прехвърляне през границата, за малко насилие и престъпление тук и там и за необходимостта от пълна тайна. Това е най-примамливата стръв за всеки истински колекционер! За него вече нищо не е от значение, освен колко трудно е да се придобие. Забележете, Джефри не го лъже! Mon Dieu, това би било нечестно и позорно! Той само много внушава и, ах, да, много категорично отказва да приеме чек за диадемата. Никакви чекове, сър! Нищо, което може да бъде проследено. Само пари в брой!

Хитруваме на дребно, както разбирате. Но на кого вредим? Господин Огилви със сигурност ще купи диадемата, а нашата малка измама само засили удоволствието му от покупката. Ще се радва много повече на притежанието. Но я си представете, че диадемата се окаже автентична. Тогава намеците на Джефри ще излязат чиста истина. Ето как господин Огилви е платил двайсет хиляди долара и затова горкичкият Джефри е носел толкова много пари.

Той разпери розовата си ръчичка с дланта нагоре, енергично поклати боядисаната си глава и завърши:

— Voilà! Това е!

— Обади ли ви се Мейн, след като се върна? — попитах.

Търговецът се усмихна, сякаш въпросът го погъделичка по петите, ала усмивката бе предназначена за жена му.

— Обаждал ли ни се е, Инид, мила? — прехвърли той въпроса.

Тя сви устни и рамене с пълно безразличие.

— Разбрахме, че се е прибрал — преведе движенията ѝ Гънджън — чак в понеделник сутринта, когато чухме, че са го убили. Така ли беше, гълъбице моя?

Гълъбицата му измърмори:

— Да — и стана от стола. — Ще ме извините ли? Имам да пиша писмо.

— Разбира се, съкровище — рече ѝ Гънджън и двамата се изправихме. Тя мина покрай него на път за вратата. Нослето му се размърда над боядисаните мустачки и той обели очи в маймунски екстаз.

— Какъв очарователен парфюм, скъпа! — възкликна той. — Какво божествено ухание! Каква песен за ноздрите! Има ли име, любов моя?

— Да — отвърна тя и спря на прага, без да се обръща.

— И то е?

— „Désir du Cœur“ — подхвърли през рамо и излезе.

Бруно Гънджън ме погледна и се изкиска.

Седнах отново и го попитах какво знае за Джефри Мейн.

— Всичко без остатък — увери ме той. — Повече от десет години е дясната ми ръка, взех го при мен, когато беше на осемнайсет.

— Що за човек беше?

Бруно Гънджън долепи двете си розови длани като за молитва и ми ги показа.

— Що за човек е който и да било? — попита той над тях.

Нищо не разбрах, затова кротко чаках.

— Ще ви кажа — започна мъжлето след малко. — Джефри имаше око и вкус за моята търговия. Нямахме друг жив човек с по-вярна преценка, освен мен, когато бих предпочел пред Джефри. И забележете, честен! Вярвайте ми, казвам самата истина. Джефри имаше ключ от всяка моя ключалка и така щеше да бъде до края на живота ми, ако той бе живял по-дълго. Но има едно „но“. В личния си

живот беше пълен негодник. Пиеше, играеше комар, ходеше по жени, харчеше... мили Боже, как харчеше! Нямахше нито ред, нито мярка! От парите, които наследи, и от петдесетте хиляди, които имаше съпругата му, когато се ожениха, не остана и цент. Добре, че бе осигурен, иначе жена му щеше да остане без пукната пара. Истински Калигула!

Бруно Гънджън дойде да ме изпрати до външната врата. Пожелах му лека нощ и тръгнах по чакълената пътека към колата си. Нощта беше ясна, тъмна и безлунна. Висок жив плет ограждаше като черни стени къщата на Гънджън от двете страни. Съзрях в тъмнината отляво едва видимо петно... тъмно сиво петно... овално... с размерите на човешко лице.

Седнах в колата, запалих двигателя и потеглих. Свих в първата пряка, паркирах и тръгнах пеш назад към къщата. Онова петно с размерите на лице ме заинтересува.

Когато стигнах ъгъла, видях някаква жена да идва откъм Гънджънови. Сянката на стената ме скриваше. Предпазливо се върнах назад, докато стигнах до дворна врата с издадени тухлени колони. Пъхнах се между тях.

Жената пресече улицата и тръгна нагоре към паркинга. Не можех да я видя добре, но беше жена. Може би идваше от къщата на Гънджън, а може би не. Може би нейното лице е било до живия плет, а може би не. Реших, че е била тя, и тръгнах след нея.

Влезе в дрогерията до паркинга. Трябваше ѝ телефон. Прекара на него цели десет минути. Не влязох в магазина да правя опити да подслушвам, останах от другата страна на улицата и се задоволих с това да я разгледам хубаво.

Млада, около двайсет и пет, среден ръст, набита, със светлосиви очи, торбички под тях, месест нос и издадена долна устна. Имаше кестенява коса, шапка не носеше. Беше облечена с дълга синя пелерина.

Проследих я обратно от дрогерията до дома на Гънджън. Влезе там през задната врата.

Вероятно бе прислужница, но не беше девойката, която ми отвори вратата преди това вечерта.

Върнах се при колата и се прибрах в града, в службата.

— Дик Фоули има ли работа? — попитах Фиск, нощния дежурен в детективска агенция „Континентъл“.

— Не. Знаеш ли вица за онзи, дето му оперирали врата?

Ако се изтървеш да покажеш и най-малкия интерес, Фиск е готов да те закове с поне още десетина истории, затова го отрязах.

— Знам го. Свържи се с Дик и му кажи, че утре сутринта трябва да се лепне за една мадама в Уестууд Парк.

Дадох на Фиск адреса на Гънджън и кратко описание на момичето, което се обади по телефона в дрогерията, за Дик. После уверих нощния страж, че знам вица за кретена на име Опиум, както и какво казал дядото на своята баба на златната им сватба. Преди да се опита да ме хване с още някоя история, се вмъкнах в кабинета си и затворих вратата, където съчиних и кодирах телеграма до клона ни в Лос Анджелес да поразровят около последното посещение на Мейн в града.

Сутринта Хакън и Бег се отбиха и им предадох версията на Гънджън защо двайсетте бона са били в брой. Полицайте ми казаха, че информатор им изпял, че Бънки Дал, местен полунелегален тип от средната класа обирджии, го ударил на живот веднага след смъртта на Мейн.

— Още не сме го спипали — добави Хакън. — Не можем да го открием, но засякохме гаджето му. Разбира се, мангизите може да са му паднали и от другаде.

В десет предиобед трябваше да ида в Оукланд, за да дам показания срещу двама мошеници, които бяха продали купища акции от несъществуваща компания за производство на каучук. Когато се върнах в агенцията към шест вечерта, на бюрото си намерих съобщение от Лос Анджелес.

В него пишеше, че Мейн приключил работата си с Огилви в събота следобед, веднага напуснал хотела и хванал нощния влак, което означаваше, че трябва да е пристигнал в Сан Франциско в неделя рано сутринта. Банкнотите по сто долара, с които Огилви платил за диадемата, били нови-новенички, последователно номерирани и банката на клиента дала на детектива в Лос Анджелес номерата им.

Преди да се прибера, завъртях един телефон на Хакън, за да му съобщя номерата на банкнотите и останалото от телеграмата.

— Още не можем да хванем следите на Дал — оплака ми се той.

На следващата сутрин дойде докладът на Дик Фоули. Момичето излязло от дома на Гънджън в девет и четвърт предната вечер и

отишло до ъгъла на Мирамар Авеню и Саутууд Драйв, където я чакал мъж със закрит буик. Според описанието на Дик бил около трийсетте, среден ръст, слаб, към седемдесет килограма, кестенява коса и кафяви очи, източено лице и щръкнала напред брадичка, шапката, костюмът и обувките му били кафяви, носел сиво палто.

Момичето се качило при него в колата и двамата отпрашили по магистралата към плажовете, пътували известно време, после се върнали на ъгъла на Мирамар и Саутууд, където тя слязла. Очевидно се прибирала в къщата на Гънджън, затова Дик я оставил и последвал мъжа с буика до жилищната кооперация „Бъдеще“ на Мейсън Стрийт.

Мъжът стоял вътре около половин час. После излязъл с друг мъж и две жени. Вторият бил на възраст колкото него, малко по-нисък, но по-пълен, с кестенява коса, кафяви очи, тъмна кожа, широко плоско лице с високи скули. Носел син костюм, сива шапка, светлокафяво палто, черни обувки и перлена игла с форма на круша на вратовръзката.

Едната от жените била около двайсет и две годишна, ниска, слаба и руса. Другата била с три-четири години по-възрастна, червеносока, средна на ръст, с чип нос.

Четиримата се качили в колата и отишли в „Алжирското кафене“, където стояли до малко след един часа през нощта. След това се прибрали в кооперация „Бъдеще“. Към три и половина мъжете си тръгнали, закарали буика в един гараж на Поуст Стрийт и отишли пеша в хотел „Марс“. Прочетох това и извиках Мики Линан от стаята на помощник-детективите. Показах му доклада и му наредих:

— Разбери кои са тези двамата.

Мики излезе. Телефонът ми иззвъня. Беше Бруно Гънджън.

— Добро утро. Имате ли новини за мен?

— Може би — рекох. — В града ли сте?

— Да, в магазина. Ще бъда тук до четири часа.

— Добре. Ще мина следобед да поговорим.

По обед Мики Линан се върна.

— Първият тип — докладва той, — онзи, дето Дик видял с момичето, се казва Бенджамин Уийл. Буикът е негов и живее в стая четиристотин и десета в хотел „Марс“. Търговец е, но не е известно на какво. Другият му е приятел и са заедно от няколко дни. Не можах да разбера нищо за него. Не е регистриран. Двете мацки от „Бъдеще“ са

проститутки. Живеят в апартамент триста и три. По-едрата се представя за госпожа Ефи Робъртс. Русокосота е Вайълет Евъртс.

— Почакай — рекох му и отидох отзад в архива, при картотеката.

Прегледах цялата буква „У“ и намерих „Уийл, Бенджамин, прякор Кашлящия Бен, 36 312 У“.

От съдържанието на папка № 36 312 У разбрах, че Кашлящия Бен Уийл бил арестуван в окръг Амадор през 1916 година по сериозно обвинение и го тикнали в затвора „Сан КуенТин“ за три години. През двайсет и втора пак го пипнали в Лос Анджелес с обвинение в изнудване на някаква киноактриса, но случаят бил потулен. Описанието му съвпаднаше с онова, което бе дал Дик. От снимката — копие на тази от полицейския доклад през двайсет и втора — гледаше млад мъж с брадичка като клин.

Занесох снимката в кабинета си и я показах на Мики.

— Това е Уийл преди пет години. Не го изпускай от поглед тези дни.

След като той си тръгна, позвъних в следствения отдел на полицията. Не намерих нито Хакън, нито Бег. Свързах се с Луис от техния архив.

— Как изглежда Бънки Дал? — попитах го.

— Чакай малко. — Луис остави слушалката, после пак се обади. — Трийсет и две годишен, метър и седемдесет, седемдесет и девет килограма, коса — кестенява, очи — кафяви, широко и плоско лице с изпъкнали скули, златен мост отляво на долната челюст, кафяв белег зад дясното ухо, деформиран малък пръст на десния крак.

— Имаш ли негова снимка в повече?

— Разбира се.

— Благодаря, ще пратя едно момче да я вземе. Казах на Томи Хауд да отскочи дотам и излязох да хапна. Следобед отидох в магазина на Гънджън на Поуст Стрийт. Търговчето се бе издокарало повече от всякога, с още по-големи подплънки на раменете, а как дишаше с тази стегната талия, само той си знаеше. Носеше сиви раирани панталони, жилетка и набрана сатенена вратовръзка с изумителна златна бродерия.

Минахме през задната част на магазина и по тясна стълба се изкачихме на мецанина до схлупения му кабинет.

— Казвайте сега — рече той, щом затвори вратата и седнахме.

— Имам повече да питам, отколкото да казвам. Първо, кое е момичето с дебелия нос, месестата долна устна и торбичките под сивите очи, което живее у вас?

— Това е Роуз Рубъри. — Намазаното му лице се разтегна в доволна усмивка. — Камериерката на скъпата ми съпруга.

— Един бивш пандизчия я разхожда с колата си.

— Така ли? — Той блажено погали боядисаната си козя брадичка. — Ами камериерка е на скъпата ми съпруга това е.

— Мейн не се е прибрал с автомобил на приятел от Лос Анджелес, както е казал на жена си. Дошъл е с нощния влак в събота вечерта. Значи е бил дванайсет часа в града, преди да си иде у дома.

Бруно Гънджън се ухили и килна доволното си лице на една страна.

— А! — възкликна той. — Напредваме! Напредваме! Нали?

— Може би. Спомняте ли си дали Роуз Рубъри беше у вас в неделя вечерта, да кажем между единайсет и дванайсет часа?

— Спомням си. Там беше. Със сигурност. Скъпата ми съпруга не се чувстваше добре тази вечер. Милата излезе сутринта и каза, че отива с кола в провинцията с приятели, не зная кои. Но вечерта към осем се върна и се оплакваше от ужасно главоболие. Видът ѝ доста ме разтревожи и често ходех да видя как е. Камериерката беше при нея цялата нощ, поне до един часа.

— Полицайте показаха ли ви носната кърпичка, която са намерили с портфейла на Мейн?

— Да. — Той се размърда на ръба на стола си с лице като на дете, което зяпа коледна елха.

— Сигурен ли сте, че е на жена ви?

Той се разхили така, че едва го чух да казва „да“, докато клатеше нагоре-надолу глава като че ли четка с брада вратовръзката си.

— Може да я е забравила, когато е посещавала госпожа Мейн — подхвърлих.

— Невъзможно — побърза да ме поправи той. — Благоверната ми и госпожа Мейн не се познаваха.

— Но жена ви и господин Мейн са се познавали?

Бруно Гънджън пак се изкиска и изчетка вратовръзката си с козята брада.

— Колко добре се познаваха?

Той сви рамене и главата му потъгна в тях до ушите.

— Не знам — призна весело. — Наел съм детектив.

— Така ли? — изръмжах насреща му. — Наели сте този детектив, за да разбере кой е убил и ограбил Мейн и за нищо друго. Ако мислите, че сте го наели да разнища семейните ви истории, грешите, колкото и онези със сухия режим.

— Но защо? Защо? — притесни се той. — Нямам ли право да знам? Всичко ще мине тихо, без скандали, без разводи, можете да бъдете сигурен. Пък и Джефри е мъртъв, така че всичко вече е минало, както казват някои. Докато беше жив, няхах понятие какво става, бях сляп. След смъртта му нещата ми се изясниха. Повярвайте, само за мое собствено удовлетворение искам да разбера със сигурност.

— Само че не от мен — отрязах го. — Не знам нищо освен онова, което ми казахте, и не можете да ме купите да се ровя по-дълбоко. Пък и щом нямате намерение да предприемате каквото и да било, защо не оставите нещата както са?

— Не, не, приятелю. — Лъчезарното му настроение пак се върна. — Не съм старец, но съм на петдесет и две. Скъпата ми женичка е на осемнайсет и е наистина прекрасно същество. Веднъж се е случило. Какво ми гарантира, че няма да се повтори? Не е ли проява на съпругеска мъдрост да се опитам... така да се каже... да имам влияние върху нея? Една юзда. Една спирачка. Дори никога да не се повтори, няма ли една скъпа съпруга да бъде по-покорна, ако мъжът ѝ знае повече за нея?

— Ваша работа. — Изправих се. — Не искам да имам нищо общо с това.

— О, нека не се караме! — Той скочи и хвана ръката ми в своите. — Щом не искате, не искате. Но остава криминалната страна на случая, по която работехте досега. Няма да се откажете от нея, нали? Да разчитам ли, че ще изпълните задачата си?

— Да предположим... само да предположим, че жена ви се окаже замесена в смъртта на Мейн. Тогава?

— Тогава... — Той сви рамене и обърна нагоре разперените си длани — това би било работа на правосъдието.

— Така може. Ще продължа..., ако приемете, че нямате право на други сведения освен за вашата „криминална страна на случая“.

— Прекрасно! И ако стане така, че не можете да отделите моята благоверна от убийството...

Аз кимнах. Той пак сграбчи ръката ми и я потупа. Измъкнах я и се върнах в агенцията.

На бюрото ми имаше бележка да се обадя на сержант Хакън. Обадох се.

— Бънки Дал няма пръст в убийството на Мейн — осведоми ме детективът с угриженото лице. — Той и някой си Кашлящия Бен Уийл пиянствали онази нощ в едно ханче край Вайехо. Седнали там към десет и не станали, докато не ги изхвърлили към два сутринта, защото направили скандал. Това успяхме да научим. Човекът, който ми го каза, е сигурен, но чакам потвърждение от още двама.

Благодарих на Хакън, телефонирах в дома на Гънджън и поисках да чуя госпожата. Попитах я дали можем да поговорим, ако отида у тях.

— О, да — отвърна тя.

Това май беше любимият ѝ израз, но изречен от нея, не изразяваше нищо.

Пъхнах в джоба си снимките на Дал и Уийл и взех едно такси до Уестууд Парк. Докато пътувах, опушвах мозъка си с „Фатима“ и скалпих куп прекрасни лъжи, които да поднеса на скъпата съпруга на моя клиент, белким чрез тях разбере онова, което исках.

На около сто и петдесет метра от къщата видях паркираната кола на Дик Фоули.

Вратата ми отвори слаба бледа прислужница. Заведе ме в дневна на втория етаж, където госпожа Гънджън остави настрана екземпляр от „И слънцето изгрява“ и с цигарата си посочи близкия стол. Този следобед съвсем приличаше на скъпа кукла, с ярка оранжева рокля и седнала с единия крак подвит под нея в тапицирано с брокат кресло.

Гледах я, докато палех цигара, спомних си първия разговор с нея и нейния съпруг, после втория насаме с него и реших да се откажа от версията, която бях съчинил с толкова усилия по пътя.

— Имате камериерка... Роуз Рубъри — започнах. — Не бих искал да чуе какво говорим.

— Разбира се — каза тя, без ни най-малко да се учуди. — Извинете ме за малко. — Стана и излезе.

Върна се бързо, седна обратно в креслото и този път подви и двата си крака.

— Няма да я има поне половин час.

— Ще бъде предостатъчно. Тази Роуз е близка с един бивш затворник на име Уийл.

Лицето на куклата се свъси, устните, боядисани във виолетово, се свиха. Изчаках да чуя дали ще каже нещо. Тя не го каза. Извадих снимките на Уийл и Дал и ѝ ги подадох.

— Този с изпитото лице е човекът на вашата Роуз. Другият е негов приятел, също бандит.

Тя пое снимките с твърда ръка и ги разгледа внимателно. Устата ѝ сякаш се смали ѝ изтъня, очите ѝ потъмняха. После лицето ѝ бавно се разведри, тя промърмори „О, да“ и ми ги върна.

— Когато казах на мъжа ви за това, той ми отговори „Тя е камериерка на жена ми“ и се разсмя.

Инид Гънджън мълчеше.

— Питам се, какво ли искаше да каже с това?

— Откъде да знам? — въздъхна тя.

— Знаете, че ваша носна кърпичка бе намерена заедно с портфейла на Мейн — подхвърлих уж между другото, докато изтръсках много съсредоточено цигарата си в кварцов пепелник, изработен във формата на ковчег без капак.

— О, да — рече тя уморено. — Казаха ми.

— Как мислите е станало това?

— Не мога да си обясня.

— Аз мога, но искам да съм сигурен. Госпожо Гънджън, ще спестим много време, ако си говорим откровено.

— Защо не? — каза тя равнодушно. — Имате доверието на мъжа ми, имате разрешението му да ме разпитвате. Ако това ме обижда... е, аз съм само негова жена. Едва ли някой от вас двамата ще може да измисли нещо по-унизително от онова, на което вече съм била подложена.

Изсумтях на този театрален монолог и продължих.

— Госпожо Гънджън, интересува ме само кой обра и уби Мейн. Всичко във връзка с това може да ми бъде полезно, но само ако е във връзка с него. Разбирате ли какво искам да кажа?

— Естествено — отвърна тя. — Разбирам, че работите за мъжа ми.

Тъпчихме на едно място. Реших да опитам по друг начин.

— Според вас с какво впечатление останах онази вечер, когато бях тук?

— Не мога да си представя.

— Опитайте се.

— Несъмнено — усмихна се тя леко — сте останали с впечатлението, че мъжът ми смята, че съм била любовница на Джефри.

— Е?

— Да не би да ме питате — това май й се стори забавно — дали наистина съм била негова любовница?

— Не... въпреки че бих искал да знам, разбира се.

— Естествено, че ви се иска — каза тя мило.

— А вие с какво впечатление останахте онази вечер? — попитах.

— Аз? — Тя сбърчи чело. — О, че мъжът ми ви е наел, за да докажете, че съм била любовница на Джефри.

Повтаряше думата „любовница“, сякаш харесваше вкуса й.

— Грешите.

— Не може да бъде, познавам съпруга си.

— Аз пък познавам себе си и съм сигурен — настоях. — Между нас с мъжа ви нещата са ясни, госпожо Гънджън. Моето задължение е да открия крадеца и убиеца, нищо повече.

— Така ли? — Това бе любезен завършек на спор, който я уморяваше.

— Вие ми връзвате ръцете — оплаках се и станах, като прикривах, че я наблюдавам внимателно. — Не ми остава нищо друго, освен да прибера тази Роуз Рубъри и двамата мъже и да видя какво мога да изстискам от тях. Казахте, че камериерката ви ще се върне след половин час, нали?

Тя ме гледаше изпитателно с кръглите си кафяви очи.

— Трябва да си дойде след няколко минути. Ще я разпитвате ли?

— Не тук. Ще я заведа в съда и ще се обадя да арестуват онези двамата. Може ли да използвам телефона ви?

— Разбира се. В съседната стая е. — Тя прекоси дневната и ми отвори вратата.

Набрах номератора и поисках да ме свържат с детективите.

— Чакайте — рече едва чуто, без да смее да прекрачи прага.

Със слушалката в ръка се обърнах да я погледна. Тя начумерено мачкаше устните си с два пръста. Не затворих телефона, докато не свали ръката си от лицето и не я протегна към мен. Тогава се върнах в дневната.

Аз водех. Мълчах. Тя трябваше да направи следващата стъпка. Повече от минута изучава лицето ми и чак тогава започна.

— Не мислете, че ви вярвам — заговори нерешително, като че ли донякъде на себе си. — Вие работите за мъжа ми, а за него дори парите нямат толкова голямо значение, колкото стореното от мен. Въпрос на избор между две злини — едната е сигурна, другата е повече от вероятна.

Тя замълча и разтри ръце. В кръглите ѝ очи се появи колебание. Ако не ѝ помогнех да продължи, щеше да се откаже.

— Сега сме сами насърчих я. — После можете да отречете всичко. Моите думи срещу вашите. Ако не ми кажете, ще науча истината от другите. Разбрах го, когато ме спряхте да не се обаждам по телефона. Смятате, че ще кажа на мъжа ви. Но ако останалите проговорят, той вероятно ще прочете във вестниците. Единственият ви изход е да ми повярвате. И не е толкова опасен, колкото мислите. Но в края на краищата вие решавате.

Половин минута мълчание.

— Да предположим — прошепна тя, — че ви платя, за да...

— За какво? Ако съм решил да кажа на мъжа ви, ще взема парите и пак ще ви издам, нали?

Тя сви червени устни, трапчинките ѝ се появиха и очите ѝ блеснаха.

— Убедихте ме — заяви. — Ще ви се доверя. Джефри се върна по-рано от Лос Анджелес, за да прекараме целия неделен ден заедно в един малък апартамент, който бяхме наели. Следобед влязоха двама мъже, имаха ключ. Носеха револвери. Задигнаха парите на Джефри. За това бяха дошли. Личеше, че знаят всичко за нас. Наричаха ни по име, подиграваха ни и заплашиха, че ще извадят изневярата ни наяве, ако ги издадем.

След като си тръгнаха, не можехме да направим нищо. Поставиха ни в нелепо и безнадеждно положение — нямаше как да възстановим парите. Джефри не можеше да каже, че ги е изгубил или

че са го обрели, докато е бил сам. Ранното му връщане от Сан Франциско щеше да породи съмнения. Джефри направо полудя. Първо искаше двамата да избягаме. После реши да отиде при мъжа ми и да му разкаже истината. Не се съгласих и с двете предложения — бяха едно от друго по-глупави.

Излязохме малко след седем и се разделихме. Да си призная, малко се скарахме. Щом изпаднахме в беда, той вече не беше... Не, това не бива да го казвам.

Тя спря и ме загледа кротко с кукленото си лице, което сякаш се бе отърсило от грижите, като просто ги бе прехвърлило на моята глава.

— Снимките, които ви показах, бяха на двамата нападатели, нали? — попитах.

— Да.

— Вашата камериерка знаеше ли за връзката ви с Мейн? А за апартамента? Знаеше ли за неговото пътуване до Лос Анджелис и за намерението му да се върне по-рано с парите?

— Не мога да твърдя. Но сигурно е могла да научи почти всичко с подслушване, със следене, може да е преровила... Джефри ми изпрати бележка, че ще пътува до Лос Анджелис, и ми определи среща в неделя сутринта. Може да я е прочела. Аз съм небрежна.

— Сега си тръгвам — казах. — Не предприемайте нищо, докато не ви се обадя. И не паникьосвайте камериерката.

— Нищо не съм ви казала — напомни ми тя, докато ме изпращаше до вратата на дневната.

От дома на Гънджън отидох направо в хотел „Марс“. Мики Линан седеше в един ъгъл на фоайето, скрит зад разтворен вестник.

— Тук ли са? — попитах го.

— Да.

— Дай да им идем на гости.

Мики потропа с юмрук на вратата с номер четиристотин и десет. Отвътре се чу метален глас:

— Кой е?

— Имате пратка — отвърна Мики с престорен момчешки глас.

Слаб мъж със заострена брадичка отвори вратата. Показах му картата си. Той не ни покани, но и не ни спря, когато влязохме.

— Ти си Уийл, нали? — попитах, го, докато Мики затвори вратата зад нас, после, без да чакам потвърждение, се обърнах към

мъжа с широкото лице, който седеше на леглото. — А ти си Дал?

Уийл ни представи на Дал с небрежен метален тон:

— Двойка куки.

Онзи на леглото ни изгледа и се ухили. Нямах време за губене.

— Искам мангизите, които задигнахте от Мейн — обявих.

Двамата се изсмяха едновременно, все едно, че го бяха репетирали. Извадих пищова си. Уийл се разсмя грубиянски.

— Взимай си шапката, Бънки. Отиваме в кафеза.

— Не познахте — обясних аз. — Това не е арест. Това е обир. Горещите!

Дал вдигна своите.

Уийл се заслушваше, докато Мики го ръгна в ребрата с дулото на своята ютия трийсети осми калибър.

— Пребъркай ги — наредих на Мики.

Той прерови дрехите на Уийл, измъкна патлак, няколко хартийки, малко дребни пари и колан за банкноти, пълен догоре. После повтори същото с Дал.

— Преброй ги — казах.

Мики изпразни коланите, наплюнчи пръсти и се захвана за работа.

— Деветнайсет хиляди сто двацет и шест долара и шейсет и два цента — докладва той накрая.

Със свободната ръка бръкнах в джоба си за листчето, на което бях записал номерата на стодоларовите банкноти, които Огилви дал на Мейн. Подадох го на Мики.

— Виж дали има стотарки с тези номера. Той взе листчето, провери и отвърна:

— Същите са.

— Браво. Прибери парите и патлаците и виж дали няма да намерим още из стаята.

Кашлящия Бен Уийл през това време се поопери.

— Чакай малко! — запротестира той. — Не можеш да ги свиеш, приятел! Къде се намираш? Няма да се измъкнеш така!

— Само ще опитам — успокоих го. — Защо не се разпискаш „Помощ! Полиция!“? Хайде да те видя! Това да не ти е да притиснеш една жена с мръсен номер, та тя да си трае, а ти да си гледаш кефа! Прилагам ти същия пиниз, с който вие прекарахте нея и Мейн, само че

моят е по-готин, защото след това не можете и гък да кажете, иначе сте за пандиза. Сега млък.

— Няма повече мангизи — прекъсна ме Мики. — Само четири пощенски марки.

— Прибери и тях — рекох му. — Това са цели осем цента. Хайде да вървим.

— Ей, оставете ни някой долар — примоли се Уийл.

— Не ти ли казах да си затваряш устата? — изръмжах му, докато отстъпвах към вратата, която Мики отваряше.

Коридорът беше чист. Мики застана отвън с насочен срещу Уийл и Дал патлак, а аз преместих ключа от вътрешната на външната страна. После захлопнах вратата, завъртях ключа, пуснах го в джоба си, слязохме и напуснахме хотела.

Колата на Мики беше зад ъгъла. Седнахме в нея и преместихме цялата плячка без пистолетите от джобовете на Мики в моите. После той излезе и тръгна пеш към към агенцията. Аз обърнах колата и подкарах към сградата, където бе убит Джефри Мейн.

Госпожа Мейн бе стройна млада жена на не повече от двайсет и пет, с къдрава кестенява коса, мило изразително лице и сивосини очи с тежки мигли. Сочното ѝ тяло бе облечено в черно от глава до пети.

Тя прочете служебната ми карта, кимна на обяснението, че Гънджън ме е наел да разровя около смъртта на съпруга ѝ, и ме покани в дневна в сиво и бяло.

— Тук ли стана? — попитах.

— Да. — Имаше приятен, леко дрезгав глас.

Приближих до прозореца и погледнах надолу към покрива на бакалницата. Виждаше се и половината от задната уличка. Все така нямах време за губене.

— Госпожо Мейн — обърнах се към нея и се опитах да говоря по-тихо, за да смекча остротата на думите, — след като съпругът ви е издъхнал, вие сте изхвърлили пистолета през прозореца. После сте закачили носната кърпичка за ъгъла на портфейла и сте хвърлили и него. Тъй като е бил по-лек от пистолета, не е стигнал до алеята, а е останал на покрива. Защо закрепихте кърпичката...

Без да издаде звук, тя припадна.

Хванах я, преди да се строполи на пода, занесох я до дивана, намерих одеколон и ароматни соли и ги използвах.

— Знаете ли чия беше кърпичката? — попитах, когато се свести и седна.

Тя поклати отрицателно глава.

— Тогава защо ви трябваше да я закачате?

— Беше в джоба му. Не знаех какво да я правя. Помислих, че полицаите ще питат за нея. Не исках да ми досаждат с никакви въпроси.

— Защо измислихте историята с обира?

Никакъв отговор.

— Заради застраховката ли? — подхвърлих.

Тя вдигна глава и се разрида.

— Да! Беше профукал и своите пари, и моите. И после трябваше да... направи... това. Той...

— Надявам се, че е оставил писмо — прекъснах воплите ѝ.

Имах предвид някакво доказателство, че не го е убила тя.

— Да. — Тя бръкна в деколтето на черната си рокля.

— Чудесно — рекох и се изправих. — Утре сутринта първата ви работа е да занесете това писмо на вашия адвокат и да му разкажете всичко.

Измърморих нещо утешително и се ометох.

Нощта вече падаше, когато за втори път този ден позвъних на вратата на Гънджънови. Прислужницата с бледото лице ми отвори и ме осведоми, че господин Гънджън си е вкъщи. Поведе ме нагоре.

Роуз Рубъри тъкмо слизаше по стълбите. На площадката се отдръпна да минем. Придружителката ми продължи към библиотеката, ала аз спрях срещу камериерката.

— С теб е свършено, Роуз — казах на момичето на площадката. — Давам ти десет минути да изчезнеш. Нито дума на никого. Ако това не ти харесва, имаш възможност да видиш дали ще ти хареса вътрешното обзавеждане на пандиза.

— Що за глупости!

— Балонът се спуска. — Бръкнах в джоба си и измъкнах част от долларите от хотел „Марс“. — Досега бях на гости на Кашлящия Бен и Бънки.

Това я стресна. Обърна се и хукна нагоре по стълбите.

Бруно Гънджън излезе на вратата на библиотеката да ме търси. Учудено проследи как бягащата камериерка прескача стъпалата към

третия етаж и ме зяпна. Целият се бе превърнал в питанка, затова реших да го успокоя.

— Разнищих всичко.

— Браво! — възкликна той, докато влизахме в стаята. — Чуваши ли, мила моя? Той е разнищил всичко!

Милата му седеше до масата, където бе и предишната вечер, кукленото ѝ лице се усмихна равнодушно и устните ѝ равнодушно промърмориха:

— О, да.

Приближих до масата и изсипах парите от джобовете си.

— Деветнайсет хиляди сто двацет и шест долара и седемдесет цента с пощенските марки — обявих. — Останалите осемстотин седемдесет и три долара и трийсет цента липсват.

— Ах! — Бруно Гънджън поглади с трепереща ръка острата си черна брадичка и впери в мен настойчив лъскав поглед. — И къде ги намерихте? Я седнете, заслужава си да чуем тази история. Горим от нетърпение, нали, любов моя?

Неговата любов се прозя.

— О, да!

— Няма много за разправяне — казах. — За да върна парите, трябваше да склуча сделка и обещах да мълча. Мейн е бил ограбен в неделя следобед. Но работата е, че ако хванем крадците, няма как да ги осъдим. Единственият човек, който може да ги разпознае, няма да го направи.

— Но кой е убил Джефри? — Розовите лапички на търговеца драскаха по гърдите ми. — Кой го е убил онази нощ?

— Самоубил се е. Отчаян, че са го обрала при обстоятелства, които не би могъл да обясни.

— Пълен абсурд!

Клиентът ми не хареса фактите.

— Госпожа Мейн се е събудила от изстрела. Самоубийството означавало да изгуби застраховката му и да остане без пукната пара. Тя изхвърлила пистолета и портфейла през прозореца, скрила предсмъртното му писмо и съчинила историята с обира.

— Ами носната кърпичка! — изпищя Гънджън. Беше съвсем съсипан.

— Тя не доказва нищо — уверих го тържествено, — освен, че Мейн е бил женкар, както сам казахте, и сигурно е въртял любов с камериерката на жена ви, а тя като много други камериерки си е служила с вещите й.

Той наду начервените си бузи и тропна с крак, аха да затанцува. Ядът му беше не по-малко смешен от обяснението, което го причини.

— Ще видим! — Той се завъртя на пети, хукна навън и продължи да повтаря: — Ще видим тая работа! Ще видим!

Инид Гънджън ми протегна ръка. Кукленото й лице сияеше, всички трапчинки по него се усмихваха.

— Благодаря ви! — прошепна тя.

— Не зная за какво — измънках, без да поема ръката й. — Всичко беше толкова объркано, че и дума не може да става за доказателства. Но той не задрява ли — аз всъщност му казах.

— О, това ли! — Тя отметна глава назад и се отърси от тревогата. — Докато няма сигурно доказателство, мога чудесно да се погрижа за себе си.

Вярвах й.

Бруно Гънджън влетя обратно в библиотеката с пяна на уста, скубеше боядисаната си брада и крещеше, че Роуз Рубъри е изчезнала от къщата.

На следващата сутринта Дик Фоули ми каза, че камериерката се присъединила към Уийл и Дал и заминала с тях за Портланд.

УБИЙСТВОТО ВЪВ ФЕЪРУЕЛ

1

Бях единственият, който слезе от влака във Феъруел.

Изпод навеса за чакащите през дъжда се зададе мъж. Беше нисък. Имаше мрачно и плоско лице. Носеше сива непромокаема шапка и сиво палто с кройка на шинел.

Въобщо не ме погледна. Гледаше куфара и чантата в ръцете ми. Вървеше бързо, с резки къси крачки.

Докато поемаше багажа ми, не обели дума. Попитах:

— От Кавалови ли?

Той вече ми бе обърнал гръб и носеше куфара и чантата към жълтокафяв автомобил, паркиран в алеята до настлания с чакъл перон. Вместо отговор кимна два пъти към колата, без да се оглежда или да забави нервния си полутръс.

Качих се с него.

Три минути карахме през селото. Излязохме на шосе, което се изкачваше на запад между хълмовете. На дъжда настилката изглеждаше като гръб на тюлен.

Мъжът с плоското лице бързаше. Бръмчеше с такава скорост, че скоро отминахме и последните къщурки, пръснати по склоновете.

След малко от лъскавия черен път свихме по по-светъл, който криволичеше на юг по залесено било. От време на време шосето влизаше в трийсетметрови тунели от високи дървета, плътно сплели листати клони над нас.

Дъждът се събираше върху тях на тежки капки и думкаше по покрива на колата. В тунелите здрачът на ранната дъждовна вечер се превръщаше почти в нощен мрак.

Мъжът с плоското лице включи фаровете и увеличи скоростта.

Беше се изпънал вдървено зад волана. Аз седях зад него. Над яката на шинела, в късите косми на врата му, блестяха ситни капчици. Може би бяха от дъжда. Или пот.

Стигнахме средата на един от тунелите. Плоското лице на мъжа се стрелна наляво и той изрева:

— Ааааа!

Беше дълъг, силен, пронизителен рев, изтънял от ужас.

Скочих и се наведох да видя какво става с него.

Колата кривна рязко, втурна се още по-бясно напред и ме хвърли назад върху седалката.

През страничното стъкло зърнах с крайчеца на окото си нещо тъмно, което лежеше на пътя.

Извърнах се към задното стъкло, по-слабо замъглено от дъжда.

Видях чернокож мъж, проснат по гръб в лявата страна на пътя. Тялото му бе извито в дъга, сякаш се държеше само на петите и тила. От лявата страна на гърдите му стърчеше дръжка на нож, дълга поне петнайсет сантиметра.

Докато видя всичко това, бяхме направили завой и излязохме от тунела.

— Спри — казах на мъжа с плоското лице.

Той се направи, че не ме чува. Колата летеше с всичка сила. Сложих ръка на рамото му.

Рамото се измъкна изпод ръката ми и той пак извика:

— Ааааа! — сякаш чернокожият мъртвец го бе стиснал за гърлото.

Протегнах се през него и изключих двигателя.

Той пусна волана и се вкопчи в мен с двете ръце. От устата му излизаха звуци, но от тях не се събра нито една дума, която да ми е позната.

Сложих ръка на волана. С другата го хванах под брадата. Наведох се над облегалката и с тялото си го притиснах към кормилото.

Докато се кълчех, благодарение на Божията помощ колата не изхвъркна от пътя и накрая спря.

Вдигнах се от главата на плосколиккия мъж и попитах:

— Какво ти става бе, човек?

Той ме гледаше с ококорени бели очи, трепереше и мълчеше.

— Обръщай! — наредих му. — Ще се върнем там.

Той заклати отчаяно глава и издаде още от онези звуци, които може би означаваха нещо, но на език, който не разбирах.

— Познаваш ли го? — попитах.

Той кимна.

— Познаваш го — изръмжах.

Пак кимна.

Започнах да подозирам, че каквото и да кажа, той само ще кима срещу мен.

— Тогава се махай от кормилото. Аз ще карам.

Той отвори вратата и се изхлузи навън.

— Върни се — викнах му.

Той се отдръпна, клатейки глава.

Наругах го и седнах зад волана.

— Добре, чакай ме тук — казах и тръшнах вратата.

Онзи бавно отстъпи назад и с изскочили от ужас очи ме наблюдава, докато обръщах колата:

Трябваше да карам повече, отколкото предполагах, някъде към километър и половина.

Чернокожия го нямаше. Тунелът беше пуст.

Ако знаех точно къде бе лежал, можех да огледам мястото и да разбера как е бил преместен. Но не бях имал време да запомня никакъв ориентир и сега четири или пет места ми изглеждаха като онова.

На светлината на фаровете огледах внимателно лявата половина на пътя от единия край на тунела до другия.

Не видях кръв. Не намерих отпечатъци от обувки. Не забелязах никакви следи, че някой е лежал на пътя. Не открих нищо.

Беше вече твърде тъмно, за да претърсвам гората.

Върнах се там, където бях оставил мъжа с плоското лице.

Беше изчезнал.

Изглежда, рекох си, господин Кавалов е бил прав да мисли, че му трябва детектив.

2

На километър от мястото, където ме заряза плосколикът, спрях колата пред порта с железни решетки, която преграждаше пътя. Беше заключена отвътре с катинар. Високата ограда от двете ѝ страни се губеше в гората. Вляво над нея се виждаше кафявият покрив на малка къща.

Натиснах клаксона.

Почти веднага от другата страна на портата се появи свито момче на около петнайсет-шестнайсет години. Носеше избелели дочени панталони и пуловер на широки райета. Не се показва целия на портата, а остана открая, с ръка зад оградата, като че ли криеше нещо в нея.

— Тук ли живеят Кавалови? — попитах.

— Да, сър — отвърна той колебливо.

Чаках да отключи. Той не отключваше. Стоеше и гледаше недоверчиво ту колата, ту мен.

— Моля, господине — провикнах се, — може ли да вляза?

— Какво... кой сте вие?

— Аз съм същият, когото Кавалов изпрати да посрещнат. Ако няма да ме пуснете, кажете, за да успея да хвана влака в седем без десет за Сан Франциско.

Момчето прехапа устна.

— Чакайте да видя дали ще намеря ключа — каза и изчезна зад оградата.

Забави се достатъчно, за да разговаря с някого. Когато се върна, отключи портата, разтвори я и извика:

— Всичко е наред, сър. Очакват ви.

Докато минавах с колата през портала, забелязах светлини на върха на един хълм на около километър и половина вляво пред мен.

— Това ли е къщата? — попитах.

— Да, сър. Очакват ви.

Близо до мястото, където момчето бе стояло, докато говори с мен, на оградата беше подпряна голяма двуцевка.

Благодарих му и продължих. Пътят леко лъкатушеше нагоре през имението. От двете му страни на равни интервали бяха засадени високи, стройни дървета.

Накрая спрях пред сграда, която в тъмнината приличаше на нещо средно между крепост и фабрика. Беше построена от бетон. Вземете шепа конуси с различни размери, заоблете върховете им и ги разположете произволно, като гледате само най-високият да е горедолу в средата, а останалите — около него, нагласете ги на върха на някоя височина и ето ви къщата на Кавалов. Прозорците имаха метални капаци. Не бяха много. И нямаше два, които да са на една хоризонтална или вертикална линия. Някои светеха.

Щом слязох от колата, тясната входна врата на описаната къща се отвори.

Излезе ниска червендалеста жена на около петдесет години с прошарени руси коси, навити около главата ѝ. Беше в сива вълнена рокля с висока яка и тесни ръкави. Широките ѝ устни се разтвориха в още по-широка усмивка.

— Вие сте господинът от града, нали? — попита.

— Да. Изгубих вашия шофьор по пътя.

— Бог да ви благослови — рече тя любезно. — Добре сте направили.

Слаб мъж с рядка тъмна коса, сресана ниско над издължено мрачно лице, мина покрай нея и взе багажа ми от колата. Отнесе куфара и чантата вътре.

Жената се отдръпна и ми направи път да вляза.

— Предполагам, че ще искате да се измиете преди вечеря. Другите няма да имат нищо против да ви почакаат, стига да побързате.

— Да, благодаря — отвърнах, изчаках пак да мине пред мен и я последвах по стълбите, които се виеха във вътрешността на един от конусите в сградата.

Стигнахме до спалня на втория етаж, където слабият мъж разопаковаше багажа ми.

— Мартин ще ви даде всичко, от което имате нужда — увери ме тя от прага. — Когато се пригответе, просто слезте долу.

Обещах ѝ да направя точно така и тя си тръгна. Докато свалях сакото, жилетката, ризата и яката си, Мартин приключи с багажа. Казах му, че нямам нужда от нищо. Измих се в банята до стаята, сложих чиста риза и яка, облякох жилетката и сакото си и се запътих надолу.

В просторния хол нямаше никой. През една отворена врата отляво се чуваха гласове.

Единият от тях хленчеше на нас. Оплакваше се.

— Не на мене тия. Не ми минават. Не съм дете и не могат да ме вържат по този начин.

Произнасяше звука „т“ малко завалено, но не чак като „д“.

Отговори му бодър, но малко груб баритон:

— Какъв е смисълът да се заричаме, че няма да се хванем на хорото, щом вече сме се хванали?

Третият глас беше на жена — мек, но равен и бездушен:

— А може би наистина го е убил.

Първият глас пак изцвили:

— Хич не ме интересува. Няма да стане.

Веселият баритон подхвърли:

— Така ли мислиш?

Някъде по коридора се чу шум от брава. Не исках да ме хванат как стоя и подслушвам. Продължих към отворената врата.

3

Стоях на прага на овална стая с нисък таван, мебелирана и украсена в сиво, бяло и сребристо. Вътре седяха двама мъже и една жена.

По-възрастният мъж — някъде към петдесетте, стана от дълбок сив фотьойл и се поклони тържествено към мен. Беше набит, среден на ръст, съвсем плешив, мургав и светлоок. Имаше щръкнали сиви мустаци и рядка сива брадичка.

— Господин Кавалов? — попитах.

— Същият. — Цвилещият глас бе негов.

Представих се. Той се ръкува с мен и ме представи на останалите.

Жената бе негова дъщеря. Изглеждаше на около трийсет години. Имаше същите малки пълни устни като баща си, но очите ѝ бяха тъмни, носът — къс и прав, а кожата ѝ — почти безцветна. В лицето ѝ имаше нещо азиатско. Беше хубаво, равнодушно и неинтелигентно.

Мъжът с баритона ѝ беше съпруг. Казваше се Ринго. Беше шестседем години по-възрастен от нея, нито висок, нито як, но добре сложен. Лявата му ръка беше в шини и висеше на превръзка през врата. Кокалчетата на дясната му ръка бяха натъртени. Имаше слабо, скулесто и умно лице, с блестящи тъмни очи с много бръчки около тях и добре оформена волева уста.

Подаде ми наранената си десница, повдигна превързаната си ръка към мен, ухили се и каза.

— Съжалявам, че пропуснахте това, но следващите геройства ги оставям на вас.

— Как стана? — попитах.

Кавалов вдигна месеста длан.

— Ще имаме достатъчно време за това след ядене — обяви той. — Хайде сега да вечеряме.

Минахме в малка трапезария в зелено и кафяво, където беше наредена малка четвъртитата маса. Седнах срещу Ринго. Разделяше ни

сребърна кошничка с орхидеи, поставена в средата на масата между високи сребърни свещници. Госпожа Ринго седна от дясната ми страна, а Кавалов — от лявата. Когато Кавалов се настани, видях очертанията на автоматичен пистолет в задния му джоб.

Сервираха ни двама мъже. Храната бе в изобилие, а и готвачът беше на равнище. Имаше хайвер, някакъв бульон, писия, картофи и желе от краставици, печено агнешко с варена царевица и грах, аспержи, дива патица, царевични сладки, салатата от домати и артишок, и портокалов сладолед. Пихме бяло вино, кларет, бургундско, кафе и *crème de menthe*.

Кавалов почти преяде. И ние гледахме да не останем по-назад.

Кавалов пръв наруши собственото си нареждане да не говорим за ядовете му, преди да сме омели масата. Когато свърши със супата, остави лъжицата и заяви:

— Аз не съм хлапак. Не могат да ме уплашат.

Светлите му, разтревожени очи примигнаха войнствено срещу мен, устните му потрепваха между мустаците и брадичката.

Ринго му се усмихна, приятелски. Лицето на госпожа Ринго остана спокойно и разсеяно, сякаш нищо не бе казано.

— Какво трябва да ви плаши? — попитах.

— Нищо — рече Кавалов. — Нищо, освен куп идиотски и съвсем безсмислени номера и ефекти.

— Наричайте го както искате измърмори глас зад гърба ми. — Но аз видях с очите си.

Беше на единия от мъжете, които ни сервираха — болнав на вид младеж с бледо издължено лице и тънки устни. Говореше с кротка упоритост, без да вдига очи от чинията, която слагаше пред мен.

Тъй като неговата забележка не направи впечатление на никого, аз се обърнах пак към Кавалов. Той тъкмо почистваше една писия с ръба на вилицата си.

— За какви номера и ефекти става дума? — попитах. Кавалов остави вилицата и опря китки в ръба на масата. Изтри устните си и се надвеси над чинията към мен.

— Представете си — той сбърчи чело и голото му теме се опъна напред, — че сте навредили на някого преди десет години.

Той завъртя китки и ръцете му легнаха с дланите нагоре върху бялата покривка.

— Навредили сте му по обикновени делови причини — заради печалба, нали разбирате? Никакво лично отношение. Дори не го познавате добре. Представете си сега, че този човек идва при вас след всичките тези десет години и ви казва: „Дойдох да видя как умираш.“ — Дланите му се захлупиха — Е, какво ще си помислите?

— Във всеки случай няма да си помисля, че се налага да хукна да умирам заради неговия мерак — отвърнах.

Напрежението изчезна от лицето му и то стана непроницаемо. Той примигна един-два пъти насреща ми, после се захвана с рибата. Погледна ме отново, когато сдъвка и преглътна и последното парченце от писията. Бавно поклати глава, ъглите на устата му сочеха надолу.

— Този отговор не беше най-подходящият — каза. После сви рамене и разпери пръсти.

— Както и да е, вие ще трябва да се оправяте с този капитан Котка-и-мишка. За това съм ви наел.

Кимнах.

Ринго се усмихна и потупа превързаната си ръка.

— Пожелавам ви повече късмет с него, отколкото имах аз.

Госпожа Ринго се пресегна и с върха на пръстите докосна за миг китката на мъжа си.

Попитах Кавалов:

— Тази вреда, която трябваше да си представя, че съм нанесъл, голяма ли беше?

Той стисна устни и направи колебливо движение с дясната си ръка.

— О..., ами... провалих го.

— Тогава можем да приемем, че вашият капитан наистина крои нещо, нали?

— Мили Боже! — възкликна Ринго и пусна вилицата си. — Не мисля, че ми строши ръката само за да стане по-весело.

Зад гърба ми мрачният прислужник осведоми своя колега:

— Пита дали капитанът наистина крои нещо.

— Чух — отвърна му онзи навъсено. — Много ще ни помогне, няма що.

Кавалов потропа с вилица по чинията си и погледна сърдито двамата.

— Стига — срязва ги той. — Къде е печеното? — Посочи с вилицата дъщеря си. — Чашата ѝ е празна. — И съсредоточи вниманието си върху прибора. — Вижте само как се грижат за среброто ми — оплака се и ми протегна вилицата. — Не е почиствано като хората от един месец.

Накрая остави вилицата. Бутна чинията си напред, за да освободи място за ръцете си. Наведе се изгърбен над тях. Въздъхна. Намръщи се. Гледаше ме.

— Слушайте — изцвили. — Аз да не съм глупак? Щях ли да искам детектив чак от Сан Франциско, ако не ми трябва? Щях ли да плащам вашите цени, когато за половината пари мога да докарам цял взвод прилични детективи? Щях ли да си поръчам най-добрия, когото мога да си осигуря, колкото и да е скъп, ако не бях наясно, че този капитан е страшно опасен?

Не отговорих нищо. Седях спокойно и демонстрирах внимание.

— Чуйте — изцвили пак той. — Това не е първоаприлска шега. Този капитан е решил да ме убие. Дошъл е тук да ме убие. И ще ме убие, ако някой не го спре.

— Какво толкова е направил досега? — попитах.

— Не е там работата. — Кавалов заклати нетърпеливо плешивата си глава. — Не искам от вас да оправяте нещо, което е направил. Искам да му попречите да ме убие. Какво толкова е направил? Ами тероризира жестоко хората ми. Счупи ръката на Долф. Това е направил толкова, щом ви интересува.

— Откога продължава това? От колко време е тук? — продължих с въпросите.

— От една седмица и два дни.

— Вашият шофьор каза ли ви за чернокожия, когото видяхме на пътя?

Кавалов сви устни и кимна замислено.

— Когато се върнах, беше изчезнал.

Той изпuffтя и се развика ядосано:

— Изобщо не ме е грижа за вашия негър! Грижата ми е да не ме убият!

— Казахте ли на хората на шерифа? — попитах с надеждата да прикрия, че започвам да се вбесявам.

— И това направих. Каква полза? Той не ме ли заплаши? Каза, че е дошъл да види как умирам. Казано от него по неговия начин, това е заплаха. Но за шерифа не е. Тероризира хората ми. Имам ли доказателства? Според шерифа нямам. Иди, че се разправяй с идиоти! За какво са ми доказателства? Аз като че ли не знам. Отпечатъци от пръсти ли трябва да му остави? Накрая шерифът предложи да го държи под око. „Под око“, представете си. Имам двајсет души, прислуга и работници на полето, с четирийсет очи. И какво? Онзи влиза и излиза, когато си поиска. Под око!

— Как стана това с ръката на Ринго?

Кавалов нервно тръсна глава и с резки движения започна да реже агнешкото си.

— Тук няма какво да кажем. Аз го ударих пръв. — Ринго огледа очуканите си кокалчета. — Не предполагам, че е такъв здравеняк. А може и да съм изгубил вече форма. Във всеки случай поне десетина души видяха, че го фраснах в ченето, преди той да отвърне. Сбихме се посред бял ден пред пощата.

— Кой е този капитан?

— Не е той — намеси се прислужникът с болнавата физиономия, — а онзи черен дявол.

Ринго продължи:

— Казва се Шери, Хю Шери. Преди дванайсет години, през хиляда деветстотин и седемнайсега, беше капитан от британската армия в щаба в Кайро. Полковникът — Долф кимна към тъста си — въртеше черна борса с военните доставки. Шери трябваше да е боен офицер. Нямахме ум за щабна работа. Не беше достатъчно страхлив. Някой реши, че Кавалов не би натрупал толкова пари, ако Шери е бил по-внимателен. Знаеха, че Шери не е спечелил нищо за себе си. Въпреки това го уволниха, а Кавалов просто го помолиха да изчезне.

Кавалов вдигна глава от чинията, за да обясни.

— По време на война такава е търговията. Нямахме да ме пуснат, ако съм направил нещо, заради което трябва да ме задържат.

— И сега, дванайсет години след като заради вас са го изритали позорно от армията — заключих аз, — идва тук, заплашва, че ще ви убие, както сте си втълпили, и всява паника сред хората ви. Така ли?

— Не е така! — захленчи Кавалов. — Изобщо не е така. Не го изхвърлиха заради мен. Аз съм търговец. Видя ли възможност за

печалба, използвам я. Ако някой ме оставя да спечеля и това ядосва неговите началници, какво ме засяга мен? Освен това не съм си втълпил, че ще ме убие. Аз го знам.

— Опитвам се да си изясня нещата.

— Няма нищо за изясняване. Някакъв побъркан е решил да ме пречука. От вас се иска да му попречите. Не е ли съвсем просто?

— Съвсем просто е — съгласих се и прекратих напъните си да разговарям с него.

Кавалов и Ринго пушеха пури, а госпожа Ринго и аз — цигари с *crème de menthe*, когато в стаята се втурна червендалестата руса жена в сивата вълнена рокля.

Гледаше ококорено и мрачно.

— Антъни каза, че горната нива гори — обяви тя.

Кавалов прегриза пурата си и ме изгледа остро. Станах.

— Как да стигна до там? — попитах.

— Аз ще дойда с вас — каза Ринго и се надигна.

— Долф — възрази жена му, — ръката ти.

Той ѝ се усмихна нежно и отвърна:

— Няма да се намесвам. Ще отида само да видя как се оправя специалистът в такива случаи.

4

Изтичах до стаята да си взема шапката, палтото, фенерчето и пистолета.

Когато тръгнах да слизам, Ринго и жена му стояха на входната врата.

Той беше облякъл тъмен шлифер, закопчан плътно върху ранената ръка, левият ръкав висеше празен. С дясната ръка бе прегърнал госпожа Ринго. Двете й голи ръце бяха обвили врата му. Тя се бе извила назад, а той се беше навел над нея. Целуваха се.

Дръпнах се малко назад и вдигнах повече шум с краката си, преди да се покажа отново. Те вече се бяха разделили и ме чакаха до вратата. Ринго дишаше тежко като че ли бе тичал. Той отвори вратата.

Госпожа Ринго се обърна към мен.

— Моля ви, не позволявайте на глупавия ми съпруг да върши щуротии.

Обещах ѝ и го попитах:

— Струва ли си да вземаме слуги или работници с нас?

Той поклати скептично глава.

— Онези, които не се крият, ще бъдат безполезни като другите. Всички са много наплашени.

Двамата излязохме, а госпожа Ринго остана на вратата и ни изпрати с поглед. Дъждът бе спрял, но тъмното небе над нас предвещаваше нов порой.

Ринго ме поведе покрай къщата по тясна пътека, която слизаше през шубраците по хълма, минаваше между група ниски постройки в плитка долчинка и отново се изкачваше косо по склона на друго, пониско възвишение.

Земята беше подгизнала. Пътеката свърши на върха на хълма пред мрежеста порта, минахме през нея и нагазихме в някакво стърнище, едновременно хлъзгаво и лепкаво. Вървахме бързо. Калта по обувките, тежкият нощен въздух и палтата ни сгорещиха.

Когато прекосихме нивата, съзряхме пожара — трептящо оранжево петно зад появилите се дървета. Прескочихме ниска телена ограда и тръгнахме между тях.

Силно шумолене премина в листата над главите ни, дойде отляво и спря с тежък удар в ствола на едно дърво от дясната ни страна. После нещо плъосна в калта под дървото.

Отляво се разнесе смях — глух и зловец.

Стори ми се, че гласът идва отблизо. Тръгнах към него.

Огънят беше малък и твърде далеч, за да ми помогне особено в тъмнината. Под дърветата цареше пълен мрак.

Препъвах се в коренища, блъсках се в дънери и не открих нищо. Фенерчето щеше да помогне повече на онзи, който се смееше, затова го държах в ръка, без да го включвам.

Играта на криеница със самия себе си ме умори и прецепих до другия край на горичката. Излязох на открито и тръгнах към огъня.

Беше стъкмен в края на нивата, на два-три метра от най-близкото дърво. Пощадените от дъжда изсъхнали вейки и счупени клони догаряха, когато стигнах до него.

От двете му страни в земята бяха забучени двувърхи колчета. Върху тях бе закрепена дълга права фиданка. Нанизан над нея, над огъня висеше труп на животно, без глава, без крака; без опашка, одрано и с разпран корем.

На няколко метра встрани се въргаляха кучешка глава, кожа, крака, опашка и вътрешности, потънали в голяма локва кръв.

Край огъня имаше струпани натрошени сухи съчки. Хвърлих ги върху жаравата. Ринго излезе измежду дърветата и дойде при мен. Носеше камък, голям колкото грейпфрут.

— Успяхте ли да го видите? — попита.

— Не. Изсмях се и изчезна. — Той ми подаде камъка.

— Това хвърли по нас.

Върху гладката сива повърхност с червено бяха нарисувани кръгли очи, триъгълен нос и ухилена, озъбена уста — нещо като череп.

Остъргах с нокът едното око и установих:

— Креда.

Ринго вторачено гледаше цвъртящото тяло на шиша и кървавата купчина на земята.

— А това? — попитах.

Той преглътна и рече:

— Мики беше много мило кученце.

— Ваше?

Той кимна.

Обиколих наоколо, осветявайки земята с фенерчето.

Открих няколко отпечатъка от стъпки, ако можеха така да се нарекат.

— Намерихте ли нещо? — попита Ринго.

— Да. — Показах му един от отпечатъците. — Имал е увити парцали около обувките. Не са ясни.

Върнахме се пак при огъня.

— Още една демонстрация — рекох. — Онзи, който е заклал и одрал кутрето, е знаел много добре, че така не може да го сготви. То ще изгори отвън, преди отвътре дори да се е затоплило, а както е сложено на шиша, веднага ще падне в огъня, ако опитате да го обърнете.

Мрачното лице на Ринго леко се разведри.

— Така е малко по-добре — обади се. — Че го е убил, е достатъчно гнусно, но представата за човек, който би изял Мики или дори само го е помислил, ме ужасява.

— Не е това — уверих го. — Демонстрация е. Такива неща ли ставаха напоследък?

— Да.

— С каква цел?

Той мрачно повтори думите на Кавалов:

— Капитан Котка-и-мишка.

Подадох му цигара, извадих една за себе си и ги запалихме със съчка от огъня. Той вдигна очи към небето.

— Пак завая, хайде да се прибираме — промърмори. Въпреки това остана до Огъня, втренчен в набучения кучешки труп. Наоколо вонеше тежко на изгоряло месо.

— Не взимате много на сериозно тази история, нали? — попита Ринго с тих равен глас.

— Странна е.

— Той е съсипан — обясни Ринго със същия тих тон. — Опитайте се да разберете. За него честта означаваше нещо. Затова в Кайро се наложи да го преметнем, вместо да му даваме подкупи.

Повече от десет години позор могат да смажат такъв човек. Имал е две възможности: или да си тегли куршума, или — това. И аз отначало мислех като вас. — Той подритна нещо към огъня. — Глупаво е наистина. Но вече не ми е до смях, шегувам се само пред Мириам и полковника. Когато се появи за първи път, въобще не предполагах, че толкова е подивял. В Кайро лесно се оправях с него. Като разбрах, че сега не става, малко се обърках. Слязох в селото и предизвиках онази разпра. Не биваше да го правя. Беше лоша постъпка, защото беше глупава. В Кайро той се сресваше, преди да се обръсне, за да е спретнат пред огледалото. Не знам дали ме разбирате.

— Първо трябва да говоря с него — отвърнах. — В селото ли живее?

— Държи една къщурка горе на хълма. Първата отляво, след като свиете по главния път. — Ринго хвърли фасата си в огъня и ме погледна замислено, прехапал долната си устна. — Не знам как ще се разберете с полковника. Той не е много по шегите. Не ги разбира, затова няма да ви се довери.

— Ще гледам да внимавам — обещах. — Не може ли да предложим на този Шери пари?

— Господи, не — каза Ринго тихо. — Той е напълно заслепен.

Свалихме останките от кучето, разрихме жаравата с крака, стъпкахме я в калта и се върнахме в къщата.

На другата сутрин полето бе свежо и блестеше на ясното слънце. Топлият бриз сушеше земята и гонеше по небето бели облаци, пухкави като памучни къдели.

В десет часа тръгнах пеша към дома на капитан Шери. Открих го веднага — бледорозово бунгало с керемиден покрив. От пътя до него се стигаше по чакълена алея.

На верандата отпред имаше маса с бяла покривка, наредена за двама.

Слаб чернокож с почти момчешки вид, облечен в бяло сако, отвори вратата, преди да съм успял да почукам. Чертите му бяха пофини, отколкото на повечето афроамериканци, имаше орлов нос и излъчваше приятна интелигентност.

— Ще хванеш някоя настилка, като се въргаляш по мокрите пътища — рекох му вместо поздрав, — а може и някой да те сгази.

Устата му се разпъна в усмивка чак до ушите и ми показа голям брой здрави жълти зъби.

— Прав сте, сър. — Той изсъска „с“-тата, изтъркаля „р“-тата и се поклони. — Capitaine ви чакаше за закуска. Седнете, сър. Ще го извикам.

— Кучешко ли ще ядем?

Устата му се сви, после пак се опъна до ушите и той разтърси силно глава.

— Не, сър. — Вдигна черните си ръце и започна да изброява с пръсти. — Има портокали, пушена херинга, бърбечета на скара, яйца, мармалад, препечени филийки и чай или кафе. Няма кучешко.

— Чудесно — одобрих менюто и се настаних в един от плетените фотьойли на терасата.

Имах време да запаля цигара, преди капитан Шери да се появи.

Беше сух, висок мъж към четирийсетте. Пясъчнорусата му коса бе разделена на път по средата и сресана плътно по малката му глава, над изгоряло от слънцето лице. Очите му бяха сиви, с къси мигли,

прави като острие. Устата му също бе твърда права линия под късо подстриганите мустаци с цвета на косата. Дълбоки бръчки прорязваха като с нож горната му устна от ноздрите до ъглите на устата. Други, също толкова дълбоки, се спускаха по бузите чак до ръба на долната челюст. Носеше хавлиен халат на ярки райета върху светлобежова пижама.

— Добро утро — поздрави ме той приятелски с нещо като козируване. Не ми подаде ръка. — Не ставайте. Маркът още не е приготвил закуската. Спах до късно. Сънувах нещо ужасно противно. — Той умишлено провлачваше думите — Че някой е прерязал гърлото на Теодор Кавалов от тук дотук. — Прекара кокалести пръсти от едното си ухо до другото. — Гадна работа. Квичеше, целият в кръв, свинята му със свиня.

Ухилих се и подхвърлих:

— И това не ви хареса?

— О, това, дете беше заклан, чудесно, но квиченето и кръвта бяха отвратителни. — Вдигна нос и подуши въздуха. — Отнякъде мирише на орлов нокът, нали?

— Да, нещо такова. Да го заколите ли смятахте, когато го заплашихте?

— Аз съм го заплашил? — проточи той. — Скъпи момко, нищо подобно не съм правил. Бях в Уджа, вонящо мароканско градче близо до алжирската граница, и една сутрин някакъв глас ми заговори от едно портокалово дърво: „Иди във Феъруел, в Калифорния, в Щатите, и там ще видиш как умира Теодор Кавалов.“ Страхотно хрумване, помислих си. Благодарих на гласа, наредих на Маркът да събере багажа и дойдох тук. Щом пристигнах, казах на Кавалов за това с надеждата, че ще умре веднага и няма да се налага да вися да го чакам. Обаче не умря и вече съжалявам, че не попитах гласа за точната дата. Не ми се кисне тук с месеци.

— Затова ли сте се опитвали да ускорите нещата? - попитах.

— Моля?

— Schrecklichkeit — обясних, — каменни черепи, кучешки чевермета, изчезващи трупове.

— Петнайсет години бях в Африка — каза той, — Много вярвам на гласове, които идват от портокалови дървета и в които никой не се

вслушва. Не си въобразявайте, че имам пръст в станалото, каквото и да е то.

— А Маркърс?

Шери поглади току-що обръснатите си страни и отвърна:

— Възможно е. Той има непоправима склонност към първобитни африкански дивотии. С удоволствие ще му нашаря черния задник за всяка неприлична постъпка, за която имате убедително доказателство.

— Нека да го хвана, сам ще му го нашаря.

Шери се наведе към мен и предпазливо прошепна:

— Гледайте да не заподозре нещо, преди да го спипате. И с двата си ножа прави чудеса.

— Ще се опитам да го запомня. Гласът не каза ли нещо за Ринго?

— Не беше необходимо. Когато умре тялото, умира и ръката.

Черният Маркърс се появи с храната. Преместихме се на масата и аз започнах втората си закуска.

Шери се чудеше дали гласът, който му е говорил от портокаловото дърво, е говорил и на Кавалов. Каза, че питал Кавалов, но не получил много задоволителен отговор. Беше убеден, че гласовете, които предричат смърт на враговете на хората, обикновено предупреждават и самия обречен какво го чака.

— Така се прави, доколкото знам — недоумяваше той.

— Нямам понятие — признах. — Но ще опитам да разбера и ще ви кажа. Също така може би трябва да го попитам какво е сънувал тази нощ.

— Сутринта изглеждаше ли зле?

— Не зная. Когато излязох, още не беше станал. Сивите очи на Шери пламнаха.

— Искате да кажете, че нямате представа в какво състояние е той тази сутрин, дали е жив, или не, дали сънят ми е верен, или не?

— Да.

Твърдата линия на устата му се отпусна в самодоволна усмивка.

— Света Дево! — зарадва се той. — Това е чудесно! А аз помислих... от вас останах с впечатление, че сънят ми е празна работа, че няма никакъв смисъл.

Той плесна силно с ръце.

Черният Маркърс се показва от вратата.

— Събирай багажа — нареди Шери. — Плешивият е хвърлил топа. Изчезваме.

Маркъс се поклони и ухилен хлътна вътре.

— Не е ли по-добре да почакате, за да сте сигурен? — попитах.

— Но аз съм сигурен — заяви той. — Както бях сигурен и когато чух гласа от портокаловото дърво. Няма какво да чакам повече — видях го как умира.

— Насън.

— Насън ли? — попита той безгрижно.

Когато след десетина минути си тръгнах, отвътре се чуваше шум, сякаш Маркъс наистина събираше багажа. Шери ми стисна ръката.

— Много се радвам, че закусихте с мен. Може пак да се срещнем, ако работата ви довее в Северна Африка. Поздравете от мое име Мириам и Долф. Не мога искрено да им изпратя съболезнования.

Щом излязох от полезрението на бунгалото, свих от пътя и тръгнах по една пътека нагоре по хълма и потърсих място, от което бих могъл да наблюдавам къщичката на Шери. Намерих полусрутена колиба на североизточната част на билото. От нея се разкриваше като на длан бунгалото и пространството пред него, и голяма част от чакълена аляя заедно с мястото, където тя се събираше с пътя. Разстоянието беше голямо за невъоръжено око, но с бинокъл всичко щеше да се вижда идеално въпреки високите храсталаци наоколо.

Когато се върнах в къщата на Кавалов, заварих Ринго с книга в ръка, облегнат на няколко пъстри възглавници в тръстиков стол под едно от дърветата.

— Е, как ви се стори? — посрещна ме той. — Откачен ли е?

— Не толкова. Каза да поздравя вас и госпожа Ринго. Как е ръката тази сутрин?

— Ужасно. Сигурно е от влагата снощи. Цяла нощ не съм мигнал от болки.

6

Беше четвъртък. Този ден не се случи нищо друго. В петък сутринта вратата на стаята ми се отвори с трясък.

Мартин, слугата с изпитото лице, връхлетя вътре и започна да тресе едното ми рамо, въпреки че вече седях в леглото.

Лицето му беше лимоненожълто и изкривено от ужас.

— Случило се е! — пелтечеше той. — Господи, случило се е!

— Какво се е случило?

— Случило се е. Случило се е.

Блъснах го настрана и изскочих от леглото. Той рязко се обърна и хлътна в банята. Докато нахлузвах чехлите си, го чух да повръща.

Спалнята на Кавалов беше три стаи по-надолу, от същата страна на сградата.

Отвсякъде долиташе тропот на врати и крака, уплашени гласове, всевъзможни шумове, но не видях никого.

Изтичах до стаята на Кавалов. Вратата беше отворена.

Кавалов лежеше вътре на ниско испанско легло. Завивката бе отметната надолу, върху краката му.

Лежеше по гръб. Гърлото му беше прерязано — извит разрез, успореден с линията на челюстта.

— Видяхте ли се с капитан Котка-и-мишка? — чух зад гърба си цвилещия глас на Кавалов. — И имаше ли някаква полза от това?

Обърнах се. Идваше по алеята откъм къщата. Лицето му тази сутрин беше по-скоро сиво, отколкото мургаво, но доколкото можах да видя над яката, гърлото му беше непокътнато.

— Стягаше си багажа, когато си тръгнах — осведомих го. — Връща се в Африка.

Синята възглавница и синият чаршаф под врата му бяха подгизнали от кръв и бяха станали морави, като шира. Кръвта бе гъста и лепкава, почти засъхнала.

Влезе Ринго, наметнал халата си като пелерина.

— Случило се е — изграчих аз думите на слугата.

Той тъпо и нещастно погледна леглото и започна да псува със задавен, глух глас.

Влезе икономката, червендалестата руса Луела Куоли, разпищя се, разбута ни, падна на колене до леглото и продължи да пищя. Посегна за завивката, но хванах ръката ѝ.

— Не пипайте нищо — казах.

— Покрийте го! Покрийте горкия човек! — ридаше тя.

Дръпнах я назад. Четирима или петима слуги вече бяха влезли в стаята. Връчих я на двама от тях и им казах да я изведат и да я успокоят. Тя излезе, тресейки се от смях и плач.

Ринго продължаваше да зяпа в леглото.

— Къде е госпожа Ринго? — попитах.

Той не ме чу. Потупах го по здравата ръка и повторих въпроса.

— В стаята си. Тя... тя не бива да вижда това.

— Не е ли по-добре да се погрижите за нея? Той кимна, обърна се бавно и излезе.

Влезе слугата Мартин, все още лимоненожълт.

— Искам да дойдат всички, слуги, работници, и да чакат долу в предната стая — наредих му. — Веднага ги събери и да не мърдат, докато дойде шерифът.

— Да, сър — отвърна той и тръгна надолу по стълбите, а останалите го последваха.

Затворих вратата на стаята, отидох в библиотеката отсреща и телефонирах в кабинета на шерифа. Говорих с негов помощник на име Хилдън. Щом му казах какво е станало, той ме увери, че шерифът ще дойде до половин час.

Върнах се в стаята си и се облякох. Бях почти готов, когато Мартин влезе и ми съобщи, че всички са събрани долу — всички, с изключение на семейство Ринго и камериерката на госпожата.

Докато оглеждах стаята на Кавалов, шерифът пристигна. Беше белокоос мъж, с меки сини очи и мек глас, който излизаше някъде дълбоко изпод белите му мустаци. Беше довел трима заместници, лекар и следовател.

— Ринго и слугата могат да ви разкажат повече от мен — рекох, след като се ръкувах с всички. — Ще се върна веднага щом мога. Отивам при Шери. Ринго ще ви обясни кой е той.

В гаража избрах един кален шевролет и с него отидох до бунгалото. Вратата и прозорците бяха плътно затворени, на почукването ми не отговори никой.

Върнах се по чакълената алея до колата и подкарах към Феъруел. Там лесно научих, че Шери и Маркърс са взели влака за Лос Анджелес в два и десет следобед предишния ден, с три сандъка и пет-шест чанти, за които платили на селския железничар.

Изпратих телеграма до бюро на агенцията в Лос Анджелес, после тръгнах да търся човека, от когото Шери бе наел бунгалото.

Той не можа да ми каже нищо за наемателите си, освен, че съжالياва, дето не са стояли дори две цели седмици. Шери му оставил ключовете с кратка бележка, че неочаквано са го извикали.

Прибрах бележката в джоба си. Винаги е полезно да имаш подръка образци от почерци. После взех назаем ключовете от бунгалото и се върнах там.

Вътре не открих нищо интересно, ако не се смятат многобройните отпечатъци от пръсти, които по-късно можеше да потрябват. Нямаше нищо, което да ми подсказже накъде са запрашили Шери и Маркърс.

Върнах се в дома на Кавалов.

Шерифът бе приключил с обработването на слугите.

— Нищо не мога да изкопча от тях — оплака ми се той. — Никой нищо не е видял, никой нищо не е чул цялата нощ до тази сутрин в

осем, когато камериерът отворил вратата да го събуди и го намерил мъртъв. Ти да знаеш нещо повече?

— Не. Казаха ли ти за Шери?

— О, да. Май се налага да се хванем за него, а?

— Да. Говори се, че тръгнал вчера следобед със слугата си за Лос Анджелес. Трябва да видим тази работа. Какво казва лекарят?

— Бил е убит между три и четири тази сутрин с голям нож, с един-единствен замах отляво надясно, вероятно го е направил левак.

— Може да е един разрез, но не изглежда направен със замах. Пипано е по-бавно. При замах средата на разреза би трябвало да отива нагоре, а в краищата - надолу към убиеца, точно обратно на този тук.

— Ох, добре. Този Шери левак ли е?

— Не знам. — Питам се дали пък Маркърс не е левак. — Открихте ли ножа?

— Няма и следа от него. Не намерихме и нищо друго, нито отвън, нито вътре. Странно, Кавалов е бил много напласен, а не се е затворил по-здраво. Прозорците бяха отворени. Всеки е могъл да влезе през тях със стълба. Вратата също не е била заключена.

— Причините може да са много. Той...

На вратата застана един от помощниците му, рус здравеняк, и докладва:

— Намерихме ножа.

Двамата с шерифа излязохме и тръгнахме след помощника покрай къщата, откъм стаята на Кавалов. Острието на ножа бе забито в пръстта между няколко храста до пътеката, която водеше надолу към постройките за работниците.

Дървената му дръжка, боядисана в червено, беше леко наклонена към къщата. Острието бе леко изцапано с кръв, пръстта почти го бе изтрила. По дръжката нямаше кръв, нито отпечатъци от пръсти.

В меката земя около ножа липсваха следи от стъпки. Явно оръжието е било хвърлено в храстите.

— Мисля, че нямаме повече работа тук — заяви шерифът. — Никой от хората не изглежда замесен в тази работа. Да вървим да търсим този капитан Шери.

Отидохме до селото. В пощата научихме, че Шери е оставил адрес за кореспонденция: До поискване, Централна поща, Сейнт Луис,

Монтана. Докато бил във Феъруел, за него не пристигнало нито едно писмо.

В телеграфната служба ни казаха, че Шери нито е изпращал, нито е получавал телеграми. Аз изпратих една до бюрото ни в Сейнт Луис.

От цялото ровене из селото разбрахме само, че повечето лентяи са видели Шери и Маркърс да се качват на влака в два и десет.

Преди да тръгнем обратно за къщата на Кавалов, от Лос Анджелис пристигна телеграма за мен:

Сандъците и чантите на Шери в багажното тук още непотърсени държим ги под наблюдение.

Когато се върнахме, видях Ринго във фоайето и го попитах:

— Шери левак ли е?

Той се замисли, после поклати глава.

— Не си спомням. Възможно е. Ще питам Мириам. Тя може би знае... жените помнят такива неща.

След малко се зададе по стълбите и пак клатеше глава:

— Почти еднакво използвал и двете си ръце, но по-често лявата. Защо?

— Докторът смята, че е извършено с лява ръка. Как е госпожа Ринго?

— Мисля, че започна да преодолява ужаса, благодаря.

В събота през целия ден никой не потърси багажа на Шери в Лос Анджелис. Късно следобед шерифът обяви официално, че Шери и негрът се издирват за убийство и същата вечер двамата взехме влака на юг.

В неделя сутринта отворихме багажа на Шери в присъствието на няколко полицаи от управлението в Лос Анджелис. В него имаше само дрехи и лични вещи, които не ни говореха нищо.

Пътуването се оказа безполезно.

Върнах се в Сан Франциско и размножих и разпространих купища обяви.

Минаха две седмици, през които обявите не допринесоха с нищо, ако не се смята обичайната порция фалшиви тревоги.

Накрая полицията в Споукейн спипа Шери и Маркърс в едно общежитие на Стивънс Стрийт.

Неизвестно лице се обадило и съобщило, че някой си Фред Уилямс живеел там, почти всеки ден го посещавал тайнствен негър и двамата се държали много подозрително. Полицаяте от Споукейн бяха получили обявата за издирване и когато видели върху копчетата за ръкавели и носните кърпички на Фред Уилямс инициалите Х. Ш., всичко им станало ясно.

След два часа въртене на шиш Шери признал кой е, но отрекъл да е убивал Кавалов.

Двама от хората на шерифа отидоха на север и докараха затворниците в окръжния пандиз.

Шери бе обръснал мустаците си. Нищо в изражението и гласа му не показваше дори най-малка тревога.

— Знаех, че няма какво повече да чакам след онзи сън — повтаряше той, — затова си тръгнах. После, като научих, че сънят се е сбъднал, сетих се, че ще ме подгоните... сякаш някой може да избяга от сънищата си... и... хм... потърсих укритие.

Той тържествено повтори на шерифа и областния прокурор историята с гласа от портокаловото дърво. Журналистите много я харесаха.

Шери отказа да съобщи къде е ходил и какво е правил през това време.

— Не, не — заяви той. — Съжалявам, но не мога да кажа. Току-виж ми се наложило някога пак да го направя, не бива да си издавам номерата.

Не искаше да ни каже къде е бил в нощта на убийството. Бяхме почти сигурни, че е слязъл от влака преди Лос Анджелис, въпреки че кондукторите и охраната не можаха да ни съобщят нищо.

— Извинявайте, момчета — упорстваше той, — но като не знаете къде съм бил, откъде сте сигурни, че съм бил на местопрестъплението?

Още по-трудно ни беше с Маркърс. Неговата формула беше:

— Не разбира английски много добър. Пита *capitaine*. Аз не знае.

Областният прокурор изгуби куп време да обикаля кабинета си, да гризе нокти и да ни предупреждава яростно, че обвинението ще се срине напълно, ако не успеем да докажем, че Шери или Маркърс са били близо до къщата на Кавалов преди, в или след часа на убийството.

Само шерифът въобще не допускаше, че ръкавите на Шери са пълни с аса. Виждаше го вече обесен.

Шери си взе адвокат — ловък на вид блед мъж с очила с рогови рамки и тънка нервна уста. Казваше се Шефер. Той ни оглеждаше, усмихнат и на себе си, и на нас.

Когато на областния прокурор му останаха само ноктите на палците и започна работа и по тях, взех назаем една кола от Ринго и тръгнах по маршрута на железопътната линия на юг, за да се опитам да разбера къде е слязъл Шери. Разбира се, бяхме щракнали двете мутри, та носех и снимките им със себе си.

Показвах проклетите снимки по всички гари от Феъруел до Лос Анджелес, обиколих всички села на трийсетина километра от двете страни на линията, ходих от къща на къща. И нищо.

Нямаше улики, че Шери и Маркърс не са минали през Лос Анджелес.

Влакът им е пристигнал в Лос Анджелес в десет и половина вечерта. Тогава не е имало обратен влак, с който да се върнат във Феъруел, за да убият Кавалов в установеното от следствието време. Оставаха две възможности — да са се върнали със самолет, и то доста по-бързо, или да са отишли с кола, макар да не изглеждаше вероятно.

Първо проверих версията за самолета, но не можах да открия нито един пилот, който да е возил пътник онази нощ. Заедно с полицаите от управлението в Лос Анджелес и няколко детективи от бюрото ни в града разпитахме всички собственици на самолети — държавни и частни. Отвсякъде отговорът беше „не“.

Остана по-малко вероятният вариант с автомобила. Големите таксиметрови фирми и тези за коли под наем не можаха да ни зарадват. Онази нощ между десет и дванайсет били откраднати четири лични автомобили. Два от тях били намерени в града сутринта — те не са могли да отидат до Феъруел и да се върнат. Един бил пипнат на следващия ден в Сан Диего. И той отпаднаше. Четвъртият — закрит пакард, все още не бе открит. Раздадохме още веднъж картички с описанието му.

Беше доста трудно да стигнем до всички малки таксиметрови фирми и гаражи, а имаше и хора, които даваха личните си автомобили под наем само за една нощ. За да обхванем и тях, пуснахме обяви във вестниците.

Не получихме никаква информация, но ровенето в тази посока — дали нашите хора са били в града няколко часа преди убийството — даде друг резултат.

В Сан Педро (морско пристанище на Лос Анджелис, на трийсет и пет километра от града) в един часа в нощта на убийството арестуваха някакъв негър. Негърът говорел лошо английски, но имал документи, че е Пиер Тизано, френски моряк. Прибрали го за пиянство и нарушаване на реда.

Полицаяте в Сан Педро казаха, че снимката и описанието на човека, когото знаехме като Маркълс, напълно отговарят на пияния моряк.

Полицаяте в Сан Педро ни казаха и още.

Тизано го хванали в един часа. Малко след два се появил бял мъж, който се представил като Хенри Съмъртън и опитал да измъкне негъра под гаранция. Дежурният сержант му казал, че до сутринта не може да се направи нищо, пък и по-добре било пияният Тизано да се наспи, вместо да става. Съмъртън се съгласил, останал на приказки със сержанта повече от половин час и към три си отишъл. Сутринта в десет се върнал да плати глобата на негъра. Двамата тръгнали заедно.

Полицаяте от Сан Педро твърдяха, че Хенри Съмъртън е Шери от снимката и описанието, но без мустаци.

Подписът на Хенри Съмъртън в регистрационната книга на хотела, където отишъл между двете посещения в участъка, напълно съвпаднало с почерка от бележката до собственика на бунгалото.

Беше доста сигурно, че Шери и Маркълс са били в Сан Педро — на девет часа път с влак от Феървел — по времето, когато Кавалов е бил заклан.

Когато става въпрос за убийство, доста сигурно не е достатъчно сигурно. Взех сержанта от Сан Педро с мен на север и му показах двамата мъже.

— Те са, същите — заяви той.

8

Прокурорът изгриза до дъно и ноктите на палците си.

Шерифът имаше объркания вид на дете, което е държало балон в ръката, чуло е пукот и сега се чуди къде е изчезнал.

Аз се правех, че всичко ми е ясно.

— Сега сме там, откъдето започнахме — оплака се недоволно областният прокурор, сякаш бяхме виновни всички, с изключение на него. — Само дето пропиляхме толкова време.

Шерифът нито го погледна, нито каза нещо. Аз се престаших:

— О, не бих казал. Постигнахме известен напредък.

— Какъв?

— Знаем, че Шери и слугата му имат алиби.

Прокурорът изглежда помисли, че го подигравам.

Не обърнах никакво внимание на обидените му гримаси и попитах:

— Какво ще ги правите сега?

— Какво мога да ги правя, освен да ги пусна? С тях се провалихме.

— Окръгът не се охарчва много да ги храни — подхвърлих му. — Защо не ги задържите колкото може повече, докато обмислим нещата? Може да изскочи нещо ново, ако пък не изскочи, винаги можете да прекратите разследването. Не смятате, че са невинни, нали?

Той се начумери от съжаление, че съм толкова глупав.

— Виновни са сто на сто, но какво ме грее това, щом не мога да ги осъдя? И какво означава да ги задържа още? По дяволите, знаеш не по-зле от мен, че само ако поискат да излязат, всеки съдия ще ги освободи.

— Вярно — съгласих се. — Но се хващам на бас на най-хубавата шапка в Сан Франциско, че няма да напират да излизат.

— Защо?

— Те искат да има съд — отвърнах. — Иначе щяха да размахат това алиби, преди го изровим ние. Подозирам, че нарочно са се

нахакали на полицията в Споу-кейн. Затова се басирам на оная шапка, че Шефер няма да иска habeas corpus.

Прокурорът се взря подозрително в очите ми.

— Да не знаеш нещо, което премълчаваш? — настоя той.

— Не, но ще видите, че съм прав.

Прав бях. Шефер се навърташе наоколо, без въобще да прави опити да измъкне клиентите си от окръжния затвор.

Три дни по-късно нещата се обърнаха с главата надолу.

При прокурора се яви мъж на име Арчибалд Уикс, който имал малка ферма за пилета на петнайсетина километра южно от имението на Кавалов. Той заяви, че видял Шери да се мотае около фермата му сутринта след убийството.

Уикс трябвало да тръгне за Айова да навести родителите си. Станал рано, за да се увери, че всичко е наред, преди да хване първия влак.

Между пет и половина и шест сутринта отишъл при навеса, където държал колата си, за да провери дали има достатъчно бензин да стигне до гарата.

Изпод навеса изскочил мъж, прехвърлил се през оградата и хукнал към пътя. Уикс се втурнал да го гони, ала онзи се оказал по-бърз от него. Бил доста добре облечен и не приличал на скитник. Уикс предполагаше, че се е опитвал да задигне колата.

Тъй като пътуването на изток било наложително, а жена му щяла да остане само с двамата им синове — момчета на седемнайсет и на петнайсет години, — Уикс не й казал за мъжа, за да не я изплаши.

Върнал се от Айова в деня, преди да се появи в кабинета на областния прокурор. Разбрал подробностите за убийството на Кавалов, видял снимката на Шери във вестниците и познал в него мъжа, когото бил преследвал.

Показахме му Шери в оригинал. Уикс заяви, че това е мъжът. Шери не каза нищо.

След като показанията на Уикс отрекоха тези на полицаите от Сан Педро, прокурорът предаде Шери на съда. Маркърс остана под арест като главен свидетел, но нищо не можеше да пробие алибито му от Сан Педро и срещу него не бе предявено обвинение.

Уикс повтори разказа си просто и открито от свидетелското място, но при кръстосания разпит всичко пропадна с трясък. Той

съвсем се оплете.

В отговор на въпросите на Шефер единственият ни свидетел призна, че не е много сигурен дали този Шери е същият онзи Шери. От малкото, което видял, онзи наистина приличал на Шери, но Уикс май прибързано бил заявил, че е той. След като бил имал време да размисли, вече не бил толкова сигурен, че в утринния здрач е разгледал добре лицето му. В крайна сметка единственото, което Уикс можеше да потвърди под клетва, бе, че е видял във фермата си мъж, който като че ли малко приличал на Шери.

Да умреш от срам!

На прокурора вече не му останаха нокти и ухапа кокалчетата на пръстите си.

Съдебните заседатели обявиха: „Невинен.“

Шери бе освободен завинаги, чист като планинска вода по делото за убийството на Кавалов, все едно какво би могло да излезе на бял свят по-късно.

Маркърс излезе от ареста.

Прокурорът не пожела да ми каже довиждане, когато тръгнах за Сан Франциско.

9

Четири дни след като Шери бе оправдан, в кабинета ми дойде госпожа Ринго.

Беше в черно. Красивото ѝ, неинтелигентно азиатско лице не бе спокойно.

— Моля ви, нали няма да кажете на Долф, че съм идвала тук? — бяха първите ѝ думи.

— Естествено не, щом настоявате. — обещах.

Тя приседна и се вторачи в мен.

— Той е толкова безразсъден — оплака се.

Кимнах в знак на съчувствие и се чудех какво ли е намислила.

— А мен ме е страх — добави тя, мачкайки ръкавиците си. Брадичката ѝ трепереше. Устните ѝ едва изговаряха думите. — Те се върнаха в бунгалото.

— Така ли?

Новината ме изпъна на стола. Знаех кои са те.

— Не може да са дошли за друго — разхлипа се тя, — освен, за да убият Долф, както убиха татко. А той не се вслушва в думите ми. Толкова е самоуверен. Смее се, нарича ме глупачка и се бие в гърдите, че можел сам да се опази. Ама не може. Не и с тази счупена ръка. Те ще го убият като татко. Знам аз. Ще го направят като нищо.

— Шери мрази мъжа ви, както мразеше и баща ви, така ли?

— Да. Точно така. Долф работеше заедно с татко, но участието му в... бизнеса, който докара неприятности на Хю, беше много по-голямо, отколкото на баща ми. Моля ви, направете нещо, за да спасите Долф. Ще ми помогнете ли?

— Разбира се.

— Но не трябва да казвате на Долф — настоя тя. — Дори да забележи, че ги следите, не му споменавайте, че аз съм поискала. Ще ми се разсърди. Помолих го да ви извика, но той... — Тя млькна притеснено. Предположих, че мъжът ѝ сигурно я е нахокал, защото не можаш да опазя Кавалов. — Той не пожела.

— Откога са там?

— От онзи ден.

— Ще дойда утре — обещах. — Бих ви посъветвал да кажете на съпруга си, че сте ме наели, но ако не искате, ще си мълча.

— И няма да позволите да се случи нещо на Долф?

Обещах да направя всичко, което е по силите ми, взех от нея малък аванс, дадох ѝ разписка и я отпратих.

Малко след свечеряване още същия ден пристигнах във Феъруел.

10

Когато минах покрай бунгалото, прозорците му светеха. Изкушавах се да изляза от моята таратайка и да надзърна, но се боях, че няма да мога да надцакам Маркърс на негова собствена територия.

Щом свих по черния път към изоставената хижа, която бях открил при предишното ми идване, изгасих фаровете и запъплих нагоре на светлината на ослепително бялата луна.

Преди хижата отбих встрани от пътя.

Изкачих се на порутената веранда, съзрях бунгалото и започнах да нагласям бинокъла си.

Още преди да го фокусирам като хората, вратата на бунгалото се отвори и на жълтата светлина отвътре видях да излизат две човешки фигури.

Едната беше на жена.

Завъртях леко регулатора и лицето ѝ изплува ясно пред очите ми. Госпожа Ринго.

Тя вдигна яката на палтото около лицето си и забърза надолу по чакълена аляя. Шери остана на верандата и я изпрати с поглед.

Когато стигна пътя, тя се затича нагоре по хълма към своята къща.

Шери влезе обратно и хлопна вратата.

Два часа и половина по-късно по аляята се зададе мъж. Вървеше бързо към бунгалото и току се оглеждаше предпазливо.

Почука на вратата.

Светлината отвътре плисна право в лицето му — лицето на Долф Ринго.

Той влезе. Вратата се затвори.

Прибрах бинокъла, слязох от терасата и тръгнах към бунгалото. Не знаех дали ще намеря друго подходящо място за бричката си, затова я оставих под хижата.

Беше рисковано да мина по аляята.

Десетина метра над нея свих от черния път и се запромъквах колкото може по-тихо през храсталаците и тревите. Знаех с кого си имам работа и държах пищова си в ръка.

Всички прозорци на бунгалото откъм мен светеха, но бяха затворени, а щорите спуснати. През тях се процеждаха лъчи и помагаха на луната да осветява земята наоколо. Това бе прекрасно, докато се кокорех отгоре с бинокъла. Сега ми пречеше да приближа достатъчно и да чуя нещо полезно отвътре.

Спрях на най-близкото тъмно място, на около пет метра от бунгалото, да обмисля положението.

Свит така, наистина чух нещо.

Но не дойде откъдето трябва. И не това исках да чуя. Беше шум от стъпки, които приближаваха към къщата.

Не знаех дали не се виждам откъм алеята. Обърнах се да се уверя. И така се издадох.

Госпожа Ринго подскочи и замръзна на алеята, после извика:

— Долф вътре ли е? А? Вътре ли е?

Опитах се с кимане на глава да ѝ покажа, че е вътре, но тя вдигна такъв шум с това „вътре ли е“, че трябваше и аз да извикам „да“, за да ме чуе.

Не знам дали нашата олелия раздвижи онези вътре, но в бунгалото започна пукотевица.

В такива случаи изстрелите се броят, но сега трещяха едновременно и изгървах сметката, ала имах чувството, че станаха поне петдесет, докато стигна до входната врата.

За късмет не беше от здравите. При втория удар с рамо отиде.

Озовах се в малко антре, свързано чрез сводест портал с дневна стая. В нея беше задимено и миришеше остро на изгорял барут.

Шери бе паднал на лъскавия под до портала, сгърчен на една страна на лакът и коляно и се опитваше да докопа тежък пистолет, който лежеше върху кехлибарения килим на около метър от него.

В другия край на стаята Ринго бе застанал на колене и трескаво натискаше спусъка на черния револвер в здравата си ръка. Патлакът беше празен. Щрак, щрак, тцрак, щрак, изглеждаше глупаво, но Ринго продължаваше да работи здравата. Болната му ръка си беше с шините, но бе измъкната от превръзката на врата и висеше. Лицето му бе подуто и налято с кръв. Очите му се блещеха кухо. От гърба му

стърчеше бяла кокалена дръжка на нож. Острието бе забито до дъно точно над бедрото. Той продължаваше да щрака с празния револвер срещу Маркърс.

Негърът стоеше прав, широко разкрячен, със свити колене. Беше разперил лявата ръка върху гърдите си и между черните му пръсти бликаше кръв. В дясната ръка държеше друг нож с бяла кокалена дръжка и трийсетсантиметрово острие. Държеше го професионално — насочен напред като шпага. Опитваше се да стигне до Ринго, приближаваше го със залитане, влачеше крака, въртеше неспокойно ножа, но върхът му бе винаги към Ринго.

Не ни виждаше. Не ни чуваше. Цялото му съзнание беше насочено единствено към мъжа, паднал на колене, в чийто гръб бе забит ножът — близък на този в ръката му.

Ринго също не ни виждаше. Предполагам, че не виждаше дори и Маркърс. Крепеше се на колене и упорито щракаше с празния револвер.

Прескочих Шери и замахнах с пистолета си към тила на Маркърс. Прас. Негърът се строполи.

Ринго спря да мъчи празния револвер и се втренчи изненадано в мен.

— Тия играчки не стават за нищо, ако не им сложиш патрони — обясних му, после измъкнах ножа от ръката на Маркърс и се върнах да прибера пистолета, който Шери вече не се опитваше да стигне.

Сега Шери лежеше по гръб. Очите му бяха затворени.

Изглеждаше мъртъв и с толкова много куршуми в тялото най-вероятно беше.

С надеждата да не е издъхнал, коленичих до него с лице към Ринго и леко повдигнах главата му от пода.

— Шери — казах остро. — Шери.

Той не реагира. Дори клепачите му не трепнаха. Повдигнах с пръсти главата му и съвсем леко я помръднах.

— Ринго ли уби Кавалов? — попитах мъртвия или умиращ мъж.

Дори да не знаех, че Ринго ме наблюдава, можех да усетя погледа му върху мен.

— Той ли беше, Шери? — изкрещях в застиналото лице.

Мъртвият или умиращ мъж не мръдна.

Незабелязано поклатих с пръсти мъртвата или умираща глава, все едно, че кима. Два пъти.

После я отпуснах назад и внимательно я положих на пода.
— Е — исправих се и заставах срещу Ринго, — най-после те
спипах.

11

И досега не мога да реша дали щях да застана на свидетелската скамейка да се закълна, че Шери е бил жив, когато е кимнал и е кимнал сам, ако това бе необходимо, за да осъдят Ринго.

Не обичам лъжесвидетелстването, но знаех, че Ринго е убиецът, и го измамих.

Слава Богу, не се наложи да решавам.

Ринго повярва, че Шери е кимнал и когато Маркът разкри играта, за зетя на Кавалов не остана нищо друго, освен да си опита късмета в съда.

Маркът ни разказа историята, без да го подканяме. Ринго беше убил любимия му capitaine. Лесно го убедихме, че правосъдието ще отмъсти вместо него.

След като Маркът проговори, Ринго направо гореше от желание да приказва.

Той остана в болница до деня преди началото на съдебния процес срещу него. Ножът на Маркът бе парализирал единия му крак, иначе бързо се възстанови от раната.

Маркът имаше от Ринго три куршума в тялото си. Лекарите измъкнаха двата от тях, но не посмяха да пипнат третия. Пък и той изглежда не му пречеше. Когато го откараха на север в „Сан Куентин“, за да излежи своята присъда за участието си в убийството на Кавалов, беше напълно здрав.

Ринго така и не повярва напълно, че съм го подозирал, преди да нахлуя онази нощ в бунгалото.

— Разбира се, че ви подозирах през цялото време — защитих авторитета си на ченге.

Тогаваше още лежеше в болницата.

— Не смятах, че Шери е превъртял. Беше съвсем здрав на вид, изпечен мошеник. Не беше човек, който ще се разтревожи особено от позор като неговия. Много исках да вярвам, че е решил да скалпира Кавалов, но защо щеше да го прави, ако няма изгода? Затова онази нощ

заспах и допуснах старецът да бъде заклан. Предполагах, че Шери само го загрява, за да го изрЪси после с много мангизи. Е, когато разбрах, че бъркам, започнах да внимавам.

Доколкото знаех, жена ви бе единствената наследничка на Кавалов. По всичко личеше, че ви обича достатъчно, за да я въртите на пръста си. В такъв случай, като неин мъж, вие единствен имяхте пряка изгода от убийството на Кавалов. Вие единствен щяхте да управлявате неговото богатство след смъртта му. Шери можеше да спечели, само ако действа заедно с вас.

— Не ви ли заблуди това, че ми е счупил ръката?

— Разбира се. Ако ви беше наранил по-леко — както и да е, но така работата изглеждаше доста сериозна. Помогна ми една ваша грешка. Прекалено внимателно сте се опитали да наподобите разрез от левак върху гърлото на Кавалов. Стояли сте до главата му с лице към тялото, вместо до тялото с лице към главата. Извивката на разреза ви издаде. Не беше много умно и да изхвърляте ножа през прозореца. Всъщност той как ви счупи ръката? Случайно?

— Може и така да се каже. Разиграхме онова скарване като част от пиесата и изведнъж ми хрумна, че ще е забавно, ако го халосам истински. Така и направих. Ала той се оказа по-як, отколкото предполагам, и ми счупи ръката. Мисля, че затова уби и Мики. То не влизаше в плана. Всъщност подозирахте ли, че сме съучастници?

Кимнах.

— Шери ви е подготвил сцената, направил е всичко възможно подозрението да падне върху него и ден преди убийството се е измъкнал, за да си създаде алиби. Нямаше друго обяснение за това, освен че е бил в комбина с вас. Знаех го, но не можех да го докажа. Не можех, докато жена ви от любов към вас не дойде да ме наеме да ви пазя. На това не му ли викаха ирония на съдбата?

Той се усмихна горчиво и се съгласи.

— Нещо такова. Знаете какво искаше Шери от мен, нали?

— Досещам се. Затова държеше да бъде съден.

— Точно така. Целта бе той да печели време, имаше желязно алиби, ако го хванат, но трябваше да се крие колкото може по-дълго. Докато се мотаеха да го търсят, нямаше да се сетят да разследват в друга посока и накрая щяха да получат леден душ, че той не е техният човек. Точно тук ме прецака. Остави се да го арестуват, а адвокатът му

нае онзи глупак Уикс, за да заблуди областния прокурор и обвинението да остане. Дери искаше да бъде съден и оправдан. Така ме хвана за гушата. Той беше оневинен завинаги. Аз — не. Измами ме. Първоначално се разбрахме да му дам сто хиляда долара. Мириам наследи три милиона и нещо. Шери поиска половината. Заплаши ме, че иначе ще иде при прокурора и ще направи пълни признания. На него не можеха да му сторят нищо. Той вече бе чист. Мен щяха да ме обесят. Голям хитрец излезе.

— Щеше да е по-разумно да му дадете парите.

— Може би. Предполагам, че щях да го направя, ако Мириам не бе объркала работата. Вече нямаше накъде да мърдам. Но след като ви нае, тя отиде при Шери с надеждата да го убеди да се махне. Той обаче се изпуснал и казал нещо, което я накарало да заподозре, че имам пръст в убийството на баща ѝ, макар и досега да не вярва, че аз съм му прерязал гърлото. Тя ми каза, че ще пристигнете на другия ден. Нямах друг изход, освен вечерта да сляза при Шери и да уредим нещата докрай, преди да дойдете и да ги разровите. Отидох, без да казвам на Мириам. Пазарлъкът нещо не потръгна, бяхме много напрегнати и когато Шери ви чу отвън, помисли, че съм довел свои хора. И така нататък.

— Защо изобщо се хванахте на тази игра? — попитах. — Доста добре сте си живели и като зет на Кавалов.

— Да, но ми беше писнало затворен в оная дупка с него. Той не беше стар, щеше да живее дълго. Пък и ни се водеше, ни се караше. Не бях сигурен, че някой ден няма да кипне и да ме изрита, да промени завещанието си или нещо подобно.

Срещнах Шери случайно в Сан Франциско, обсъдихме въпроса и измислихме плана. Шери беше мозък. Тогава в Кайро с него направихме куп мангизи, без Кавалов да загрее. Е, излязох глупак. Но не мислете, че съжалявам, задето убих Кавалов. Съжалявам, че ме хванаха. Вършех му мръсната работа, откакто ме прибра като двайсетгодишен хлапак, и оттогава се задоволявах само с трохите и с надеждата, че щом съм женен за дъщеря му, може би като умре, ще получа парите му, ако не направи нещо друго с тях.

Обесиха го.

Издание:

Дашиъл Хамет. Детектив от „Континентъл“

Издателство „Лъчезар Минчев“, 1997

Американска. Първо издание

Превод от английски Георги Шарабов, 1997

Автор на предговора Стивън Маркъс

Превод на предговора Стоянка Сербезова, 1997

Редактор Лъчезар Минчев

Художествено оформление Николай Пекарев

Технически редактор Езекил Лападатов

Коректор Евгения Джамбазова

Излязла от печат юни 1997 г.

Формат 84×108/32. Печатни коли 18,5

Предпечатна подготовка: „Компютър Арт — Бояджиев“, София

ISBN 954-412-033-5

Dashiell Hammett. The Continental Op

Vintage Books, A Division of Random House, New York, 1975

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.